

---

11 Shrimaddevibhagavatamahapurane Ekadashah Skandhah

---

११ श्रीमद्देवीभागवतमहापुराणे अेकादशः स्कन्धः

Document Information

Text title : Devi Bhagavata Mahapurana Skandha 11

File name : devIbhAgavatam11.itx

Category : purana, devI, devii, devibhagavatam

Location : doc_purana

Transliterated by : Vishwas Bhide, satsangdhara.net

Proofread by : Vishwas Bhide, satsangdhara.net

Latest update : March 30, 2024

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

March 31, 2024

sanskritdocuments.org

---

११ श्रीमद्देवीभागवतमहापुराणे अेकादशः स्कन्धः

११.१ प्रथमोऽध्यायः । मनुकृतं देवीस्तवनम् ।

नारद उवाच ।

भगवन् भूतभव्येश नारायण सनातन ।

आभ्यातं परमाश्चर्यं देवीयास्त्रिमुत्तमम् ॥ १ ॥

प्रादुर्भावः परो मातुः कार्यार्थमसुरद्रुडाम् ।

अधिकाराभिरुक्तात्र देवीपूर्णाकृपावशात् ॥ २ ॥

अधुना श्रोतुमिच्छामि येन प्रीणाति सर्वदा ।

स्वभक्तान्परिपुष्णाति तमाचारं वद प्रभो ॥ ३ ॥

श्रीनारायण उवाच ।

शृणु नारद तत्त्वज्ञ सदाचारविधिकमम् ।

यदनुष्ठानमात्रेण देवी प्रीणाति सर्वदा ॥ ४ ॥

प्रातरुत्थाय कर्तव्यं यद् द्विजेन दिने दिने ।

तदलं सम्प्रवक्ष्यामि द्विजानामुपकारकम् ॥ ५ ॥

उदयास्तमयं यावद् द्विजः सत्कर्मकृद्भवेत् ।

नित्यनैमित्तिकैर्युक्तः काम्यैश्चान्यैरगर्हितैः ॥ ६ ॥

आत्मनश्च सहायार्थं पिता माता न तिष्ठति ।

न पुत्रदारा न ज्ञातिर्धर्मस्तिष्ठति केवलम् ॥ ७ ॥

तस्माद्भ्रमं सहायार्थं नित्यं सञ्चिनु साधनैः ।

धर्मैर्लौक्यैः सहायात्तु तमस्तरति दुस्तरम् ॥ ८ ॥

आचारः प्रथमो धर्मः श्रुत्युक्तः स्मार्त एव च ।

तस्मादस्मिन्समायुक्तो नित्यं स्यादात्मनो द्विजः ॥ ९ ॥

आचाराल्लभते यायुराचाराल्लभते प्रजाः ।

आयारादत्रमक्षय्यमायारो ङन्ति पातकम् ॥ १० ॥

आयारः परमो धर्मो नृणां कल्याणकारकः ।

एड लोडे सुधी भूत्वा परत्र लभते सुधम् ॥ ११ ॥

अज्ञानान्धजनानां तु मोडितैर्भामितात्मनाम् ।

धर्मरूपो महादीपो मुक्तिमार्गप्रदर्शकः ॥ १२ ॥

आयारात्प्राप्यते श्रैष्ठ्यमायारात्म लभ्यते ।

कर्मणो जायते ज्ञानमिति वाक्यं मनोः स्मृतम् ॥ १३ ॥

सर्वधर्मवशिष्ठोऽयमायारः परमं तपः ।

तदेव ज्ञानमुद्दिष्टं तेन सर्वं प्रसाध्यते ॥ १४ ॥

यस्त्वायारविडीनोऽत्र वर्तते द्विजसत्तमः ।

स शूद्रवद् भडिष्ठार्यो यथा शूद्रस्तथैव सः ॥ १५ ॥

आयारो द्विविधः प्रोक्तः शास्त्रीयो लौकिकस्तथा ।

उभावपि प्रकर्तव्यौ न त्याज्यौ शुभमिच्छता ॥ १६ ॥

ग्रामधर्मा जातिधर्मा देशधर्माः कुलोद्भवाः ।

परिग्राह्या नृभिः सर्वैर्नैव ताँल्लङ्घयेन्मुने ॥ १७ ॥

दुरायारो ङि पुरुषो लोडे भवति निन्दितः ।

दुःखभागी य सततं व्याधिना व्याप्त एव य ॥ १८ ॥

परित्यजेदर्थकामौ यौ स्यातां धर्मवर्जितौ ।

धर्ममध्यसुषोडर्कं लोकविद्विष्टमेव य ॥ १९ ॥

नारद उवाच ।

भङ्गुत्वादिड शास्त्राणां निश्चयः स्यात्कथं मुने ।

डियत्प्रमाणां तद् भ्रूडि धर्ममार्गाविनिर्णये ॥ २० ॥

श्रीनारायण उवाच ।

श्रुतिस्मृती उभे नेत्रे पुराणां दृदयं स्मृतम् ।

अेतत्रयोक्त एव स्याद्दर्मो नान्यत्र कुत्रचित् ॥ २१ ॥

विरोधो यत्र तु भवेत्त्रयाणां य परस्परम् ।

श्रुतिस्तत्र प्रमाणां स्याद् द्वयोर्द्वैधे स्मृतिर्वरा ॥ २२ ॥

श्रुतिद्वैधं भवेद्यत्र तत्र धर्मावुभौ स्मृतौ ।

स्मृतिद्वैधं तु यत्र स्याद्विषयः कल्पतां पृथक् ॥ २३ ॥

पुराणेषु क्वचिच्चैव तन्मदृष्टं यथातथम् ।

धर्मं वदन्ति तं धर्मं गृह्णीयान्न कथञ्चन ॥ २४ ॥

वेदाविरोधि येतन्त्रं तत्प्रमाणं न संशयः ।

प्रत्यक्षश्रुतिरुद्धं यत्तत्प्रमाणं भवेन्न य ॥ २५ ॥

सर्वथा वेद ओवासौ धर्ममार्गप्रमाणाकः ।

तेनाविरुद्धं यत्किञ्चित्तत्प्रमाणं न यान्यथा ॥ २६ ॥

यो वेदधर्ममुज्जित्य वर्ततेऽन्यप्रमाणातः ।

कुण्डानि तस्य शिक्षार्थं यमलोके वसन्ति हि ॥ २७ ॥

तस्मात्सर्वप्रयत्नेन वेदोक्तं धर्ममाश्रयेत् ।

स्मृतिः पुराणमन्यद्वा तन्त्रं वा शास्त्रमेव य ॥ २८ ॥

तन्मूलत्वे प्रमाणं स्यान्नान्यथा तु कदायन ।

ये कुशास्त्राभियोगेन वर्तयन्तीह मानवान् ॥ २९ ॥

अधोमुण्डोर्ध्वपादास्ते यास्यन्ति नरकार्णवम् ।

कामाचाराः पाशुपतास्तथा वै लिङ्गधारिणः ॥ ३० ॥

तप्तमुद्राङ्गिता ये य वैष्णवसमतानुगाः ।

ते सर्वे निरयं यान्ति वेदमार्गबलिष्ठताः ॥ ३१ ॥

वेदोक्तमेव सद्गर्भं तस्मात्सुयार्त्ररः सदा ।

उत्थायोत्थाय बोद्धव्यं किं मयाधे कृतं कृतम् ॥ ३२ ॥

दत्तं वा दापितं वापि वाङ्मयेनापि य भाषितम् ।

उपपापेषु सर्वेषु पातकेषु भुङ्क्तेऽपि ॥ ३३ ॥

अवाप्य रजनीयामं ब्रह्मध्यानं समाचरेत् ।

उरुस्थोत्तानचरणः सव्ये योशौ तथोत्तरम् ॥ ३४ ॥

उत्तानं किञ्चिदुत्तानं मुण्भवष्टव्यं योरसा ।

निमीलिताक्षः सत्त्वस्थो दन्तैर्दन्तान्न संस्पृशेत् ॥ ३५ ॥

तालुस्थायलज्जिह्वश्च संवृतास्थः सुनिश्चलः ।

सन्निरुद्धेन्द्रियग्रामो नातिनिम्नस्थितासनः ॥ ३६ ॥

દ્વિગુણં ત્રિગુણં વાપિ પ્રાણાયામમુપક્રમેત્ ।
તતો ધ્યેયઃ સ્થિતો યોડસૌ હૃદયે દીપવત્પ્રભુઃ ॥ ૩૭ ॥

ધારયેત્તત્ર ચાત્માનં ધારણાં ધારયેદ્ધુઃ ।
સધૂમશ્ચ વિધૂમશ્ચ સગર્ભશ્ચાપ્યર્ગર્ભકઃ ॥ ૩૮ ॥

સલક્ષ્યશ્ચાપ્યલક્ષ્યશ્ચ પ્રાણાયામસ્તુ ષડ્વિધઃ ।
પ્રાણાયામસમો યોગઃ પ્રાણાયામ ઇતીરિતઃ ॥ ૩૯ ॥

પ્રાણાયામ ઇતિ પ્રોક્તો રેચપૂરકકુમ્ભકૈઃ ।
વર્ણત્રયાત્મકા હ્યેતે રેચપૂરકકુમ્ભકાઃ ॥ ૪૦ ॥

સ એવ પ્રણવઃ પ્રોક્તઃ પ્રાણાયામશ્ચ તન્મયઃ ।
ઇડયા વાયુમારોપ્ય પૂરયિત્વોદરે સ્થિતમ્ ॥ ૪૧ ॥

શનૈઃ ષોડશમાત્રાભિરન્યયા તં વિરેચયેત્ ।
એવં સધૂમઃ પ્રાણાનામાયામઃ કથિતો મુને ॥ ૪૨ ॥

આધારેલિડ્ગનાભિપ્રકટિતહૃદયે તાલુમૂલે લલાટે
દ્વે પત્રે ષોડશારે દ્વિદશદશદલદ્વાદશાર્ધે ચતુષ્ઠે ।
વાસાન્તે બાલમધ્યે ડકુકતસહિતે કણ્ઠદેશે સ્વરાણાં
હક્લ્મ્નત્ત્વાર્થયુક્તં સકલદલગતં વર્ણરૂપં નમામિ ॥ ૪૩ ॥

અરુણકમલસંસ્થા તદ્રજઃપુઞ્જવર્ણા
હરનિયમિતચિહ્ના પદ્મતન્તુસ્વરૂપા ।
રવિહુતવહરાકાનાયકાસ્થસ્તનાઢ્યા
સકૃદપિ યદિ ચિત્તે સંવસેત્સ્થાત્સ ભુક્તઃ ॥ ૪૪ ॥

સ્થિતિઃ સૈવ ગતિર્યાત્રા મતિશ્ચિન્તા સ્તુતિર્વયઃ ।
અહં સર્વાત્મકો દેવઃ સ્તુતિઃ સર્વં ત્વદર્થનમ્ ॥ ૪૫ ॥

અહં દેવી ન ચાન્યોડસ્મિ બ્રહ્મૈવાહં ન શોકભાક્ ।
સચ્ચિદાનન્દરૂપોહં સ્વાત્માનમિતિ ચિન્તયેત્ ॥ ૪૬ ॥

પ્રકાશમાનાં પ્રથમે પ્રયાણે
પ્રતિપ્રયાણેડપ્યમૃતાયમાનામ્ ।
અન્તઃપદવ્યામનુસગ્ચરન્તી-
માનન્દરૂપામબલાં પ્રપદ્યે ॥ ૪૭ ॥

ततो निजब्रह्मरन्ध्रे ध्यायेत्तं गुरुमीश्वरम् ।
उपचारैर्मानसैश्च पूजयेत्तु यथाविधि ॥ ४८ ॥

स्तुवीतानेन मन्त्रेण साधको नियतात्मवान् ।
गुरुर्ब्रह्मा गुरुर्विष्णुर्गुरुर्देवो मछेश्वरः ।
गुरुरेव परं ब्रह्म तस्मै श्रीगुरवे नमः ॥ ४९ ॥

एतौ श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायामेकादशस्कन्धे
मनुकृतं देवीस्तवनां नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ ११.१ ॥

११.२ द्वितीयोऽध्यायः । शौचविधिवर्णनम् ।

श्रीनारायण उवाच ।

आचारडीनं न पुनन्ति वेदा

यदध्यधीताः सऽ षड्भिरङ्गैः ।

छन्दांस्येनं मृत्युकाले त्यजन्ति

नीडं शकुन्ता एव जातपक्षाः ॥ १ ॥

ब्राह्मे मुहूर्ते योत्थाय तत्सर्वं सम्यगाचरेत् ।

रात्रेरन्तिमयामे तु वेदाभ्यासं चरेद् भुधः ॥ २ ॥

डिञ्चित्कालं ततः कुर्याद्विष्टेवानुचिन्तनम् ।

योगी तु पूर्वमार्गेण ब्रह्मध्यानं समाचरेत् ॥ ३ ॥

शुवब्रह्मैक्यता येन जायते तु निरन्तरम् ।

शुवन्मुक्तश्च भवति तत्क्षणादेव नारद ॥ ४ ॥

पञ्चपञ्च उषःकालः सप्तपञ्चारुणोदयः ।

अष्टपञ्चभवेत्प्रातः शेषः सूर्योदयः स्मृतः ॥ ५ ॥

प्रातरुत्थाय यः कुर्याद्विष्णुमूर्त्रं द्विजसत्तमः ।

नैरुत्थामिषुविक्षेपमतीत्याभ्यधिकं भुवः ॥ ६ ॥

विष्णुमूर्त्रेऽपि च कर्णस्थ आश्रमे प्रथमे द्विजः ।

निवीतं पृष्ठतः कुर्याद्भानप्रस्थगृहस्थयोः ॥ ७ ॥

कृत्वा यज्ञोपवीतं तु पृष्ठतः कण्ठलम्बितम् ।

विष्णुमूर्त्रं तु गृही कुर्यात्कर्णस्थं प्रथमाश्रमी ॥ ८ ॥

અન્તર્ધાય તૃણૈર્ભૂમિ શિરઃ પ્રાવૃત્ય વાસસા ।
 વાયં નિયમ્ય યત્નેન ષીવનશ્વાસવર્જિતઃ ॥ ૯ ॥
 ન ફાલકૃષ્ટે ન જલે ન ચિતાયાં ન પર્વતે ।
 જીણદિવાલયે કુર્યાન્ન વલ્મીકે ન શાદ્ભલે ॥ ૧૦ ॥
 ન સસત્ત્વેષુ ગર્તેષુ ન ગચ્છન્ન પથિ સ્થિતઃ ।
 સન્ધ્યયોરુભયોર્જ્યે ભોજને દન્તધાવને ॥ ૧૧ ॥
 પિતૃકાર્યે ચ દૈવે ચ તથા મૂત્રપુરીષયોઃ ।
 ઉત્સાહે મૈથુને વાપિ તથા વૈ ગુરુસન્નિધૌ ॥ ૧૨ ॥
 યાગે દાને બ્રહ્મયજ્ઞે દ્વિજો મૌનં સમાચરેત્ ।
 દેવતા ઋષયઃ સર્વે પિશાચોરગરાક્ષસાઃ ॥ ૧૩ ॥
 ઇતો ગચ્છન્તુ ભૂતાનિ બહિર્ભૂમિં કરોમ્યહમ્ ।
 ઇતિ સમ્પ્રાર્થ્ય પશ્ચાત્તુ કુર્યાચ્છૈયં યથાવિધિ ॥ ૧૪ ॥
 વાધ્યગ્રી વિપ્રમાદિત્યમાપઃ પશ્યંસ્તથૈવ ગાઃ ।
 ન કદાચન કુર્વીત વિણ્મૂત્રસ્ય વિસર્જનમ્ ॥ ૧૫ ॥
 ઉદ્દમ્બુખો દિવા કુર્યાદ્રાત્રૌ ચેદ્દક્ષિણામુખઃ ।
 તત આચ્છાદ્ય વિણ્મૂત્રં લોષ્ટપાર્ણતૃણાદિભિઃ ॥ ૧૬ ॥
 ગૃહીતલિડ્ગ ઉત્થાય સ ગચ્છેદ્ધારિસન્નિધૌ ।
 પાત્રે જલં ગહીત્વા તુ ગચ્છેદન્યત્ર ચૈવ હિ ॥ ૧૭ ॥
 ગૃહીત્વા મૃત્તિકાં કૂલાચ્છવેતાં બ્રાહ્મણસત્તમઃ ।
 રક્તાં પીતાં તથા કૃષ્ણાં ગૃહ્ણીયુશ્ચાન્યવર્ણકાઃ ॥ ૧૮ ॥
 અથવા યા યત્ર દેશે સૈવ ગ્રાહ્યા દ્વિજોત્તમૈઃ ।
 અન્તર્જલાદૈવગૃહાદ્ભૂમીકાન્મૂષકોત્કરાત્ ॥ ૧૯ ॥
 કૃતશૌચાવશિષ્ટાચ્ય ન ગ્રાહ્યાઃ પચ્યમૃત્તિકાઃ ।
 મૂત્રાતુ દ્વિગુણં શૌચૈ મૈથુને ત્રિગુણં સ્મૃતમ્ ॥ ૨૦ ॥
 એકા લિડ્ગે કરે તિસ્ર ઉભયોર્મૃદ્વયં સ્મૃતમ્ ।
 મૂત્રશૌચં સમાખ્યાતં શૌચૈ તદ્ દ્વિગુણં સ્મૃતમ્ ॥ ૨૧ ॥
 વિટ્શૌચૈ લિડ્ગદેશે તુ પ્રદધાન્મૃત્તિકાદ્વયમ્ ।
 પચ્યાપાને દશૈકસ્મિન્નુભયોઃ સપ્ત મૃત્તિકાઃ ॥ ૨૨ ॥

વામપાદં પુરસ્કૃત્ય પશ્ચાદ્દક્ષિણમેવ ચ ।
 પ્રત્યેકં ચ ચતુર્વારં મૃત્તિકાં લેપયેત્સુધીઃ ॥ ૨૩ ॥
 એવં શૌચં ગૃહસ્થસ્ય દ્વિગુણં બ્રહ્મચારિણઃ ।
 ત્રિગુણં વાનપ્રસ્થસ્ય યતીનાં ચ ચતુર્ગુણમ્ ॥ ૨૪ ॥
 આર્દ્રામલકમાના તુ મૃત્તિકા શૌચકર્મણિ ।
 પ્રત્યેકં તુ સદા ગ્રાહ્યા નાતો ન્યૂના કદાચન ॥ ૨૫ ॥
 એતદ્દિવા સ્યાદ્દિટ્શૌચં તદર્ધં નિશિ કીર્તિતમ્ ।
 આતુરસ્ય તદર્ધં તુ માર્ગસ્થસ્ય તદર્ધકમ્ ॥ ૨૬ ॥
 સ્ત્રીશુદ્ધાણામશક્તાનાં બાલાનાં શૌચકર્મણિ ।
 યથા ગન્ધક્ષયઃ સ્યાત્તુ તથા કુર્યાદસડ્પ્યકમ્ ॥ ૨૭ ॥
 ગન્ધલેપક્ષયો યાવત્તાવચ્છૈચં વિધીયતે ।
 સર્વેષામેવ વર્ણાનામિત્યાહ ભગવાન્મનુઃ ॥ ૨૮ ॥
 વામહસ્તેન શૌચં તુ કુર્યાદ્દૈ દક્ષિણેન ન ।
 નાભેરધો વામહસ્તો નાભેરુર્ધ્વં તુ દક્ષિણઃ ॥ ૨૯ ॥
 શૌચકર્મણિ વિજ્ઞેયો નાન્યથા દ્વિજપુડ્ગલૈઃ ।
 જલપાત્રં ન ગૃહ્ણીયાદ્વિજમૂત્રોત્સર્જને બુધઃ ॥ ૩૦ ॥
 ગૃહ્ણીયાદદિ મોહેન પ્રાયશ્ચિત્તં ચરેત્તતઃ ।
 મોહાદ્રાપ્યથવાડડલસ્યાન્ન કુર્યાચ્છૈચમાત્મનઃ ॥ ૩૧ ॥
 જલાહારસ્ત્રિરાત્રઃ સ્યાત્તતો જાપાચ્ચ શુધ્યતિ ।
 દેશકાલદ્રવ્યશક્તિસ્વોપપત્તીશ્ચ સર્વશઃ ॥ ૩૨ ॥
 જ્ઞાત્વા શૌચં પ્રકર્તવ્યમાલસ્યં નાત્ર ધારયેત્ ।
 પુરીષોત્સર્જને કુર્યાદ્ ગણ્ડુષાન્દ્વાદશૈવ તુ ॥ ૩૩ ॥
 ચતુરો મૂત્રવિક્ષેપે નાતો ન્યૂનાન્કદાચન ।
 અધોમુખં નરઃ કૃત્વા ત્યજેત્તં વામતઃ શનૈઃ ॥ ૩૪ ॥
 આચમ્ય ચ તતઃ કુર્યાદ્ન્તધાવનમાદરાત્ ।
 કણ્ટકિક્ષીરવૃક્ષોત્થં દ્વાદશાન્ડુલમન્નણમ્ ॥ ૩૫ ॥
 કનિષ્ઠિકાગ્રવત્સ્થૂલં પૂર્વાર્ધં કૃત્કૂર્યકમ્ ।

करञ्जोद्गुम्भरौ यूतः कदम्बो लोभ्रयम्पकौ ।
 भदरीति द्रुमाश्चेति प्रोक्ता दन्तप्रधावने ॥ ३६ ॥
 अन्नाद्याय व्यूढध्वंसे सोमो राजायमागमत् ।
 स मे मुपं प्रक्षाल्य तेजसा य भगेन य ॥ ३७ ॥
 आयुर्भलं यशो वर्धः प्रजाः पशुवसूनि य ।
 ब्रह्मप्रज्ञां य मेधां य त्वन्नो देहि वनस्पते ॥ ३८ ॥
 अभावे दन्तकाष्ठस्य प्रतिषिद्धदिनेषु य ।
 अपां द्वादशगण्डूषैर्विदग्ध्यादन्तधावनम् ॥ ३९ ॥
 रवेर्दिने यः कुरुते प्राणी दन्तस्य धावनम् ।
 सविता भक्षितस्तेन स्वकुलं तेन धातितम् ॥ ४० ॥
 प्रतिपदर्शषष्ठीषु नवम्येकादशीरवौ ।
 दन्तानां काष्ठसंयोगाद्दृढत्यासप्तमं कुलम् ॥ ४१ ॥
 कृत्वालं पादशौचं ह्यमलमथ जलं
 त्रिःपिबेद् द्विर्विमृज्य
 तर्जन्याङ्गुष्ठवत्या सजलमभिर्मृशे-
 न्नासिकारन्ध्रयुग्मम् ।
 अङ्गुष्ठानामिकाभ्यां नयनयुगयुतं
 कर्णयुग्मं कनिष्ठा-
 ङ्गुष्ठाभ्यां नाभिदेशे लृट्यमथ तले-
 नाङ्गुलीभिः शिरांसि ॥ ४२ ॥
 षटि श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संखितायां
 ओंकाराद्यः शौचविधिवर्णनं नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ ११.२ ॥

११.३ तृतीयोऽध्यायः । रुद्राक्षमालात्म्यवर्णनम् ।

श्रीनारायण उवाच ।
 (शुद्धं स्मार्तं याचमनं पौराणं वैदिकं तथा ।
 तान्त्रिकं श्रौतमित्याहुः षड्विधं श्रुतियोदितम् ॥
 विष्णुमूत्रादिकशौचं य शुद्धं य परिकीर्तितम् ।

स्मार्तं पौराणिकं कर्म आद्यान्ते विधिपूर्वकम् ॥

वैदिकं श्रौत्रमित्यादि ब्रह्मयज्ञादिपूर्वकम् ।

अस्त्रविधादिकं कर्म तान्त्रिको विधिरुच्यते ॥)

स्मृत्वा चोङ्कारगायत्रीं निबध्नीयाच्छिष्यां तथा ।

पुनरायम्य लृद्यं बाहू स्कन्धौ च संस्पृशेत् ॥ १ ॥

क्षुते निष्ठीवने यैव दन्तोच्छिष्टे तथानृते ।

पतितानां च सम्भाषे दक्षिणं श्रवाणं स्पृशेत् ॥ २ ॥

अग्निरापश्च वेदाश्च सोमः सूर्योऽनिलस्तथा ।

सर्वे नारद विप्रस्य कर्णे तिष्ठन्ति दक्षिणे ॥ ३ ॥

ततस्तु गत्वा नद्यादौ प्रातःस्नानं विशोधनम् ।

समायरेन्मुनिश्रेष्ठ देवसंशुद्धिदेतवे ॥ ४ ॥

अत्यन्तमविनो देहो नवद्वाशैर्मलं वडन् ।

सदाऽऽस्ते तच्छोधनाय प्रातःस्नानं विधीयते ॥ ५ ॥

अगम्यागमनात्पापं यच्च पापं प्रतिश्रुतात् ।

रुडस्याचरितं पापं मुच्यते स्नानकर्मणा ॥ ६ ॥

अस्नातस्य क्रियाः सर्वा भवन्ति विह्वला यतः ।

तस्मात्प्रातश्चरेत्स्नानं नित्यमेव दिने दिने ॥ ७ ॥

दर्भयुक्तश्चरेत्स्नानं तथा सन्ध्याभिवन्दनम् ।

समाहं प्रातरस्नायी सन्ध्याढीनस्त्रिभिर्दिनैः ॥ ८ ॥

द्वादशाहमनग्निः सन्दिग्धः शूद्रत्वमाप्नुयात् ।

अल्पत्वाद्भोमकालस्य बहुत्वात्स्नानकर्मणः ॥ ९ ॥

प्रातर्न तु तथा स्नायाद्भोमकाले विगर्हितः ।

गायत्र्यास्तु परं नास्ति षड लोके परत्र च ॥ १० ॥

गायन्तं त्रायते यस्माद्गायत्रीत्यभिधीयते ।

प्राणवेन तु संयुक्तां व्याहृतित्रयसंयुताम् ॥ ११ ॥

वायुं वायौ जयेद्विप्रः प्राणसंयमनत्रयात् ।

ब्राह्मणः श्रुतिसम्पन्नः स्वधर्मनिरतः सदा ॥ १२ ॥

स वैदिकं जपेन्मन्त्रं लौकिकं न कदाचन ।

गौशृङ्गे सर्षपो यावत् तावद्येषां न स स्थिरः ॥ १३ ॥

न तारयन्त्युभौ पक्षौ पितृनेकोत्तरं शतम् ।

सगर्भो जपसंयुक्तस्त्वगर्भो ध्यानमात्रकः ॥ १४ ॥

स्नानाङ्गतर्पणं कृत्वा देवर्षिपितृतोषकम् ।

शुद्धे वस्त्रे परीधाय जलाद्धडिरुपागतः ॥ १५ ॥

विभूतिधारणं कार्यं रुद्राक्षाणां य धारणम् ।

कमयोगेन कर्तव्यं सर्वदा जपसाधकैः ॥ १६ ॥

रुद्राक्षान्कण्ठदेशे दशनपरिमिता-

न्मस्तके विंशती द्वे

षट् षट् कर्णप्रदेशे करयुगलकृते

द्वादश द्वादशैव ।

आबोरिन्दोः कलाभिर्नयनयुगकृते

त्वेकमेकं शिभायां

वक्षस्यष्टाधिकं यः कलयति शतकं

स स्वयं नीलकण्ठः ॥ १७ ॥

बद्ध्वा स्वर्णेन रुद्राक्षं रजतेनाथवा मुने ।

शिभायां धारयेन्नित्यं कर्णयोर्वा समाहितः ॥ १८ ॥

यज्ञोपवीते उस्ते वा कण्ठे तुन्देऽथवा नरः ।

श्रीमत्यग्याक्षरेणैव प्राणवेन तथापि वा ॥ १९ ॥

निर्व्याजभक्त्या मेधावी रुद्राक्षं धारयेन्मुदा ।

रुद्राक्षधारणं साक्षाच्छिवज्ञानस्य साधनम् ॥ २० ॥

रुद्राक्षं यच्छिभायां तत्तारतत्वमिति स्मरेत् ।

कर्णयोरुभयोर्ब्रह्मन् देवं देवीं य भावयेत् ॥ २१ ॥

यज्ञोपवीते वेदांश्च तथा उस्ते दिशः स्मरेत् ।

कण्ठे सरस्वतीं देवीं पावकं चापि भावयेत् ॥ २२ ॥

सर्वभ्रमाणां वार्णानां रुद्राक्षाणां य धारणम् ।

कर्तव्यं मन्त्रतः प्रोक्तं द्विजानां नान्यवर्णिनाम् ॥ २३ ॥

रुद्राक्षधारणाद्बुद्धो भवत्येव न संशयः ।

पश्यन्नपि निषिद्धांश्च तथा शृण्वन्नपि स्मरन् ॥ २४ ॥

जिघ्रन्नपि तथा याग्नन् प्रलपन्नपि सन्ततम् ।

कुर्वन्नपि सदा गच्छन्विसृजन्नपि मानवः ॥ २५ ॥

रुद्राक्षधारणार्थेव सर्वपापैर्न लिप्यते ।

अनेन भुक्तं देवेन भुक्तं यत्तु तथा भवेत् ॥ २६ ॥

पीतं रुद्रेण तत्पीतं घ्रातं घ्रातं शिवेन तत् ।

रुद्राक्षधारणे लज्जते येषामस्ति मडामुने ॥ २७ ॥

तेषां नास्ति विनिर्भोक्षः संसाराज्जन्मकोटिभिः ।

रुद्राक्षधारिणं दृष्ट्वा परिवादं करोति यः ॥ २८ ॥

उत्पत्तौ तस्य साकुर्यमस्त्वेवेति विनिश्चयः ।

रुद्राक्षधारणार्थेव रुद्रो रुद्रत्वमाप्नुयात् ॥ २९ ॥

मुनयः सत्यसङ्कल्पा ब्रह्मा ब्रह्मत्वमागतः ।

रुद्राक्षधारणार्थे न किञ्चिदपि विद्यते ॥ ३० ॥

रुद्राक्षधारिणे भक्त्या वस्त्रं धान्यं ददाति यः ।

सर्वपापविनिर्मुक्तः शिवलोकं स गच्छति ॥ ३१ ॥

रुद्राक्षधारिणं श्राद्धे भोजयेत् विमोदतः ।

पितृलोकमवाप्नोति नात्र कार्या विचारणा ॥ ३२ ॥

रुद्राक्षधारिणः पादौ प्रक्षाल्याद्भिः पिबेन्नरः ।

सर्वपापविनिर्मुक्तः शिवलोके महीयते ॥ ३३ ॥

डारं वा कटकं वापि सुवर्णं वा द्विजोत्तमः ।

रुद्राक्षसङ्घितं भक्त्या धारयन् रुद्रतामियात् ॥ ३४ ॥

रुद्राक्षं केवलं वापि यत्र कुत्र मडामते ।

समन्त्रकं वा मन्त्रेण रङ्घितं भाववर्जितम् ॥ ३५ ॥

यो वा को वा नरो भक्त्या धारयेत्त्वज्जयापि वा ।

सर्वपापविनिर्मुक्तः सभ्यगङ्गानमवाप्नुयात् ॥ ३६ ॥

अडो रुद्राक्षमालात्त्रयं मया वक्तुं न शक्यते ।

तस्मात्सर्वप्रयत्नेन कुर्याद्रुद्राक्षधारणम् ॥ ३७ ॥

ॐ श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायामेकादशस्कन्धे
सदाचारनिर्णयणे रुद्राक्षमालात्म्यवर्णनं नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ ११.३ ॥

११.४ यतुर्थोऽध्यायः । रुद्राक्षमालात्म्यवर्णनम् ।

नारद उवाच ।

अेवम्भूतानुभावोऽयं रुद्राक्षो भवतानघ ।

वर्णितो मडतां पूज्यः कारणं तत्र किं वद ॥ १ ॥

श्रीनारायण उवाच ।

अेवमेव पुरा पृष्टो भगवान् गिरिशः प्रभुः ।

षण्मुषेन य रुद्रस्तं यदुवाच शृणुष्व तत् ॥ २ ॥

ईश्वर उवाच ।

शृणु षण्मुष तत्त्वेन कथयामि समासतः ।

त्रिपुरो नाम दैत्यस्तु पुराऽऽसीत्सर्वदुर्जयः ॥ ३ ॥

जितास्तेन सुराः सर्वे ब्रह्मविष्णवादिदेवताः ।

सर्वेस्तु कथिते तस्मिंस्तदाहं त्रिपुरं प्रति ॥ ४ ॥

अचिन्तयं महाशस्त्रमघोराभ्यं मनोहरम् ।

सर्वदेवमयं दिव्यं ज्वलन्तं घोररूपि यत् ॥ ५ ॥

त्रिपुरस्य वधार्थाय देवानां ताराणाय च ।

सर्वविघ्नोपशमनमघोरास्त्रमचिन्तयम् ॥ ६ ॥

दिव्यवर्षसहस्रं तु यक्षुरुन्मीलितं मया ।

पश्चान्ममाकुलाक्षिभ्यः पतिता जलभिन्धवः ॥ ७ ॥

तत्राश्रुभिन्दुतो जाता महारुद्राक्षवृक्षकाः ।

ममाज्ञया महासेन सर्वेषां हितकाम्यया ॥ ८ ॥

बभूवुस्ते य रुद्राक्षा अष्टत्रिंशत्प्रभेदतः ।

सूर्यनेत्रसमुद्भूताः कपिला द्वादश स्मृताः ॥ ९ ॥

सोमनेत्रोत्थिताः श्वेतास्ते षोडशविधाः क्रमात् ।

वह्निनेत्रोद्भवाः कृष्णा दश भेदा भवन्ति हि ॥ १० ॥

श्वेतवर्णाश्च रुद्राक्षो जातितो ब्राह्म उच्यते ।

ક્ષાત્રો રક્તસ્તથા મિશ્રો વૈશ્યઃ કૃષ્ણસ્તુ શૂદ્રકઃ ॥ ૧૧ ॥

એકવક્ર્નઃ શિવઃ સાક્ષાદ્બ્રહ્મહત્યાં વ્યપોહતિ ।

દ્વિવક્ર્નો દેવદેવ્યો સ્યાદ્ધિવિધં નાશયેદદમ્ ॥ ૧૨ ॥

ત્રિવક્ર્નસ્ત્વનલઃ સાક્ષાત્સ્ત્રીહત્યાં દહતિ ક્ષણાત્ ।

ચતુર્વક્ર્નઃ સ્વયં બ્રહ્મા નરહત્યાં વ્યપોહતિ ॥ ૧૩ ॥

પચ્ચવક્ર્નઃ સ્વયં રુદ્રઃ કાલાગ્નિર્નામિ નામતઃ ।

અભક્ષ્યભક્ષણોદ્ભૂતૈરગમ્યાગમનોદ્ભવૈઃ ॥ ૧૪ ॥

મુચ્યતે સર્વપાપૈસ્તુ પચ્ચવક્ર્નસ્ય ધારણાત્ ।

ષડ્વક્ર્નઃ કાર્તિકેયસ્તુ સ ધાર્યો દક્ષિણે કરે ॥ ૧૫ ॥

બ્રહ્મહત્યાદિભિઃ પાપૈર્મુચ્યતે નાત્ર સંશયઃ ।

સામવક્ર્નો મહાભાગો હ્યનડ્ગો નામ નામતઃ ॥ ૧૬ ॥

તદ્ધારણાન્મુચ્યતે હિ સ્વર્ણસ્તેયાદિપાતકૈઃ ।

અષ્ટવક્ર્નો મહાસેન સાક્ષાદ્દેવો વિનાયકઃ ॥ ૧૭ ॥

અન્તકૂટં તૂલકૂટં સ્વર્ણકૂટં તથૈવ ચ ।

દુષ્ટાન્વચસ્ત્રિયં વાચ સંસ્પૃશંશ્ચ ગુરુસ્ત્રિયમ્ ॥ ૧૮ ॥

એવમાદીનિ પાપાનિ હન્તિ સર્વાણિ ધારણાત્ ।

વિદ્ધાસ્તસ્ય પ્રણશ્યન્તિ યાતિ ચાન્તે પરં પદમ્ ॥ ૧૯ ॥

ભવન્ત્યેતે ગુણાઃ સર્વે હ્યષ્ટવક્ર્નસ્ય ધારણાત્ ।

નવવક્ર્નો ભૈરવસ્તુ ધારયેદ્દામબાહુકે ॥ ૨૦ ॥

ભુક્તિમુક્તિપ્રદઃ પ્રોક્તો મમ તુલ્યબલો ભવેત્ ।

ભૂણહત્યાસહસ્રાણિ બ્રહ્મહત્યાશતાનિ ચ ॥ ૨૧ ॥

સઘઃ પ્રલયમાયાન્તિ નવવક્ર્નસ્ય ધારણાત્ ।

દશવક્ર્નસ્તુ દેવેશઃ સાક્ષાદ્દેવો જનાર્દનઃ ॥ ૨૨ ॥

ગ્રહાશ્ચૈવ પિશાચાશ્ચ વેતાલા બ્રહ્મરાક્ષસાઃ ।

પન્નગાશ્ચોપશામ્યન્તિ દશવક્ર્નસ્ય ધારણાત્ ॥ ૨૩ ॥

વક્ર્નૈકાદશરુદ્રાક્ષો રુદ્રૈકાદશકં સ્મૃતમ્ ।

શિખાયાં ધારયેદ્યો વૈ તસ્ય પુણ્યફલં શ્ૃણુ ॥ ૨૪ ॥

अश्वमेधसलस्रस्य वाजपेयशतस्य य ।
 गवां शतसलस्रस्य सम्यगत्तस्य यत्कलम् ॥ २५ ॥
 तत्कलं लभते शीघ्रं वकुत्रैकादशधारणात् ।
 द्वादशास्यस्य रुद्राक्षस्यैव कर्णे तु धारणात् ॥ २६ ॥
 आदित्यास्तोषिता नित्यं द्वादशास्ये व्यवस्थिताः ।
 गोभेधे याश्वमेधे य यत्कलं तदवाप्नुयात् ॥ २७ ॥
 शृङ्गिणां शस्त्रिणां यैव व्याघ्रादीनां भयं न छि ।
 न य व्याधिभयं तस्य नैव याधिः प्रकीर्तितः ॥ २८ ॥
 न य किञ्चिद्भयं तस्य न य व्याधिः प्रवर्तते ।
 न कुतश्चिद्भयं तस्य सुभी यैवेश्वरो भवेत् ॥ २९ ॥
 उस्त्यश्वमृगमार्जारसर्पमूषकदुर्दुरान् ।
 भरांश्च श्चशृगालांश्च लुत्वा भुवुविधानपि ॥ ३० ॥
 मुच्यते नात्र सन्देशो वकुत्रद्वादशधारणात् ।
 वकुत्रयोदशो वत्स रुद्राक्षो यदि लभ्यते ॥ ३१ ॥
 कार्तिकेयसमो ज्ञेयः सर्वकामार्थसिद्धिदः ।
 रसो रसायनं यैव तस्य सर्वं प्रसिद्ध्यति ॥ ३२ ॥
 तस्यैव सर्वभोग्यानि नात्र कार्या विचारणा ।
 मातरं पितरं यैव भ्रातरं वा निलन्ति यः ॥ ३३ ॥
 मुच्यते सर्वपापेभ्यो धारणात्तस्य षड्भुभ ।
 यतुर्दशास्यो रुद्राक्षो यदि लभ्येत पुत्रक ॥ ३४ ॥
 धारयेत्सततं मूर्ध्नि तस्य पिण्डः शिवस्य तु ।
 किं मुने भुवुनोक्तेन वर्णनेन पुनः पुनः ॥ ३५ ॥
 पूज्यते सन्ततं देवैः प्राप्यते य परा गतिः ।
 रुद्राक्ष अेकः शिरसा धार्यो भक्त्या द्विजोत्तमैः ॥ ३६ ॥
 षड्विंशद्भिः शिरोमाला पञ्चाशद्भ्येन तु ।
 कलाक्षैर्बाहुवलये अर्काक्षैर्मणिभन्धनम् ॥ ३७ ॥
 अष्टोत्तरशतैर्माला पञ्चाशद्भिः षडानन ।
 अथवा सप्तविंशत्या कृत्वा रुद्राक्षमालिकाम् ॥ ३८ ॥

ધારણાદ્વા જપાદ્વાપિ હ્યનન્તં કૃલમશ્રુતે ।
અષોત્તરશતૈર્માલા રુદ્રાક્ષૈર્ધાર્યતે યદિ ॥ ૩૯ ॥

ક્ષણે ક્ષણેઽશ્વમેધસ્ય કૃલં પ્રાપ્નોતિ ષણ્મુખ ।
ત્રિઃસમકુલમુદ્ધૃત્ય શિવલોકે મહીયતે ॥ ૪૦ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેઽષ્ટાદશસાહસ્ર્યાં
સંહિતાયામેકાદશસ્કન્ધે રુદ્રાક્ષમાહામ્યવર્ણનં નામ ચતુર્થોઽધ્યાયઃ ॥ ૧૧.૪ ॥

૧૧.૫ પઞ્ચમોઽધ્યાયઃ । રુદ્રાક્ષજપમાલાવિધાનવર્ણનમ્ ।

ઈશ્વર ઉવાચ ।

લક્ષણં જપમાલાયાઃ શૃણુ વક્ષ્યામિ ષણ્મુખ ।
રુદ્રાક્ષસ્ય મુખં બ્રહ્મા બિન્દૂ રુદ્ર ઇતીરિતઃ ॥ ૧ ॥

વિષ્ણુઃ પુચ્છં ભવેચ્ચૈવ ભોગમોક્ષકૃલપ્રદમ્ ।
પઞ્ચવિંશતિભિશ્ચાક્ષૈઃ પઞ્ચવકૃત્રૈઃ સકણ્ઠકૈઃ ॥ ૨ ॥

રક્તવર્ણૈઃ સિતૈર્મિશ્રૈઃ કૃતરન્નવિદર્ભિતૈઃ ।
અક્ષસૂત્રં પ્રકર્તવ્યં ગોપુચ્છવલયાકૃતિ ॥ ૩ ॥

વકૃત્રં વકૃત્રેણ સંયોજ્ય પુચ્છં પુચ્છેન યોજયેત્ ।
મેરુમૂર્ધ્વમુખં કુર્યાત્તદૂર્ધ્વં નાગપાશકમ્ ॥ ૪ ॥

એવં સડગ્રથિતાં માલાં મન્ત્રસિદ્ધિપ્રદાયિનીમ્ ।
પ્રક્ષાલ્ય ગન્ધતોયેન પઞ્ચગવ્યેન ચોપરિ ॥ ૫ ॥

તતઃ શિવામ્ભસાઽઽક્ષાલ્ય તત્તો મન્ત્રગણાચ્ચસેત્ ।
સ્પૃષ્ટ્વા શિવાસ્ત્રમન્ત્રેણ કવચેનાવગુણ્ઠયેત્ ॥ ૬ ॥

મૂલમન્ત્રં ન્યસેત્પશ્ચાત્પૂર્વત્કારયેત્તથા ।
સઘોજાતાદિભિઃ પ્રોક્ષ્ય યાવદષ્ટોત્તરં શતમ્ ॥ ૭ ॥

મૂલમન્ત્રં સમુચ્ચાર્ય શુદ્ધભૂમૌ નિધાય ચ ।
તસ્યોપરિ ન્યસેત્સામ્ભં શિવં પરમકારણમ્ ॥ ૮ ॥

પ્રતિષ્ઠિતા ભવેન્માલા સર્વકામકૃલપ્રદા ।
યસ્ય દેવસ્ય યો મન્ત્રસ્તાં તેનૈવાભિપૂજયેત્ ॥ ૯ ॥

मूर्ध्नि कण्ठेऽथवा कर्णे न्यसेद्वा जपमालिकाम् ।
रुद्राक्षमालया यैवं जमव्यं नियतात्मना ॥ १० ॥
कण्ठे मूर्ध्नि हृदि प्रान्ते कर्णे बाहुयुगेऽथवा ।
रुद्राक्षधारणं नित्यं भक्त्या परमया युतः । ११ ॥
किमत्र भङ्गोक्तेन वर्णनेन पुनः पुनः ।
रुद्राक्षधारणं नित्यं तस्माद्वैतत्प्रशस्यते ॥ १२ ॥
स्नाने दाने जपे डोमे वैश्वदेवे सुरार्थने ।
प्रायश्चित्ते तथा श्राद्धे दीक्षाकाले विशेषतः ॥ १३ ॥
अरुद्राक्षधरो भूत्वा यत्किञ्चित्कर्म वैदिकम् ।
कुर्वन्विप्रस्तु मोडेन नरके पतति ध्रुवम् ॥ १४ ॥
रुद्राक्षं धारयेन्मूर्ध्नि कण्ठे सूत्रे करेऽथवा ।
सुवर्णमणिमम्बिन्नं शुद्धं नान्यैर्धृतं शिवम् ॥ १५ ॥
नाशुचिर्धारयेदक्षं सदा भक्त्यैव धारयेत् ।
रुद्राक्षतरुसम्भूतवातोद्भूततृणान्यपि ॥ १६ ॥
पुण्यलोकं गमिष्यन्ति पुनरावृत्तिदुर्लभम् ।
रुद्राक्षं धारयन्पापं कुर्वन्नपि य मानवः ॥ १७ ॥
सर्वं तरति पाप्मानं जाम्बलश्रुतिराड् डि ।
पशवो डि य रुद्राक्षधारणान्ति रुद्रताम् ॥ १८ ॥
किमु ये धारयन्ति स्म नरा रुद्राक्षमालिकाम् ।
रुद्राक्षः शिरसा ह्येको धार्यो रुद्रपरैः सदा ॥ १९ ॥
ध्वंसनं सर्वदुःखानां सर्वपापविमोचनम् ।
व्याडरन्ति य नामानि ये शम्भोः परमात्मनः ॥ २० ॥
रुद्राक्षालङ्घता ये य ते वै भागवतोत्तमाः ।
रुद्राक्षधारणं कार्यं सर्वश्रेयोऽर्थिभिर्नृभिः ॥ २१ ॥
कर्णपाशे शिभायां य कण्ठे उस्ते तथोदरे ।
मडाद्वेवश्च विष्णुश्च ब्रह्मा तेषां विभूतयः ॥ २२ ॥
देवाश्चान्ये तथा भक्त्या भलु रुद्राक्षधारिणः ।
गोत्रर्षयश्च सर्वेषां कूटस्था मूलरूपिणः ॥ २३ ॥

तेषां वंशप्रसूताश्च मुनयः सकला अपि ।
 श्रीतधर्मपराः शुद्धाः भलु रुद्राक्षधारिणः ॥ २४ ॥
 श्रद्धा न जायते साक्षाद्भेदसिद्धे विमुक्तिदे ।
 भडूनां जन्मनामन्ते मडादेवप्रसादतः ॥ २५ ॥
 रुद्राक्षधारणे वाञ्छा स्वभावादेव जायते ।
 रुद्राक्षस्य तु माडात्म्यं जाभावैरादरेण तु ॥ २६ ॥
 पठ्यते मुनिभिः सर्वैर्मया पुत्र तथैव य ।
 रुद्राक्षस्य हृलं यैव त्रिषु लोकेषु विश्रुतम् ॥ २७ ॥
 हृलस्य दृशने पुण्यं स्पशात्कोटिगुणं भवेत् ।
 शतकोटिगुणं पुण्यं धारणात्त्वलभते नरः ॥ २८ ॥
 लक्षकोटिसडस्राणि लक्षकोटिशतानि य ।
 जपाभ्य लभते नित्यं नात्र कार्या विचारणा ॥ २९ ॥
 उस्ते योरसि कएठे य कर्णयोर्मस्तके तथा ।
 रुद्राक्षं धारयेद्यस्तु स रुद्रो नात्र संशयः ॥ ३० ॥
 अवध्यः सर्वभूतानां रुद्रवद्वि यरेद्भुवि ।
 सुराणामसुराणां य वन्दनीयो यथा शिवः ॥ ३१ ॥
 रुद्राक्षधारी सततं वन्दनीयस्तथा नरैः ।
 उच्छिष्टो वा विकर्मस्थो युक्तो वा सर्वपातकैः ॥ ३२ ॥
 मुख्यते सर्वपापेभ्यो रुद्राक्षस्य तु धारणात् ।
 कएठे रुद्राक्षमाबध्य श्चापि वा म्रियते यद्वि ॥ ३३ ॥
 सोऽपि मुक्तिमवाप्नोति किं पुनर्मानुषोऽपि सः ।
 जपध्यानविडीनोऽपि रुद्राक्षं यद्वि धारयेत् ॥ ३४ ॥
 सर्वपापविनिर्मुक्तः स याति परमां गतिम् ।
 अेकं वापि ङि रुद्राक्षं कृत्वा यत्नेन धारयेत् ॥ ३५ ॥
 अेकविंशतिमुद्धृत्य रुद्रलोके मडीयते ।
 अतः परं प्रवक्ष्यामि रुद्राक्षस्य पुनर्विधिम् ॥ ३६ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाडस्यां संछितायामेकादशस्कन्धे

रुद्राक्षजपमालाविधानवर्णनं नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ ११.५ ॥

११.६ षष्ठोऽध्यायः । रुद्राक्षमालात्म्ये गुणानिधिभोक्षवर्णनम् ।

ईश्वर उवाच ।

महासेन कुशग्रन्थिपुत्राञ्जुवाद्यः परे ।

रुद्राक्षस्य तु नैकोऽपि कलामर्त्तति षोऽशीम् ॥ १ ॥

पुरुषार्थां यथा विष्णुर्त्र्यंशं यथा रविः ।

नदीनां तु यथा गङ्गा मुनीनां कश्यपो यथा ॥ २ ॥

उर्यैःश्रवा यथाश्रानां देवानामीश्वरो यथा ।

देवीनां तु यथा गौरी तद्द्रष्ट्रेष्टमिदं भवेत् ॥ ३ ॥

नातः परतरं स्तोत्रं नातः परतरं व्रतम् ।

अक्षय्येषु य एनेषु रुद्राक्षस्तु विशिष्यते ॥ ४ ॥

शिवभक्ताय शान्ताय दद्याद्रुद्राक्षमुत्तमम् ।

तस्य पुण्यकृत्वस्यान्तं न यादं वक्तुमुत्सहे ॥ ५ ॥

धृतरुद्राक्षकण्ठाय यस्त्वन्नं सम्प्रयच्छति ।

त्रिसप्तकुलमुद्भृत्य रुद्रलोकं स गच्छति ॥ ६ ॥

यस्य भाले विभूतिर्न नाङ्गे रुद्राक्षधारणम् ।

न शम्भोर्भवने पूजा स विप्रः श्रपयाधमः ॥ ७ ॥

भादन्मांसं पिबन्मद्यं सङ्गच्छन्नन्त्यजानपि ।

पातकेभ्यो विमुच्येत रुद्राक्षं शिरसि स्थिते ॥ ८ ॥

सर्वयज्ञातपोदानवेदाभ्यासैश्च यत्कृत्वम् ।

तत्कृत्वं लभते सद्यो रुद्राक्षस्य तु धारणात् ॥ ९ ॥

वेदैश्चतुर्भिर्यत्पुण्यं पुराणपठनेन य ।

यत्तीर्थसेवनेनैव सर्वविधादिभिस्तथा ॥ १० ॥

तत्पुण्यं लभते सद्यो रुद्राक्षस्य तु धारणात् ।

प्रयाणकाले रुद्राक्षं बन्धयित्वा म्रियेद्यदि ॥ ११ ॥

स रुद्रत्वमवाप्नोति पुनर्जन्म न विधते ।

रुद्राक्षं धारयेत्कण्ठे बाहोर्वा म्रियते यदि ॥ १२ ॥

कुलैकविंशमुत्तार्य रुद्रलोके वसेन्नरः ।
 ब्राह्मणो वापि याएडालो निर्गुणः सगुणोऽपि च ॥ १३ ॥
 भस्मरुद्राक्षधारी यः स देवत्वं शिवं व्रजेत् ।
 शुश्रिवाप्यशुश्रिवापि तथाभक्ष्यस्य भक्षकः ॥ १४ ॥
 भ्वेच्छो वाप्यथ याएडालो युतो वा सर्वपातकैः ।
 रुद्राक्षधारणार्थेव स रुद्रो नात्र संशयः ॥ १५ ॥
 शिरसा धारिते कोटिः कर्णयोर्दशकोटयः ।
 शतकोटिर्गले बद्धो मूर्ध्नि कोटिसहस्रकम् ॥ १६ ॥
 अयुतं योपवीते तु लक्षकोटिर्भुजे स्थिते ।
 मणिबन्धे तु रुद्राक्षो मोक्षसाधनकः परः ॥ १७ ॥
 रुद्राक्षधारको भूत्वा यत्किञ्चित्कर्म वैदिकम् ।
 कुर्वन्विप्रः सदा भक्त्या मडदाप्नोति तद्दुलम् ॥ १८ ॥
 रुद्राक्षमालिकां कण्ठे धारयेद्भक्तित्वर्जितः ।
 पापकर्मा तु यो नित्यं स मुक्तः सर्वबन्धनात् ॥ १९ ॥
 रुद्राक्षार्पितयेता यो रुद्राक्षस्तु न वै धृतः ।
 असौ माछेश्वरो लोके नमस्यः स तु लिङ्गवत् ॥ २० ॥
 अविधो वा सविधो वा रुद्राक्षस्य तु धारणात् ।
 शिवलोकं प्रपद्येत कीकटे गर्दभो यथा ॥ २१ ॥
 स्कन्द उवाच ।
 रुद्राक्षान्सन्धे देव गर्दभः केन छेतुना ।
 कीकटे केन वा दत्तस्तद्भ्रूडि परमेश्वर ॥ २२ ॥
 श्रीभगवानुवाच ।
 शृणु पुत्र पुरावृत्तं गर्दभो विन्ध्यपर्वते ।
 धत्ते रुद्राक्षभारं तु वालितः पथिकेन तु ॥ २३ ॥
 श्रान्तोऽसमर्थस्तद्भारं वोढुं पतितवान्भुवि ।
 प्राणैस्त्वक्तस्त्रिनेत्रस्तु शूलपाणिर्मछेश्वरः ॥ २४ ॥
 मत्प्रसादान्महासेन मदन्तिकमुपागतः ।

यावद्भङ्गस्य सङ्ख्यां रुद्राक्षाणां सुदुर्लभम् ॥ २५ ॥
 तावद्युगसहस्राणि शिवलोके महीयते ।
 स्वशिष्येभ्यस्तु वक्तव्यं नाशिष्येभ्यः कदाचन ॥ २६ ॥
 अमक्तोभ्योऽपि मूर्खेभ्यः कदाचिन्न प्रकाशयेत् ।
 अमक्तो वास्तु भक्तो वा नीचो नीचतरोऽपि वा ॥ २७ ॥
 रुद्राक्षान्धारयेद्यस्तु मुख्यते सर्वपातकैः ।
 रुद्राक्षधारणं पुण्यं केन वा सदृशं भवेत् ॥ २८ ॥
 महाप्रतमिदं प्राडुर्भुनयस्तत्त्वदर्शिनः ।
 सहस्रं धारयेद्यस्तु रुद्राक्षाणां धृतप्रतः ॥ २९ ॥
 तं नमन्ति सुराः सर्वे यथा रुद्रस्तथैव सः ।
 अभावे तु सहस्रस्य बाहोः षोडश षोडश ॥ ३० ॥
 ऐकं शिभायां करयोर्द्वादश द्वादशैव तु ।
 द्वात्रिंशत्सहस्रेशे तु यत्वारिंशच्च मस्तके ॥ ३१ ॥
 ऐकैकं कर्णयोः षट् षट् वक्षस्यष्टोत्तरं शतम् ।
 यो धारयति रुद्राक्षान् रुद्रवत्स तु पूजयते ॥ ३२ ॥
 मुक्ताप्रवालस्कटिकरौप्यवैदूर्यकाञ्चनैः ।
 समेतान्धारयेद्यस्तु रुद्राक्षान्स शिवो भवेत् ॥ ३३ ॥
 केवलानपि रुद्राक्षान्यद्यालस्याद्विभर्ति यः ।
 तं न स्पृशन्ति पापानि तमांसीव विभावसुम् ॥ ३४ ॥
 रुद्राक्षमालया मन्त्रो जभोऽनन्तकृत्प्रदः ।
 यस्याङ्गे नास्ति रुद्राक्ष ऐकोऽपि बहुपुण्यदः ॥ ३५ ॥
 तस्य जन्म निरर्थं स्यात्त्रिपुण्ड्ररहितं यथा ।
 रुद्राक्षं मस्तके धृत्वा शिरःस्नानं करोति यः ॥ ३६ ॥
 गङ्गास्नानकृत् तस्य जायते नात्र संशयः ।
 ऐकवक्त्रः पञ्चवक्त्र ऐकान्तशमुभाः परे ॥ ३७ ॥
 यतुर्दशमुभाः केचिद्बुद्धाक्षा लोकापूजिताः ।
 भक्त्या सम्पूजयते नित्यं रुद्राक्षः शङ्करात्मकः ॥ ३८ ॥

द्रिद्रं वापि पुरुषं राजानं कुरुते भुवि ।
 अत्र ते कथयिष्यामि पुराणं मतमुत्तमम् ॥ ३९ ॥
 कोसलेषु द्विजः कश्चिद्भिरिनाथ षति श्रुतः ।
 महाधनी य धर्मात्मा वेदवेदाङ्गपारगः ॥ ४० ॥
 यज्ञाकृद्दीक्षितस्तस्य तनयः सुन्दराकृतिः ।
 नाम्ना गुणनिधिः प्यातस्तरुणः कामसुन्दरः ॥ ४१ ॥
 गुरोः सुधिषण्डस्याथ पत्नी मुक्तावलीमथ ।
 मोडयामास रुपेण यौवनेन मदेन य ॥ ४२ ॥
 सङ्गतस्तु तथा सार्धं कञ्चिदालं ततो भिया ।
 विषं ददौ य गुरवे येभ्ये पश्चात्तु निर्भयः ॥ ४३ ॥
 यदा माता पिता कर्म किञ्चिज्जनाति यत्क्षणे ।
 मातरं पितरं यापि मारयामास तद्विषात् ॥ ४४ ॥
 नानाविलासभोगैश्च जाते द्रव्यव्यये ततः ।
 ब्राह्मणानां गृहे यौर्यं यकार स तदा भवः ॥ ४५ ॥
 सुरापानमदोन्मत्तस्तदा ज्ञातिबहिष्कृतः ।
 ग्रामान्निष्कासितः सर्वैस्तदा सोऽबुद्धनेचरः ॥ ४६ ॥
 मुक्तावल्या तथा सार्धं जगाम गडनं वनम् ।
 मार्गे स्थितो द्रव्यलोभाज्जघान ब्राह्मणान्बुद्धून् ॥ ४७ ॥
 अेवं बहुगते काले ममार स तदाधमः ।
 नेतुं तं यमदूताश्च समाजग्मुः सडस्रशः ॥ ४८ ॥
 शिवलोकास्थिवगाणास्तथैव य समागताः ।
 तयोः परस्परं वादो बभूव गिरिजासुत ॥ ४९ ॥
 यमदूतास्तदा प्रोयुः पुण्यमस्य किमस्ति हि ।
 ब्रुवन्तु सेवकाः शम्भोर्यथेनं नेतुमिच्छथ ॥ ५० ॥
 शिवदूतास्तदा प्रोयुरयं यस्मिन्स्थले मृतः ।
 दशहस्तादधो भूमे रुद्राक्षस्तत्र यास्ति हि ॥ ५१ ॥
 तत्प्रभावेण ले दूता नेष्यामः शिवसन्निधिम् ।
 ततो विमानमारुह्य दिव्यरूपधरो द्विजः ॥ ५२ ॥

ગતો ગુણનિધિર્દૂતૈઃ સહિતઃ શઙ્કરાલયમ્ ।
 ઇતિ રુદ્રાક્ષમાહાત્મ્યં કથિતં તવ સુવ્રત ॥ ૫૩ ॥
 એવં રુદ્રાક્ષમહિમા સમાસાહ્ચિતો મયા ।
 સર્વપાપક્ષયકરો મહાપુણ્યકૃલપ્રદઃ ॥ ૫૪ ॥
 ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેઽષ્ટાદશસાહસ્ર્યાં
 સંહિતાયામેકાદશસ્કન્ધે રુદ્રાક્ષમાહાત્મ્યે
 ગુણનિધિમોક્ષવર્ણનં નામ ષષ્ઠોઽધ્યાયઃ ॥ ૧૧.૬ ॥

૧૧.૭ સમમોઽધ્યાયઃ । રુદ્રાક્ષમાહાત્મ્યવર્ણનમ્ ।

શ્રીનારાયણ ઉવાચ ।
 એવં નારદ ષડ્વક્ત્રો ગિરિશેન વિબોધિતઃ ।
 રુદ્રાક્ષમહિમાનં ચ જ્ઞાત્વાસીત્સ કૃતાર્થકઃ ॥ ૧ ॥
 ઇત્યં ભૂતાનુભાવોઽયં રુદ્રાક્ષો વર્ણિતો મયા ।
 સદાચારપ્રસન્નેન શૃણુ ચાન્યત્સમાહિતઃ ॥ ૨ ॥
 યથા રુદ્રાક્ષમહિમા વર્ણિતોઽનન્તપુણ્યદઃ ।
 લક્ષણં મન્ત્રવિન્યાસં તથાહં વર્ણયામિ તે ॥ ૩ ॥
 લક્ષં તુ દર્શનાત્યુણ્યં કોટિસ્તત્સ્પર્શનાદ્ભવેત્ ।
 તસ્ય કોટિગુણં પુણ્યં લભતે ધારણાન્નરઃ ॥ ૪ ॥
 લક્ષકોટિસહસ્રાણિ લક્ષકોટિશતાનિ ચ ।
 તજ્જપાલ્લભતે પુણ્યં નરો રુદ્રાક્ષધારણાત્ ॥ ૫ ॥
 રુદ્રાક્ષાણાં તુ ભદ્રાક્ષધારણાત્સ્યાન્મહાકૃલમ્ ।
 ધાત્રીકૃલપ્રમાણં ચચ્છેષ્ઠમેતદુદ્દાહૃતમ્ ॥ ૬ ॥
 બદરીકૃલમાત્રં તુ પ્રોચ્યતે મધ્યમં બુધૈઃ ।
 અધમં ચણમાત્રં સ્યાત્પ્રતિજ્ઞૈષા મયોદિતા ॥ ૭ ॥
 બ્રાહ્મણાઃ ક્ષત્રિયા વૈશ્યાઃ શૂદ્રાશ્ચેતિ શિવાજ્ઞયા ।
 વૃક્ષા જાતાઃ પૃથિવ્યાં તુ તજ્જાતીયાઃ શુભાક્ષકાઃ ॥ ૮ ॥
 શ્વેતાસ્તુ બ્રાહ્મણા જ્ઞેયાઃ ક્ષત્રિયા રક્તવર્ણકાઃ ।

पीता वैश्यास्तु विज्ञेयाः कृष्याः शूद्राः प्रकीर्तिताः ॥ ८ ॥

ब्राह्मणो बिभृयाच्छ्वेतान् रक्तान् राजा तु धारयेत् ।

पीता-वैश्यस्तु बिभृयात्कृष्यान् शूद्रस्तु धारयेत् ॥ १० ॥

समाः स्निग्धा दृढास्तद्रक्तैः संयुताः शुभाः ।

कृमिदृष्टाः स्निग्धाः स्निग्धाः स्निग्धाः स्निग्धाः ॥ ११ ॥

प्राणयुक्तानावृतांश्च षड्द्राक्षांस्तु वर्जयेत् ।

स्वयमेव कृतद्वारो रुद्राक्षः स्थादिडोत्तमः ॥ १२ ॥

यत्तु पौरुषयत्नेन कृतं तन्मध्यमं भवेत् ।

सामान्स्निग्धान्दृढान्पृत्तान्क्षौमसूत्रेषु धारयेत् ॥ १३ ॥

सर्वगात्रेषु साम्येन समानातिविलक्षणा ।

निर्घर्षे उभेष्वाभा यत्र लेभा प्रदृश्यते ॥ १४ ॥

तदक्षमुत्तमं विधात्स धार्यः शिवपूजकैः ।

शिभायामेकरुद्राक्षं त्रिंशद्द्वै शिरसा वलेत् ॥ १५ ॥

षट्त्रिंशद्यत्र गले धार्या भाहोः षोडश षोडश ।

मणिबन्धे द्वादशाक्षा-स्कन्धे पञ्चाशत्तं भवेत् ॥ १६ ॥

अष्टोत्तरशतैर्मालोपवीतं च प्रकल्पयेत् ।

द्विसरं त्रिसरं वापि बिभृयात्कण्ठदेशतः ॥ १७ ॥

कुण्डले मुकुटे चैव कर्णिकाडारकेषु च ।

उयूरे कटके चैव कुक्षिवंशे तथैव च ॥ १८ ॥

सुप्ते पीते सर्वकालं रुद्राक्षं धारयेन्नरः ।

त्रिशतं त्वधमं पञ्चशतं मध्यममुच्यते ॥ १९ ॥

सहस्रमुत्तमं प्रोक्तं चैवं भेदेन धारयेत् ।

शिरसीशानमन्त्रेण कर्णे तत्पुरुषेण च ॥ २० ॥

अघोरेण ललाटे तु तेनैव हृदयेऽपि च ।

अघोरबीजमन्त्रेण करयोर्धारयेत्पुनः ॥ २१ ॥

पञ्चाशदक्षत्राथितां वामदेवेन योदरे ।

पञ्चब्रह्मभिरङ्गैश्चाथेवं रुद्राक्षधारणम् ॥ २२ ॥

ग्रथितान्मूलमन्त्रेषु सर्वाङ्गान्स्तु धारयेत् ।
 ऐकवक्त्रस्तु रुद्राक्षः परतत्त्वप्रकाशकः ॥ २३ ॥
 परतत्त्वधारणाख्यं जायते तत्प्रकाशनम् ।
 द्विवक्त्रस्तु मुनिश्रेष्ठ अर्धनारीश्वरो भवेत् ॥ २४ ॥
 धारणाद्वर्धनारीशः प्रीयते तस्य नित्यशः ।
 त्रिवक्त्रस्त्वनलः साक्षात्स्त्रीलयां दहति क्षणात् ॥ २५ ॥
 त्रिभुजश्चैव रुद्राक्षोऽप्यग्नित्रयस्वरूपकः ।
 तद्धारणाख्यं द्रुतभुङ्क्ते तस्य तुष्यति नित्यशः ॥ २६ ॥
 चतुर्भुजस्तु रुद्राक्षः पितामहस्वरूपकः ।
 तद्धारणान्महाश्रीमान्महदारोग्यमुत्तमम् ॥ २७ ॥
 महती ज्ञानसम्पत्तिः शुद्धये धारयेन्नरः ।
 पञ्चभुजस्तु रुद्राक्षः पञ्चब्रह्मस्वरूपकः ॥ २८ ॥
 तस्य धारणामात्रेण सन्तुष्यति मહેश्वरः ।
 षड्वक्त्रश्चैव रुद्राक्षः कार्तिकेयाधिदैवतः ॥ २९ ॥
 विनायकं यापि देवं प्रवदन्ति मनीषिणः ।
 सप्तवक्त्रस्तु रुद्राक्षः सप्तमात्राधिदैवतः ॥ ३० ॥
 सप्ताश्वदैवतश्चैव मुनिसप्तकदैवतः ।
 तद्धारणान्महाश्रीः स्थान्महदारोग्यमुत्तमम् ॥ ३१ ॥
 महती ज्ञानसम्पत्तिः शुचिर्वै धारयेन्नरः ।
 अष्टवक्त्रस्तु रुद्राक्षोऽप्यष्टमात्राधिदैवतः ॥ ३२ ॥
 वस्वष्टकप्रीतिकरो गङ्गाप्रीतिकरः शुभः ।
 तद्धारणादिमे प्रीता भवेयुः सत्यवादिनः ॥ ३३ ॥
 नववक्त्रस्तु रुद्राक्षो यमदैव उदालृतः ।
 तद्धारणाद्यमभयं न भवत्येव सर्वथा ॥ ३४ ॥
 दशवक्त्रस्तु रुद्राक्षो दशाशादैवतः स्मृतः ।
 दशाशाप्रीतिजनको धारणे नात्र संशयः ॥ ३५ ॥
 ऐकादशभुजस्त्वक्षो रुद्रैकादशदैवतः ।
 तमिन्द्रदैवतं यादुः सदा सौभ्यविवर्धनम् ॥ ३६ ॥

રુદ્રાક્ષો દ્વાદશમુખો મહાવિષ્ણુસ્વરૂપકઃ ।
દ્વાદશાદિત્યદૈવશ્ચ બિભર્ત્યેવ હિ તત્પરઃ ॥ ૩૭ ॥

ત્રયોદશમુખશ્ચાક્ષઃ કામદઃ સિદ્ધિદઃ શુભઃ ।
તસ્ય ધારણામાત્રેણ કામદેવઃ પ્રસીદતિ ॥ ૩૮ ॥

ચતુર્દશમુખશ્ચાક્ષો રુદ્રનેત્રસમુદ્ભવઃ ।
સર્વવ્યાધિહરશ્ચૈવ સર્વારોગ્યપ્રદાયકઃ ॥ ૩૯ ॥

મદ્યં માંસં ચ લશુનં પલાણું શિગુમેવ ચ ।
શ્લેષ્માતકં વિદૂરાહં ભક્ષણે વર્જયેત્તતઃ ॥ ૪૦ ॥

ગ્રહણે વિષુવે ચૈવ સડુકમે ત્વયને તથા ।
દર્શં ચ પૌર્ણાસે ચ પુણ્યેષુ દિવસેષ્વપિ ।
રુદ્રાક્ષધારણાત્સદ્યઃ સર્વપાપૈઃ પ્રમુચ્યતે ॥ ૪૧ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેડષ્ટાદશસાહસ્ર્યાં
સંહિતાયામેકાદશસ્કન્ધે
રુદ્રાક્ષમાહાત્મ્યવર્ણનં નામ સપ્તમોડધ્યાયઃ ॥ ૧૧.૭ ॥

૧૧.૮ અષ્ટમોડધ્યાયઃ । ભૂતશુદ્ધિવર્ણનમ્ ।

શ્રીનારાયણ ઉવાચ ।
ભૂતશુદ્ધિપ્રકારં ચ કથયામિ મહામુને ।
મૂલાધારાત્સમુત્થાય કુણ્ડલીં પરદેવતામ્ ॥ ૧ ॥
સુષુમ્ણામાર્ગમાશ્રિત્ય બ્રહ્મરન્ધ્રગતાં સ્મરેત્ ।
જીવં બ્રહ્મણિ સંયોજ્ય હંસમન્ત્રેણ સાધકઃ ॥ ૨ ॥
પાદાદિજાનુપર્યન્તં ચતુષ્કોણં સવજકમ્ ।
લં બીજાપ્યં સ્વાર્ણવર્ણં સ્મરેદવનિમણ્ડલમ્ ॥ ૩ ॥
જાન્વાધાનાભિચન્દ્રાર્ધનિભં પદ્મદ્વયાહુતમ્ ।
વં બીજયુક્તં શ્વેતાભમમ્ભસો મણ્ડલં સ્મરેત્ ॥ ૪ ॥
નાભેર્હૃદયપર્યન્તં ત્રિકોણં સ્વસ્તિકાન્વિતમ્ ।
રં બીજેન યુતં રક્તં સ્મરેત્યાવકમણ્ડલમ્ ॥ ૫ ॥

ष्टो भूमध्यपर्यन्तं वृत्तं षड्बिन्दुलाञ्छितम् ।
 यं बीजयुक्तं धूम्राभं नभस्वन्माण्डलं स्मरेत् ॥ ६ ॥
 आभ्रलभरन्त्रं भूमध्याद्भूतं स्वच्छं मनोहरम् ।
 तं बीजयुक्तमाकाशमाण्डलं य विचिन्तयेत् ॥ ७ ॥
 अेवं भूतानि सञ्चिन्त्य प्रत्येकं संविलापयेत् ।
 भुवं जले जलं वह्नौ वह्निं वायौ नभस्यमुम् ॥ ८ ॥
 विलाप्य भ्रमलङ्कुरे मलत्तत्त्वेऽप्यलङ्कृतिम् ।
 मलान्तं प्रकृतौ मायामात्मनि प्रविलापयेत् ॥ ९ ॥
 शुद्धसंविन्मयो भूत्वा चिन्तयेत्पापपूरुषम् ।
 वामकुक्षिस्थितं कृष्णमण्डुगुष्ठपरिमाणकम् ॥ १० ॥
 भ्रमलडत्याशिरौयुक्तं कनकस्तेयभाडुकम् ।
 महिरापानलुदयं गुरुतल्पकटीयुतम् ॥ ११ ॥
 तत्संसर्गिपदद्वन्द्वमुपपातकमस्तकम् ।
 भद्रगयर्मधरं कृष्णमधोवक्त्रं सुदुःसलम् ॥ १२ ॥
 वायुबीजं स्मरन्वायुं सम्पूर्णेन विशोषयेत् ।
 स्वशरीरयुतं मन्त्रो वह्निबीजेन निर्दलेत् ॥ १३ ॥
 कुम्भके परिजप्तेन ततः पापनरोद्भवम् ।
 बलिर्भस्म समुत्सार्य वायुबीजेन रेचयेत् ॥ १४ ॥
 सुधाबीजेन देहोत्थं भस्म सम्प्लावयेत्सुधीः ।
 भूबीजेन धनीकृत्य भस्म तत्कनकाण्डवत् ॥ १५ ॥
 विशुद्धमुकुराकारं जपन्बीजं विलायसः ।
 मूर्धादिपादपर्यन्तान्यङ्गानि रचयेत्सुधीः ॥ १६ ॥
 आकाशादीनि भूतानि पुनरुत्पादयेत्स्थितः ।
 सोऽहं मन्त्रेण यात्मानमानयेद्धृदयाम्भुजे ॥ १७ ॥
 कुण्डलीशुवमादाय परसङ्गात्सुधामयम् ।
 संस्थाप्य हृदयाम्भुजे मूलाधारगतां स्मरेत् ॥ १८ ॥
 रक्ताम्भोधिस्थपोतोल्लसदरुण-
 सरोजाधिःशुद्धा कराब्जैः

शूलं कोटिपुत्रमिक्षुद्वयमशिगुण-

मध्यकुशं पञ्चबाणान् ।

बिम्बाणसुक्कपालं त्रिनयन-

वसिता पीनवक्षोरुडाढ्या

देवी बालार्कवर्णा भवतु

सुभङ्गरी प्राणशक्तिः परा नः ॥ १८ ॥

अवे ध्यात्वा प्राणशक्तिं परमात्मस्वरूपिणीम् ।

विभूतिधारणं कार्यं सर्वाधिकृतिसिद्धये ॥ २० ॥

विभूतेर्विस्तरं वक्ष्ये धारणे य मडाङ्गलम् ।

श्रुतिस्मृतिप्रमाणोक्तं भस्मधारणमुत्तमम् ॥ २१ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशस्राडस्यां

संछितायामेकादशस्कन्धे भूतशुद्धिवर्णनं नामाष्टमोऽध्यायः ॥ ११.८ ॥

११.८ नवमोऽध्यायः । सशिरोव्रतं त्रिपुराधारणवर्णनम् ।

श्रीनारायण उवाच ।

एतं शिरोव्रतं यीर्णा विधिवद्भिर्द्रिजातिभिः ।

तेषामेव परां विद्यां वदेदज्ञानबाधिकाम् ॥ १ ॥

विधिवच्छ्रद्धया सार्धं न यीर्णा यैः शिरोव्रतम् ।

श्रौतस्मार्तसमाचारस्तेषामनुपकारकः ॥ २ ॥

शिरोव्रतसमाचारादेव ब्रह्मादिदेवताः ।

देवता अभवन्विद्मन् भलु नान्येन छेतुना ॥ ३ ॥

शिरोव्रतस्य माहात्म्यं पूर्वैः पूर्वतरं कृतम् ।

ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च देवताः सकला अपि ॥ ४ ॥

सर्वपातकयुक्तोऽपि मुच्यते सर्वपातकैः ।

शिरोव्रतमिदं येन यस्मिन् विधिवद्भुधैः ॥ ५ ॥

शिरोव्रतमिदं नाम शिरस्याथर्वणश्रुतेः ।

यदुक्तं तद्धि नैवान्यत्तत्तु पुण्येन लभ्यते ॥ ६ ॥

शाभाभेदेषु नामानि व्रतस्थास्य विभेदतः ।

पठ्यन्ते मुनिशार्दूल शाभास्वेकप्रतं छि तत् ॥ ७ ॥
 सर्वशाभासु वस्त्वेकं शिवाभ्यं सत्यचिद्धनम् ।
 तथा तद्विषयं ज्ञानं तथैव य शिरोतप्रतम् ॥ ८ ॥
 शिरोप्रतविडीनस्तु सर्वधर्मविवर्जितः ।
 अपि सर्वासु विद्यासु सोऽधिकारी न संशयः ॥ ९ ॥
 शिरोप्रतमिदं कार्यं पापकान्तारदाडकम् ।
 साधनं सर्वविधानां यतस्तत्सभ्यगायरेत् ॥ १० ॥
 श्रुतिराथर्वणी सूक्ष्मा सूक्ष्मार्थस्य प्रकाशिनी ।
 यदुवाच प्रतं प्रीत्या तन्नित्यं सभ्यगायरेत् ॥ ११ ॥
 अग्निरित्यादिभिर्मन्त्रैः षड्भिः शुद्धेन भस्मना ।
 सर्वाङ्गोद्धूलनं कुर्याच्छिरोप्रतसमाह्वयम् ॥ १२ ॥
 ऐतच्छिरोप्रतं कुर्यात्सन्ध्याकालेषु सादरम् ।
 यावद्विद्योदयस्तावत्तस्य विद्या भलूत्तमा ॥ १३ ॥
 द्वादशाब्दमथाब्दं वा तदर्धं य तदर्धकम् ।
 प्रकुर्याद्द्वादशाब्दं वा सङ्कल्पेन शिरोप्रतम् ॥ १४ ॥
 शिरोप्रतेन यः स्नातस्तं तु नोपदिशेत्तु यः ।
 तस्य विद्या विनष्टा स्यान्निर्घृणः स गुरुः भलु ॥ १५ ॥
 ब्रह्मविद्यागुरुः साक्षान्मुनिः कारुणिकः भलु ।
 यथा सर्वेश्वरः श्रीमान्मृदुः कारुणिकः भलु ॥ १६ ॥
 जन्मान्तरसदस्रेषु नरा ये धर्मयारिणः ।
 तेषामेव भलु श्रद्धा जायते न कदाचन ॥ १७ ॥
 प्रत्युताज्ञानभाङ्गुल्याद्द्वेष एव विजायते ।
 अतः प्रद्वेषयुक्तस्य न भवेदात्मवेदनम् ॥ १८ ॥
 ब्रह्मविद्योपदेशस्य साक्षादेवाधिकारिणः ।
 त एव नेतरे विद्वन् ये तु स्नाताः शिरोप्रतैः ॥ १९ ॥
 प्रतं पाशुपतं यीर्णां चैर्द्धिजैरादरेण तु ।
 तेषामेवोपदेष्टव्यमिति वेदानुशासनम् ॥ २० ॥

यः पशुस्तत्पशुत्वं य प्रतेनानेन सन्त्यजेत् ।
 तान्छत्वा न स पापीयान्भवेद्भेदान्तनिश्चयः ॥ २१ ॥
 त्रिपुण्ड्रधारणं प्रोक्तं जाबालैरादरेण तु ।
 त्रियम्बकेन मन्त्रेण सातारेण शिवेन य ॥ २२ ॥
 त्रिपुण्ड्रं धारयेन्नित्यं गडस्थाश्रममाश्रितः ।
 ओङ्कारेण त्रिरुक्तेन सडंसेन त्रिपुण्ड्रकम् ॥ २३ ॥
 धारयेद्भिक्षुको नित्यमिति जाबालिकी श्रुतिः ।
 त्रियम्बकेन मन्त्रेण प्राणवेन शिवेन य ॥ २४ ॥
 गृहस्थश्च वानप्रस्थो धारयेच्च त्रिपुण्ड्रकम् ।
 मेधावीत्यादिना वापि ब्रह्मचारि ढिने ढिने ॥ २५ ॥
 भस्मना सज्जलेनापि धारयेच्च त्रिपुण्ड्रकम् ।
 ब्राह्मणो विधिनोत्यन्नस्त्रिपुण्ड्रभस्मनैव तु ॥ २६ ॥
 ललाटे धारयेन्नित्यं तिर्यग्भस्मावगुण्ठनम् ।
 (मडादेवस्य सम्भन्धात्तद्दुर्मेऽप्यस्ति सङ्गतिः ।)
 सम्यक् त्रिपुण्ड्रधर्मं य ब्राह्मणो नित्यमाचरेत् ॥ २७ ॥
 आढिब्राह्मणभूतेन त्रिपुण्ड्रं भस्मना धृतम् ।
 यतोऽत एव विप्रस्तु त्रिपुण्ड्रं धारयेत्सदा ॥ २८ ॥
 भस्मना वेदसिद्धेन त्रिपुण्ड्रं देडगुण्ठनम् ।
 रुद्रलिङ्गार्थनं वापि मोहतोऽपि य न त्यजेत् ॥ २९ ॥
 त्रियम्बकेन मन्त्रेण सातारेण तथैव य ।
 पञ्चाक्षरेण मन्त्रेण प्राणवेन तथैव य ॥ ३० ॥
 ललाटे हृदये चैव दोर्द्धन्द्रे य महाभुने ।
 त्रिपुण्ड्रं धारयेन्नित्यं संन्यासाश्रममाश्रितः ॥ ३१ ॥
 त्रियायुषेण मन्त्रेण मेधावीत्यादिनाथवा ।
 गौलेन भस्मना धार्यं त्रिपुण्ड्रं ब्रह्मचारिणा ॥ ३२ ॥
 नमोऽन्तेन शिवेनैव शूद्रः शुश्रूषणो रतः ।
 उद्धूलनं त्रिपुण्ड्रं य नित्यं भक्त्या समाचरेत् ॥ ३३ ॥
 अन्येषामपि सर्वेषां विना मन्त्रेण सुव्रत ।

उद्धूलनं त्रिपुण्ड्रं च कर्तव्यं भक्तितो मुने ॥ ३४ ॥
 भूत्यैवोद्धूलनं तिर्यङ् त्रिपुण्ड्रस्य च धारणम् ।
 वरेण्यं सर्वधर्मैस्तस्मान्नित्यं समाचरेत् ॥ ३५ ॥
 भस्माग्निडोत्रजं वाथ विरजाग्निसमुद्भवम् ।
 आदरेण समादाय शुद्धे पात्रे निधाय तत् ॥ ३६ ॥
 प्रक्षाल्य पादौ उस्तौ च द्विरायम्य समाहितः ।
 गृहीत्वा भस्म तत्पञ्चब्रह्ममन्त्रैः शनैः शनैः ॥ ३७ ॥
 प्राणायामत्रयं कृत्वा अग्निरित्यादिमन्त्रितम् ।
 तैरेव सामभिर्मन्त्रैस्त्रिवारमभिमन्त्रयेत् ॥ ३८ ॥
 ओमापोज्योतिरित्युक्त्वा ध्यात्वा मन्त्रानुदीरयेत् ।
 सितेन भस्मना पूर्वं समुद्धूय शरीरकम् ॥ ३९ ॥
 विपापो विरजो मर्त्यो जायते नात्र संशयः ।
 ततो ध्यात्वा महाविष्णुं जगन्नाथं जलाधिपम् ॥ ४० ॥
 संयोज्य भस्मना तोयमग्निरित्यादिभिः पुनः ।
 विभूज्य साम्भं ध्यात्वा च समुद्धूल्योर्ध्वमस्तकम् ॥ ४१ ॥
 तेन भावनया ब्राह्मणभूतेन सितभस्मना ।
 ललाटवक्षःस्कन्धेषु स्वाश्रमोचितमन्त्रतः ॥ ४२ ॥
 मध्यमानामिकाङ्गुष्ठैरनुलोमविलोमतः ।
 त्रिपुण्ड्रं धारयेन्नित्यं त्रिकालेष्वपि भक्तितः ॥ ४३ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
 संछितायामेकादशस्कन्धे सशिरोप्रतं
 त्रिपुण्ड्रधारणवर्णनं नाम नवमोऽध्यायः ॥ ११.९ ॥

११.१० दशमोऽध्यायः । भस्ममाहात्म्ये पाशुपतप्रतवर्णनम् ।

श्रीनारायण उवाच ।
 आग्नेयं गौणमज्ञानध्वंसकं ज्ञानसाधकम् ।
 गौणं नानाविधं विद्धि ब्रह्मन्ब्रह्मविदांवर ॥ १ ॥
 अग्निडोत्राग्निजं तद्द्विरजानलजं मुने ।

औपासनसमुत्पन्नं समिदग््निसमुद्भवम् ॥ २ ॥
 पयनाग््निसमुत्पन्नं दावानलसमुद्भवम् ।
 त्रैवर्णिकानां सर्वेषामग्निहोत्रसमुद्भवम् ॥ ३ ॥
 विरजानलजं यैव धार्यं भस्म मडामुने ।
 औपासनसमुत्पन्नं गृहस्थानां विशेषतः ॥ ४ ॥
 समिदग््निसमुत्पन्नं धार्यं वै ब्रह्मचारिणा ।
 शूद्राणां श्रोत्रियागारपयनाग््निसमुद्भवम् ॥ ५ ॥
 अन्येषामपि सर्वेषां धार्यं दावानलोद्भवम् ।
 कालश्चित्रा पौर्णमासी देशः स्वीयः परिग्रहः ॥ ६ ॥
 क्षेत्रारामाधरणं वा प्रशस्तः शुभलक्षणः ।
 तत्र पूर्वत्रयोदश्यां सुस्नातः सुकृताह्निकः ॥ ७ ॥
 अनुज्ञाप्य स्वमाचार्यं सम्भूज्य प्रणिपत्य च ।
 पूजां वैशेषिकीं कृत्वा शुक्लाम्बरधरः स्वयम् ॥ ८ ॥
 शुद्धयज्ञोपवीती च शुक्लमाल्यानुलेपनः ।
 दर्भासने समासीनो दर्भमुष्टिं प्रगृह्य च ॥ ९ ॥
 प्राणायामत्रयं कृत्वा प्राण्मुष्णो वायुदण्डुभुजः ।
 ध्यात्वा देवं च देवीं च तद्विज्ञापनवर्त्मना ॥ १० ॥
 प्रतमेतत्करोमीति भवेत्सङ्कल्पदीक्षितः ।
 यावच्छरीरपातं वा द्वादशाब्दमथापि वा ॥ ११ ॥
 तदर्धं वा तदर्धं वा मासद्वादशकं तु वा ।
 तदर्धं वा तदर्धं वा मासमेकमथापि वा ॥ १२ ॥
 दिनद्वादशकं वापि दिनषट्कमथापि वा ।
 तदर्धं दिनमेकं वा प्रतसङ्कल्पनावधि ॥ १३ ॥
 अग्निमाधाय विधिवद्विरजालोमकारणात् ।
 दुत्वाऽऽज्येन समिद्भिश्च यरुणा च यथाविधि ॥ १४ ॥
 पूताडात्पुरतो भूयस्तत्त्वानां शुद्धिमुद्दिशन् ।
 जुहुयान्मूलमन्त्रेण तैरेव समिदादिभिः ॥ १५ ॥

तत्त्वान्येतानि मे दृढे शुध्यन्तामित्यनुस्मरन् ।
 पश्चाद्भूतादितन्मात्राः पञ्चकर्मैन्द्रियाणि य ॥ १६ ॥
 ज्ञानकर्मविभेदेन पञ्च पञ्च विभागशः ।
 त्वगादिधातवः सप्त पञ्च प्राणादिवायवः ॥ १७ ॥
 मनो बुद्धिरलङ्कारो गुणाः प्रकृतिपूरुषौ ।
 रागो विधा कला यैव नियतिः काल एव य ॥ १८ ॥
 माया य शुद्धविधा य मलेश्वरसदाशिवौ ।
 शक्तिश्च शिवतत्त्वं य तत्त्वानि कर्मशो विदुः ॥ १९ ॥
 मन्त्रैस्तु विरजैर्दृत्वा लोतासौ विरजो भवेत् ।
 अथ गोमयमादाय पिण्डीकृत्याभिमन्थ य ॥ २० ॥
 न्यस्याग्नौ तं य संरक्ष्य दिने तस्मिन् ङविष्यभुक् ।
 प्रभाते य यतुर्दश्यां कृत्वा सर्वं पुरोदितम् ॥ २१ ॥
 तस्मिन्दिने निराहारः कालशेषं समापयेत् ।
 प्रातः पर्वणि चाप्येवं कृत्वा लोमावसानतः ॥ २२ ॥
 उपसंभृत्य रुद्राग्निं गृहीत्वा भस्म यत्नतः ।
 ततश्च जटिलो मुण्डः शिष्यैकजट एव य ॥ २३ ॥
 भूत्वा स्नात्वा पुनर्वीतलज्जश्चेत्स्यादिगम्भरः ।
 अन्यः काषायवसनश्चर्मयीराम्भरोऽथवा ॥ २४ ॥
 अेकाग्भरो वल्कलवान्भवेद्दण्डी य मेज्वली ।
 प्रक्षाल्य यरणौ पश्चाद्द्विरायभ्यात्मनस्तनुम् ॥ २५ ॥
 सङ्कुलीकृत्य तद्भस्म विरजनलसम्भवम् ।
 अग्निरित्यादिभिर्मन्त्रैः षड्भिराथर्वणैः क्मात् ॥ २६ ॥
 विमृज्याङ्गानि मूर्धादियरणान्तं य तैः स्पृशेत् ।
 ततस्तेन कमेणैव समुद्धृत्य य भस्मना ॥ २७ ॥
 सर्वाङ्गोद्धूलनं कुर्यात्प्रणवेन शिवेन वा ।
 ततश्च पुण्ड्रं रथयेत्त्रियायुषसमाह्वयम् ॥ २८ ॥
 शिवभावं समागम्य शिवभावमथाचरेत् ।
 कुर्यात्त्रिसन्ध्यमध्येवमेतत्पाशुपतं व्रतम् ॥ २९ ॥

भुक्तिमुक्तिप्रदं यैव पशुत्वं विनिवर्तयेत् ।
 तत्पशुत्वं परित्यज्य कृत्वा पाशुपतं व्रतम् ॥ ३० ॥
 पूजनीयो महादेवो विद्गमूर्तिः सदाशिवः ।
 भस्मस्नानं महापुण्यं सर्वसौभ्यकरं परम् ॥ ३१ ॥
 आयुष्यं बलमारोग्यं श्रीपुष्टिवर्धनं यतः ।
 रक्षार्थं मद्गुणार्थं च सर्वसम्पत्समृद्धये ॥ ३२ ॥
 भस्मस्निग्धमनुष्याणां महामारीभयं न च ।
 शान्तिकं पौष्टिकं भस्म कामदं च त्रिधा भवेत् ॥ ३३ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
 संखितायामेकादशस्कन्धे भस्ममाहात्म्ये
 पाशुपतव्रतवर्णनं नाम दशमोऽध्यायः ॥ ११.१० ॥

११.११ अेकादशोऽध्यायः । त्रिविधभस्ममाहात्म्यवर्णनम् ।

नारद उवाच ।
 त्रिविधत्वं कथं चास्य भस्मनः परिकीर्तितम् ।
 अेतत्कथय मे देव महत्कीर्तूडलं मम ॥ १ ॥
 श्रीनारायण उवाच ।
 त्रिविधत्वं प्रवक्ष्यामि देवर्षे भस्मनः शृणु ।
 महापापक्षयकरं महाकीर्तिकरं परम् ॥ २ ॥
 गोमयं योनिसम्बद्धं तद्भस्तेनैव गृह्यते ।
 ब्राह्मैर्मन्त्रैस्तु सन्द्ग्धं तच्छान्तिदुष्टिहोष्यते ॥ ३ ॥
 सावधानस्तु गृह्णीयान्नरो वै गोमयं तु यत् ।
 अन्तरिक्षे गृहीत्वा तत्पद्भुगेन दडेतः ॥ ४ ॥
 पौष्टिकं तत्समाप्यातं कामदं च ततः शृणु ।
 प्रासादेन दडेदेतत्कामदं भस्म कीर्तितम् ॥ ५ ॥
 प्रातरुत्थाय देवर्षे भस्मव्रतपरः शुचिः ।
 गवां गोष्ठेषु गत्वा तु नमस्कृत्य तु गोकुलम् ॥ ६ ॥

गवां वर्णानुरुपाणां गृहीयाद्गोमयं शुभम् ।

ब्राह्मणस्य च गौः श्वेता रक्ता गौः क्षत्रियस्य च ॥ ७ ॥

पीतवर्णा तु वैश्यस्य कृष्णा शूद्रस्य कथ्यते ।

पौर्णमास्याममावास्यामष्टम्यां वा विशुद्धधीः ॥ ८ ॥

प्रासादेन तु मन्त्रेण गृहीत्वा गोमयं शुभम् ।

दृष्टयेन तु मन्त्रेण पिण्डीकृत्य तु गोमयम् ॥ ९ ॥

रविरश्मिसुसन्तमं शुचौ देशे मनोदरे ।

तुषेण वा बुसैर्वापि प्रासादेन तु निक्षिपेत् ॥ १० ॥

अरण्यदुर्भवमग्निं वा श्रोत्रियागारजं तु वा ।

तदग्नौ विन्यसेत्तं च शिवबीजेन मन्त्रतः ॥ ११ ॥

गृहीयाद्यथ तत्राग्निकुण्डाद्भस्म विचक्षणः ।

नवपात्रं समादाय प्रासादेन तु निक्षिपेत् ॥ १२ ॥

केतकी पाटवी तद्द्रुशीरं यन्मनं तथा ।

नानासुगन्धिद्रव्याणि काश्मीरप्रभृतीनि च ॥ १३ ॥

निक्षिपेत्तत्र पात्रे तु सद्योमन्त्रेण शुद्धधीः ।

जलस्नानं पुरा कृत्वा भस्मस्नानमतः परम् ॥ १४ ॥

जलस्नाने त्वशक्तश्च भस्मस्नानं समाचरेत् ।

प्रक्षाल्य पादौ उस्तौ च शिरश्चेशानमन्त्रतः ॥ १५ ॥

समुद्धृत्य ततः पश्चादाननं तत्पुरुषेण तु ।

अधोरेण तु दृष्टयं नाभिं वामेन तत्परम् ॥ १६ ॥

सद्योमन्त्रेण सर्वाङ्गं समुद्धृत्य विचक्षणः ।

पूर्ववस्त्रं परित्यज्य शुद्धवस्त्रं परिगृहेत् ॥ १७ ॥

प्रक्षाल्य पादौ उस्तौ च पश्चादायमनं चरेत् ।

भस्मनोद्धूलनाभावे त्रिपुण्ड्रं तु विधीयते ॥ १८ ॥

मध्याह्नात्प्राञ्जलैर्युक्तं परतो जलवर्जितम् ।

तर्जन्यनामिकामध्यैस्त्रिपुण्ड्रं च समाचरेत् ॥ १९ ॥

मूर्ध्नि यैव ललाटे च कर्णे कण्ठे तथैव च ।

दृष्टये यैव बाह्वोश्च न्यासस्थानं छि योच्यते ॥ २० ॥

પચ્ચાડ્ગુલૈર્ચસેન્મૂર્ધ્નિ પ્રાસાદેન તુ મન્ત્રતઃ ।
 ત્ર્યડ્ગુલૈર્વિન્યસેદ્ભાલે શિરોમન્ત્રેણ દેશિકઃ ॥ ૨૧ ॥
 સઘૈન દક્ષિણે કર્ણો વામદેવેન વામતઃ ।
 અઘોરેણ તુ કર્ણે ચ મધ્યાડ્ગુલ્યા સ્પૃશેદ્બુધઃ ॥ ૨૨ ॥
 હૃદયં હૃદયેનૈવ ત્રિભિરડ્ગુલિભિઃ સ્પૃશેત્ ।
 વિન્યસેદ્દક્ષિણે બાહૌ શિખામન્ત્રેણ દેશિકઃ ॥ ૨૩ ॥
 વામબાહૌ ન્યસેદ્ધ્રીમાન્કવચેન ત્રિચડ્ગુલૈઃ ।
 મધ્યેન સંસ્પૃશેન્નાભ્યામીશાન ઇતિ મન્ત્રતઃ ॥ ૨૪ ॥
 બ્રહ્મવિષ્ણુમહેશાનાસ્તિસ્રો રેખા ઇતિ સ્મૃતાઃ ।
 આઘો બ્રહ્મા તત્તો વિષ્ણુસ્તદ્ધૂર્ધ્વં તુ મહેશ્વરઃ ॥ ૨૫ ॥
 એકાડ્ગુલેન ન્યસ્તં યદીશ્વરસ્તત્ર દેવતા ।
 શિરોમધ્યે ત્વયં બ્રહ્મા ઈશ્વરસ્તુ લલાટકે ॥ ૨૬ ॥
 કર્ણયોરશ્ચિન્તૌ દેવૌ ગણેશસ્તુ ગલે તથા ।
 ક્ષત્રિયશ્ચ તથા વૈશ્યઃ શૂદ્રશ્ચોદ્ધૂલનં ત્યજેત્ ॥ ૨૭ ॥
 સર્વેષામન્યજાતીનાં મન્ત્રેણ રહિતં ભવેત્ ।
 (અદીક્ષિતં મનુષ્યાણામપિ મન્ત્રં વિના ભવેત્) ॥ ૨૮ ॥
 ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેડષ્ટાદશસાહસ્ર્યાં
 સંહિતાયામેકાદશસ્કન્ધે
 ત્રિવિધભસ્મમાહાત્મ્યવર્ણનં નામકાદશોડધ્યાયઃ ॥ ૧૧.૧૧ ॥

૧૧.૧૨ દ્વાદશોડધ્યાયઃ । ભસ્મધારણમાહામ્યવર્ણનમ્ ।

શ્રીનારાયણ ઉવાચ ।
 દેવર્ષે શ્ણુ તત્સર્વં ભસ્મોદ્ધૂલનજં કૃલમ્ ।
 સરહસ્યવિધાનં ચ સર્વકામકૃલપ્રદમ્ ॥ ૧ ॥
 કપિલાયાઃ શકૃત્સ્વચ્છં ગૃહીત્વા ગગનેડપતત્ ।
 ન ક્વિલન્નં નાપિ કઠિનં ન દુર્ગન્ધં ન ચોષિતમ્ ॥ ૨ ॥
 ઉપર્યધઃ પરિત્યજ્ય ગભીયાત્પતિતં યદિ ।

पिण्डीकृत्य शिवाग्न्याद्यै तत्क्षिपेन्मूलमन्त्रितम् ॥ ३ ॥

आदाय वाससाऽऽव्यथाध भस्माधाने विनिक्षिपेत् ।

सुकृते सुदृढे शुद्धे क्षालिते प्रोक्षिते शुभे ॥ ४ ॥

विन्यस्य मन्त्री मन्त्रेण पात्रे भस्म विनिक्षिपेत् ।

तैजसं दारवं याथ मृण्मयं यैलमेव च ॥ ५ ॥

अन्यद्वा शोभनं शुद्धं भस्माधारं प्रकल्पयेत् ।

क्षौमे यैवातिशुद्धे वा धनवद्भस्म निक्षिपेत् ॥ ६ ॥

प्रस्थितो भस्म गृहीयात्स्वयं यानुयरोऽपि वा ।

न यायुक्तकरे दधान्न याशुचितले क्षिपेत् ॥ ७ ॥

न संस्पृशेत्तु नीयाद्गैर्न क्षिपेन्न च लङ्घयेत् ।

तस्माद्भसितमादाय विनियुञ्जत मन्त्रितम् ॥ ८ ॥

विभूतिधारणविधिः स्मृतिप्रोक्तो मथेरितः ।

यदीयायरणेनैव शिवतुल्यो न संशयः ॥ ९ ॥

शैवैः सम्पादितं भस्म वैदिकैः शिवसन्निधौ ।

भक्त्या परमया ग्राह्यं प्रार्थयित्वा तु पूजयेत् ॥ १० ॥

तन्त्रोक्तवर्त्मना सिद्धं भस्म तान्त्रिकपूजकैः ।

यत्र कुत्रापि दत्तं येत्तद्ग्राह्यं नैव वैदिकैः ॥ ११ ॥

शूद्रैः कापालिकैर्वाथ पाप्मणैरपरैस्तु तत् ।

त्रिपुण्ड्रं धारयेद्भक्त्या मनसापि न लङ्घयेत् ॥ १२ ॥

श्रुत्या विधीयते यस्मात्तस्यागी पतितो भवेत् ।

त्रिपुण्ड्रधारणं भक्त्या तथा देहावगुण्ठनम् ॥ १३ ॥

द्विजः कुर्याद्धि मन्त्रेण तस्यागी पतितो भवेत् ।

उद्धूलनं त्रिपुण्ड्रं च भक्त्या नैवायरन्ति ये ॥ १४ ॥

तेषां नास्ति विनिर्माक्षः संसाराज्जन्मकोटिभिः ।

येन भस्मोक्तमार्गेषु धृतं न मुनिपुङ्गव ॥ १५ ॥

तस्य विद्धि मुने जन्म निष्कलं सौकरं यथा ।

येषां वपुर्मनुष्याणां त्रिपुण्ड्रेण विना स्थितम् ॥ १६ ॥

श्मशानसदृशं तत्स्यान्न प्रेक्ष्यं पुण्यकृज्जनैः ।
 धिग्भस्मरहितं भालं धिग्ग्राममशिवालयम् ॥ १७ ॥
 धिगनीशार्यनं जन्म धिग्विधामशिवश्रयाम् ।
 त्रिपुण्ड्रं ये विनिन्दन्ति निन्दन्ति शिवमेव ते ॥ १८ ॥
 धारयन्ति य ये भक्त्या धारयन्ति तमेव ते ।
 यथा कृशानुरक्षितो भूधरो न विराजते ॥ १९ ॥
 अशेषसाधनेऽप्येवं भस्महीनं शिवार्यनम् ।
 उद्धूलनं त्रिपुण्ड्रं य श्रद्धया नायरन्ति ये ॥ २० ॥
 तैः पूर्वार्थरितं सर्वं विपरीतं भवेदपि ।
 भस्मना वेदमन्त्रेण त्रिपुण्ड्रस्य य धारणम् ॥ २१ ॥
 विना वेद्योयिताचारं स्मार्तस्थानर्थकारणम् ।
 कृतं स्यादकृतं तेन श्रुतमध्यश्रुतं भवेत् ॥ २२ ॥
 अधीतमनधीतं य त्रिपुण्ड्रं यो न धारयेत् ।
 वृथा वेदा वृथा यज्ञा वृथा दानं वृथा तपः ॥ २३ ॥
 वृथा व्रतोपवासेन त्रिपुण्ड्रं यो न धारयेत् ।
 भस्मधारणकं त्यक्त्वा मुक्तिमिच्छति यः पुमान् ॥ २४ ॥
 विषपानेन नित्यत्वं कुरुते ज्यात्मनो हि सः ।
 अष्टा सृष्टिच्छलेनाह त्रिपुण्ड्रस्य य धारणम् ॥ २५ ॥
 ससर्ज स ललाटे हि तिर्यगूर्ध्वं न वर्तुलम् ।
 तिर्यग्रेष्वाः प्रदृश्यन्ते ललाटे सर्वदेहिनाम् ॥ २६ ॥
 तथापि मानवा भूर्भा न कुर्वन्ति त्रिपुण्ड्रकम् ।
 न तद्दधानं न तन्मोक्षं न तज्ज्ञानं न तत्तपः ॥ २७ ॥
 विना तिर्यङ्त्रिपुण्ड्रं य विप्रेण यदनुष्ठितम् ।
 वेदस्थाध्ययने शूद्रो नाधिकारी यथा भवेत् ॥ २८ ॥
 त्रिपुण्ड्रेण विना विप्रो नाधिकारी शिवार्यने ।
 प्राज्मुभश्चरणौ हस्तौ प्रक्षाल्यायम्य पूर्ववत् ॥ २९ ॥
 प्राणानायम्य सङ्कल्प्य भस्मस्नानं समाचरेत् ।
 आदाय भसितं शुद्धमग्निहोत्रसमुद्भवम् ॥ ३० ॥

षशानेन तु मन्त्रेण स्वमूर्धनि विनिक्षिपेत् ।
 तत आदाय तद्भस्म मुषे य पुरुषेण तु ॥ ३१ ॥
 अघोराप्येण वृदये गुडये वामाह्वयेन य ।
 सधोजाताभिधानेन भस्म पादद्वये क्षिपेत् ॥ ३२ ॥
 सर्वाङ्गं प्रणवेनैव मन्त्रेणोद्धूलनं ततः ।
 अेतदाग्नेयकं स्नानमुदितं परमर्षिभिः ॥ ३३ ॥
 सर्वकर्मसमृद्ध्यर्थं कुर्यादादाविदं बुधः ।
 ततः प्रक्षाल्य उस्तादीनुपस्पृश्य यथाविधि ॥ ३४ ॥
 तिर्यङ्निपुण्ड्रं विधिना ललाटे वृदये गले ।
 पञ्चभिर्ब्रह्मभिर्वापि कृतेन भसितेन य ॥ ३५ ॥
 धृतमेतन्निपुण्ड्रं स्यात्सर्वकर्मसु पावनम् ।
 शूद्रैरेत्यजउस्तस्थं न धार्यं भस्म य उच्यते ॥ ३६ ॥
 भस्मना साग्निहोत्रेण लिप्तः कर्म समाचरेत् ।
 अन्यथा सर्वकर्माणि न कृलन्ति कदाचन ॥ ३७ ॥
 सत्यं शौचं जपो होमस्तीर्थं देवादिपूजनम् ।
 तस्य व्यर्थमिदं सर्वं यस्त्रिपुण्ड्रं न धारयेत् ॥ ३८ ॥
 त्रिपुण्ड्रधृत्विप्रवरो यो रुद्राक्षधरः शुचिः ।
 स उन्ति रोगदुःखितव्याधिदुर्भिक्षतस्करान् ॥ ३९ ॥
 समाप्नोति परं ब्रह्म यतो नावर्तते पुनः ।
 स पङ्क्तिपावनः श्राद्धे पूज्यो विप्रैः सुरैरपि ॥ ४० ॥
 श्राद्धे यज्ञे जपे होमे वैश्वदेवे सुरार्थने ।
 धृतत्रिपुण्ड्रः पूतात्मा मृत्युं जयति मानवः ।
 भस्मधारणामाडात्स्यं भूयोऽपि कथयामि ते ॥ ४१ ॥
 षति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
 संखितायामेकादशस्कन्धे
 भस्मधारणामाडाभ्यवर्णनं नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ ११.१२ ॥

११.१३ त्रयोदशोऽध्यायः । त्रिपुराधारणमाहात्म्यवर्णनम् ।

श्रीनारायण उवाच ।

महापातकसङ्घाश्च पातकान्यपरायण्यपि ।

नश्यन्ति मुनिशार्दूल सत्यं सत्यं न यान्यथा ॥ १ ॥

अेकं भस्म धृतं येन तस्य पुण्यकृत्वं शृणु ।

यतीनां ज्ञानदं प्रोक्तं वानस्थानां विरञ्जितेदम् ॥ २ ॥

गृहस्थानां मुने तद्ब्रह्मवृद्धिकरं तथा ।

ब्रह्मचर्याश्रमस्थानां स्वाध्यायप्रदमेव च ॥ ३ ॥

शूद्राणां पुण्यदं नित्यमन्वेषां पापनाशनम् ।

भस्मनोद्धूलनं यैव तथा तिर्यङ् त्रिपुराङ्कम् ॥ ४ ॥

रक्षार्थं सर्वभूतानां विधत्ते वैदिकी श्रुतिः ।

भस्मनोद्धूलनं यैव तथा तिर्यङ् त्रिपुराङ्कम् ॥ ५ ॥

यज्ञात्वेनैव सर्वेषां विधत्ते वैदिकी श्रुतिः ।

भस्मनोद्धूलनं यैव तथा तिर्यङ् त्रिपुराङ्कम् ॥ ६ ॥

सर्वधर्मतया तेषां विधत्ते वैदिकी श्रुतिः ।

भस्मनोद्धूलनं यैव तथा तिर्यङ् त्रिपुराङ्कम् ॥ ७ ॥

माहेश्वराणां लिङ्गार्थं विधत्ते वैदिकी श्रुतिः ।

भस्मनोद्धूलनं यैव तथा तिर्यङ् त्रिपुराङ्कम् ॥ ८ ॥

विज्ञानार्थं च सर्वेषां विधत्ते वैदिकी श्रुतिः ।

शिवेन विष्णुना यैव ब्रह्मणा वञ्जिणा तथा ॥ ९ ॥

उिरण्यगर्भेण तद्वपतारैर्वरुणादिभिः ।

देवताभिर्धृतं भस्म त्रिपुराङ्गोद्धूलनात्मकम् ॥ १० ॥

उमादेव्या च लक्ष्या च वाचा यान्याभिरास्तिकैः ।

सर्वस्त्रीभिर्धृतं भस्म त्रिपुराङ्गोद्धूलनात्मना ॥ ११ ॥

यक्षराक्षसगन्धर्वसिद्धविद्याधरादिभिः ।

मुनिभिश्च धृतं भस्म त्रिपुराङ्गोद्धूलनात्मना ॥ १२ ॥

ब्राह्मणैः क्षत्रियैर्वैश्यैः शूद्रैरपि च सङ्कुरैः ।

अपभ्रशैर्धृतं भस्म त्रिपुराङ्गोद्धूलनात्मना ॥ १३ ॥

उद्धूलनं त्रिपुण्ड्रं य यैः समाचरितं मुदा ।
 त एव शिष्टा विद्वांसो नेतरे मुनिपुङ्गव ॥ १४ ॥
 शिवलिङ्गं मणिः सप्यं मन्त्रः पञ्चाक्षरस्तथा ।
 विभूतिरौषधं पुंसां मुक्तिस्त्रीवश्यकर्मणि ॥ १५ ॥
 भुनक्ति यत्र भस्माङ्गो मूर्ध्ना वा पण्डितोऽपि वा ।
 तत्र भुङ्क्ते मडादेवः सपत्नीको वृषध्वजः ॥ १६ ॥
 भस्मसञ्छन्नसर्वाङ्गमनुगच्छति यः पुमान् ।
 सर्वपातकयुक्तोऽपि पूजितो मानवोऽचिरात् ॥ १७ ॥
 भस्मसञ्छन्नसर्वाङ्गं यः स्तौति श्रद्धया सद्यः ।
 सर्वपातकयुक्तोऽपि पूज्यते मानवोऽचिरात् ॥ १८ ॥
 त्रिपुण्ड्रधारिणे भिक्षाप्रदानेन हि केवलम् ।
 तेनाधीतं श्रुतं तेन तेन सर्वमनुष्ठितम् ॥ १९ ॥
 येन विप्रेण शिरसि त्रिपुण्ड्रं भस्मना कृतम् ।
 कीकटेष्वपि देशेषु यत्र भूतिविभूषणः ॥ २० ॥
 मानवस्तु वसेन्नित्यं काशीक्षेत्रसमं हि तत् ।
 दुःशीलः शीलयुक्तो वा योगयुक्तोऽप्यलक्षणः ॥ २१ ॥
 भूतिशासनयुक्तो वा स पूज्यो मम पुत्रवत् ।
 छन्ननापि चरेद्यो हि भूतिशासनमैश्वरम् ॥ २२ ॥
 सोऽपि यां गतिमाप्नोति न तां यज्ञशतैरपि ।
 सम्पर्काल्लीलया वापि भयाद्वा धारयेत्तु यः ॥ २३ ॥
 विधियुक्तो विभूतिं तु स य पूज्यो यथा ज्येष्ठम् ।
 शिवस्य विष्णोर्देवानां ब्रह्मणस्तृप्तिकारणम् ॥ २४ ॥
 पार्वत्याश्च महालक्ष्या भारत्यास्तृप्तिकारणम् ।
 न दानेन न यज्ञेन न तपोभिः सुदुर्लभैः ॥ २५ ॥
 न तीर्थयात्रया पुण्यं त्रिपुण्ड्रेण य लभ्यते ।
 दानं यज्ञाश्च धर्माश्च तीर्थयात्राश्च नारद ॥ २६ ॥
 ध्यानं तपस्त्रिपुण्ड्रस्य कलां नार्हन्ति षोडशीम् ।

यथा राजा स्वयिक्त्वाङ्कुं स्वजनं मन्यते सदा ॥ २७ ॥
 तथा शिवस्त्रिपुण्ड्राङ्कुं स्वकीयमिव मन्यते ।
 द्विजातिर्वान्यजातिर्वा शुद्धचित्तेन भस्मना ॥ २८ ॥
 धारयेद्यस्त्रिपुण्ड्राङ्कुं रुद्रस्तेन वशीकृतः ।
 त्यक्तसर्वाश्रमाचारो लुप्तसर्वङ्कियोऽपि सः ॥ २९ ॥
 सङ्कर्त्तार्यङ्कित्रपुण्ड्राङ्कुं धारयेत्सोऽपि मुच्यते ।
 नास्य ज्ञानं परीक्षेत न कुलं न व्रतं तथा ॥ ३० ॥
 त्रिपुण्ड्राङ्कितभावेन पूज्य अेव छि नारद ।
 शिवमन्त्रात्परो मन्त्रो नास्ति तुल्यं शिवात्परम् ॥ ३१ ॥
 शिवार्थनात्परं पुण्यं न छि तीर्थं य भस्मना ।
 रुद्राग्नेर्यत्परं तीर्थं तद्भस्म परिकीर्तितम् ॥ ३२ ॥
 ध्वंसनं सर्वदुःखानां सर्वपापविशोधनम् ।
 अन्त्यजो वाधमो वापि भूर्धो वा पण्डितोऽपि वा ॥ ३३ ॥
 यस्मिन्देशे वसेन्नित्यं भूतिशासनसंयुतः ।
 तस्मिन्सदाशिवः सोमः सर्वभूतगणैर्वृतः ।
 सर्वतीर्थेश्च संयुक्तः सान्निध्यं कुरुते सदा ॥ ३४ ॥
 अेतानि पञ्चशिवमन्त्रपवित्रितानि
 भस्मानि कामदण्डनाङ्गविभूषितानि ।
 त्रैपुण्ड्रकाण्डि रचितानि ललाटपट्टे
 लुम्पन्ति दैवलिभितानि दुरक्षराणि ॥ ३५ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
 संछितायामेकादशस्कन्धे
 त्रिपुण्ड्रधारणामाडात्प्यवर्णनं नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥ ११.१३ ॥

११.१४ यत्तुर्दशोऽध्यायः । विभूतिधारणामाडात्प्यवर्णनम् ।

श्रीनारायण उवाच ।
 भस्मद्विगधशरीराय यो ददाति धनं मुदा ।
 तस्य सर्वाणि पापानि विनश्यन्ति न संशयः ॥ १ ॥

श्रुतयः स्मृतयः सर्वाः पुराणान्यपिलान्यपि ।
 वदन्ति भूतिमाडाभ्यं तत्तस्माद्धारयेद्भुविजः ॥ २ ॥
 सितेन भस्मना कुर्यात्त्रिसन्ध्यं यस्त्रिपुण्ड्रकम् ।
 सर्वपापविनिर्मुक्तः शिवलोके महीयते ॥ ३ ॥
 योगी सर्वाङ्गकं स्तानमापादतलमस्तकम् ।
 त्रिसन्ध्यमाथरेन्नित्यमाशु योगमवाप्नुयात् ॥ ४ ॥
 भस्मस्नानेन पुरुषः कुलस्योद्धारको भवेत् ।
 भस्मस्नानं जलस्नानादसङ्ख्येयगुणान्वितम् ॥ ५ ॥
 सर्वतीर्थेषु यत्पुण्यं सर्वतीर्थेषु यत्फलम् ।
 तत्फलं लभते सर्वं भस्मस्नानान्न संशयः ॥ ६ ॥
 मडापातकयुक्तो वा युक्तो वाप्युपपातकैः ।
 भस्मस्नानेन तत्सर्वं दहत्यग्निशिवेन्धनम् ॥ ७ ॥
 भस्मस्नानात्परे स्नानं पवित्रं नैव विद्यते ।
 अवेमुक्तं शिवेनादौ तदा स्नातः स्वयं शिवः ॥ ८ ॥
 तदाप्रभृति ब्रह्माद्या मुनयश्च शिवार्थिनः ।
 सर्वकर्मसु यत्नेन भस्मस्नानं प्रयच्छिरे ॥ ९ ॥
 तस्मादेतच्छिरःस्नानमाग्नेयं यः समाचरेत् ।
 अनेनैव शरीरेण स छि रुद्रो न संशयः ॥ १० ॥
 ये भस्मधारिणं दृष्ट्वा परितृप्ता भवन्ति ते ।
 देवासुरमुनीन्द्रैश्च पूज्या नित्यं न संशयः ॥ ११ ॥
 भस्मसञ्छन्नसर्वाङ्गं दृष्ट्वात्तिष्ठति यः पुमान् ।
 तं दृष्ट्वा देवराजोऽपि दण्डवत्प्रणमिष्यति ॥ १२ ॥
 अक्षयभक्षाणां येषां भस्मधारणपूर्वकम् ।
 तेषां तद्भक्ष्यमेव स्थान्मुने नात्र विचारणा ॥ १३ ॥
 यः स्नाति भस्मना नित्यं जले स्नात्वा ततः परम् ।
 ब्रह्मचारी गृहस्थो वा वानप्रस्थोऽऽथवाऽदरात् ॥ १४ ॥
 सर्वपापविनिर्मुक्तः स याति परमां गतिम् ।
 आग्नेयं भस्मना स्नानं यतीनां य विशिष्यते ॥ १५ ॥

आर्द्रस्नानाद्भरं भस्मस्नानमार्द्रवधो ध्रुवः ।
 आर्द्रं तु प्रकृतिं विधात्प्रकृतिं बन्धनं विदुः ॥ १६ ॥
 प्रकृतेस्तु प्रडाणाय भस्मना स्नानमिष्यते ।
 भस्मना सदृशं ब्रह्मन्नास्ति लोकत्रयेष्वपि ॥ १७ ॥
 रक्षार्थं मङ्गलार्थं च पवित्रार्थं पुरा स्युरैः ।
 भस्म दृष्ट्वा मुने पूर्वं दत्तं देव्यै प्रियेण तु ॥ १८ ॥
 तस्मादेतच्छिरःस्नानमात्रेयं यः समाचरेत् ।
 भवपाशैर्विनिर्मुक्तः शिवलोके मलीयते ॥ १९ ॥
 ज्वररक्षःपिशाचाश्च पूतनाकुष्ठगुल्मकाः ।
 भगन्दराणि सर्वाणि याशीतिर्वातरोगकाः ॥ २० ॥
 यतुःषष्टिः पित्तरोगाः श्लेष्मा समन्निपञ्चकाः ।
 व्याघ्रयौरभयं यैवाप्यन्ये दृष्टग्रहा अपि ॥ २१ ॥
 भस्मस्नानेन नश्यन्ति सिंहेनैव यथा गजः ।
 शुद्धशीतजलेनैव भस्मना च त्रिपुण्ड्रकम् ॥ २२ ॥
 यो धारयेत्परं ब्रह्म स प्राप्नोति न संशयः ।
 (भस्मना च त्रिपुण्ड्रं च यः कोऽपि धारयेत्परम् ।
 स ब्रह्मलोकमाप्नोति मुक्तपापो न संशयः ॥)
 यथाविधि ललाटे वै वह्निवीर्यप्रधारणात् ॥ २३ ॥
 नाशयेत्स्त्रिभिः ताम्बूलैः ललाटेऽथं लिपिं ध्रुवम् ।
 कण्ठोपरिकृतं पापं नाशयेत्तत्रधारणात् ॥ २४ ॥
 कण्ठे च धारणात्कण्ठभोगादिकृतपातकम् ।
 बाह्वोर्बाहुकृतं पापं वक्षसा मनसा कृतम् ॥ २५ ॥
 नाभ्यां शिभ्रकृतं पापं गुद्रे गुदकृतं हरेत् ।
 पार्श्वयोर्धारणाद्ब्रह्मन् परस्त्र्यालिङ्गनादिकम् ॥ २६ ॥
 तद्भस्मधारणं शस्तं सर्वत्रैव त्रिलिङ्गकम् ।
 ब्रह्मविष्णुमहेशानां त्रय्यग्नीनां च धारणम् ॥ २७ ॥
 गुणलोकत्रयाणां च धारणं तेन वै कृतम् ।

भस्मश्चत्रो द्विजो विद्वान्महापातकसम्भवैः ॥ २८ ॥

दोषैर्वियुज्यते सद्यो मुच्यते य न संशयः ।

भस्मनिष्ठस्य दृढ्यन्ते दोषा भस्माग्निःसङ्गमात् ॥ २८ ॥

भस्मस्नानविशुद्धात्मा आत्मनिष्ठ इति स्मृतः ।

भस्मना दिग्घसर्वाङ्गो भस्मदीप्तत्रिपुण्ड्रकः ॥ ३० ॥

भस्मशायी य पुरुषो भस्मनिष्ठ इति स्मृतः ।

भूतप्रेतपिशाचाद्या रोगाश्चातीव दुःसहाः ॥ ३१ ॥

भस्मनिष्ठस्य सान्निध्याद्द्विद्रवन्ति न संशयः ।

भासनाद्भसितं प्रोक्तं भस्म कल्मषभक्षणात् ॥ ३२ ॥

भूतिर्भूतिकरी पुंसां रक्षा रक्षाकरी पुरा ।

त्रिपुण्ड्रधारिणं दृष्ट्वा भूतप्रेतपुरःसराः ॥ ३३ ॥

भीताः प्रकम्पिताः शीघ्रं नश्यन्त्येव न संशयः ।

स्मरणादेव रुद्रस्य यथा पापं प्राणश्रयति ॥ ३४ ॥

अप्यकार्यसहस्राणि कृत्वा यः स्नाति भस्मना ।

तत्सर्वं दहते भस्म यथाग्निस्तेजसा वनम् ॥ ३५ ॥

कृत्वापि यातुलं पापं मृत्युकालेऽपि यो द्विजः ।

भस्मस्नायी भवेत्कश्चित्किंप्रं पापैः प्रमुच्यते ॥ ३६ ॥

भस्मस्नानाद्धि शुद्धात्मा जितकोधो जितेन्द्रियः ।

मत्समीपं समागम्य न स भूयोऽभिवर्तते ॥ ३७ ॥

वनस्थतिगते सोमे भस्मोद्धूलितविग्रहः ।

अर्थितं शङ्करं दृष्ट्वा सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ ३८ ॥

आयुष्कामोऽथवा विद्वान्भूतिकामोऽथवा नरः ।

नित्यं वै धारयेद्भस्म मोक्षकामी य वै द्विजः ॥ ३९ ॥

त्रिपुण्ड्रं परमं पुण्यं ब्रह्मविष्णुशिवात्मकम् ।

ये धीरा राक्षसाः प्रेता ये यान्ये क्षुद्रजन्तवः ॥ ४० ॥

त्रिपुण्ड्रधारणं दृष्ट्वा पलायन्ते न संशयः ।

कृत्वा शौचादिकं कर्म स्नात्वा तु विमले जले ॥ ४१ ॥

भस्मनोद्धूलनं कार्यमापादतलमस्तकम् ।
 केवलं वारुणं स्नानं देहे आख्यमलापडम् ॥ ४२ ॥
 विभूतिस्तानमनघं आख्यान्तरमलापडम् ।
 त्यक्त्वापि वारुणं स्नानं तत्परः स्यान्न संशयः ॥ ४३ ॥
 कृतमध्यकृतं सत्यं भस्मस्नानं विना मुने ।
 भस्मस्नानं श्रुतिप्रोक्तमाग्नेयं स्नानमुच्यते ॥ ४४ ॥
 अन्तर्भङ्गिश्च संशुद्धं शिवपूजाकृतं लभेत् ।
 यद्वाख्यमलमात्रस्य नाशकं स्नानमस्ति तत् ॥ ४५ ॥
 तन्नाशयति तीव्रेण प्राणिआख्यान्तरं मलम् ।
 कृत्वापि कोटिशो नित्यं वारुणं स्नानमादरात् ॥ ४६ ॥
 न भवत्येव पूतात्मा भस्मस्नानं विना मुने ।
 यद्भस्मस्नानमाडाम्यं तद्देहो वेद तत्पतः ॥ ४७ ॥
 यद्वा वेद मडादेवः सर्वदेवशिष्यामणिः ।
 भस्मस्नानमकृत्यैव यः कुर्यात्कर्म वैदिकम् ॥ ४८ ॥
 स तत्कर्मकलार्धमपि नाप्नोति वस्तुतः ।
 यः कश्चित् यत्नेन भस्मस्नानं यथाविधि ॥ ४९ ॥
 स अेवैकः सर्वकर्मस्वधिकारी श्रुतिश्रुतः ।
 पावनं पावनानां य भस्मस्नानं श्रुतिश्रुतम् ॥ ५० ॥
 न कश्चित् यो मोडात्स मडापातकी भवेत् ।
 अनन्तैर्वारुणैः स्नानैर्यत्पुण्यं प्राप्यते द्विजैः ॥ ५१ ॥
 ततोऽनन्तगुणं पुण्यं भस्मस्नानादवाप्यते ।
 कालत्रयेऽपि कर्तव्यं भस्मस्नानं प्रयत्नतः ॥ ५२ ॥
 भस्मस्नानं स्मृतं श्रौतं तत्यागी पतितो भवेत् ।
 मूत्राद्युत्सर्जनान्ते तु भस्मस्नानं प्रयत्नतः ॥ ५३ ॥
 कर्तव्यमन्यथा पूता न भविष्यन्ति मानवाः ।
 विधिवत्कृतशौचोऽपि भस्मस्नानं विना द्विजः ॥ ५४ ॥
 न भविष्यति पूतात्मा नाधिकार्यपि कर्मणि ।
 अपानवायुनिर्याते जृम्भणे स्कन्धे क्षुते ॥ ५५ ॥

श्रेष्ठोद्गारेऽपि कर्तव्यं भस्मस्नानं प्रयत्नतः ।

श्रीभस्मस्नानमाहात्म्यस्यैकदशोऽत्र वर्णितः ॥ ५६ ॥

पुनश्च सम्प्रवक्ष्यामि भस्मस्नानोत्थितं कृलम् ।

सावधानेन मनसा श्रोतव्यं मुनिपुङ्गव ॥ ५७ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां

संछितायामेकादशस्कन्धे

विभूतिधारणामाहात्म्यवर्णनं नाम यतुर्दशोऽध्यायः ॥ ११.१४ ॥

११.१५ पञ्चदशोऽध्यायः । त्रिपुण्ड्रोर्ध्वपुण्ड्रधारणविधिवर्णनम् ।

श्रीनारायण उवाच ।

अग्निरित्यादिभिर्मन्त्रैर्भस्म संशोध्य सादरम् ।

धारणीयं ललाटादौ त्रिपुण्ड्रं केवलं द्विजैः ॥ १ ॥

ब्रह्मक्षत्रियवैश्याश्च एते सर्वे द्विजाः स्मृताः ।

तस्माद्द्विजैः प्रयत्नेन त्रिपुण्ड्रं धार्यमन्वडम् ॥ २ ॥

यस्योपनयनं ब्रह्मन् स एव द्विज उच्यते ।

तस्माच्छ्रौतं द्विजैः कार्यं त्रिपुण्ड्रस्य च धारणम् ॥ ३ ॥

विभूतिधारणं त्यक्त्वा यः सत्कर्म समाचरेत् ।

तत्कृतं याकृतप्रायं भवत्येव न संशयः ॥ ४ ॥

न गायत्र्युपदेशोऽपि भस्मनो धारणं विना ।

ततो धृत्यैव भस्माङ्गे गायत्रीजपमाचरेत् ॥ ५ ॥

गायत्रीं मूलमेवाहुर्ब्राह्मण्ये मुनिपुङ्गव ।

सा भस्मधारणामावे न केनाप्युपदिश्यते ॥ ६ ॥

न तावदधिकारोऽस्ति गायत्रीग्रहणे मुने ।

यावन्न भस्म लालादौ धृतमग्निसमुद्भवम् ॥ ७ ॥

भस्मडीनललाटत्वं न ब्रह्मण्यनुमापकम् ।

एवमेव मया ब्रह्मन् उतेरुक्तः सुपुण्यदः ॥ ८ ॥

मन्त्रपूतं सितं भस्म ललाटे परिवर्तते ।

स अेव ब्राह्मणो विद्वांसत्यं सत्यं मयोच्यते ॥ ८ ॥

यस्यास्ति सलज्जा प्रीतिर्मणिवद्भस्मसङ्गले ।

स अेव ब्राह्मणो ब्रह्मन् सत्यं सत्यं मयोच्यते ॥ १० ॥

न यस्य सलज्जा प्रीतिर्मणिवद्भस्मसङ्गले ।

स याएडाल षति ज्ञेयो जन्मजन्मान्तरे ध्रुवम् ॥ ११ ॥

न यस्य सलज्जा प्रीतिस्त्रिपुण्ड्रोद्धूलनादिषु ।

स याएडाल षति ज्ञेयः सत्यं सत्यं मयोच्यते ॥ १२ ॥

ये भस्मधारणं त्यक्त्वा भुञ्जन्ते य इलादिकम् ।

ते सर्वे नरकं धोरं प्राप्नुवन्ति न संशयः ॥ १३ ॥

(विभूतिधारणं त्यक्त्वा यः शिवं पूजयिष्यति ।

स दुर्भगः शिवद्वेषा स द्वेषो नरकप्रदः ।

सर्वकर्मबलिर्भूतो भस्मधारणवर्जितः ॥)

विभूतिधारणं त्यक्त्वा दुर्वन् उभतुलामपि ।

न तद्गुणमवाप्नोति पतितो हि भवेद्धि सः ॥ १४ ॥

यथोपवीतरहितैः सन्ध्या न डियते द्विजैः ।

तथा सन्ध्या न कर्तव्या विभूतिरहितैरपि ॥ १५ ॥

गतोपवीतैः सन्ध्यायां कार्यः प्रतिनिधिः क्वथित् ।

जपादिकं तु सावित्र्यास्तथैवोषाणादिकम् ॥ १६ ॥

विभूतिधारणो त्वन्यो नास्ति प्रतिनिधिः क्वथित् ।

विभूतिधारणं त्यक्त्वा यद्दि सन्ध्यां करोति यः ॥ १७ ॥

प्रत्यवैत्येव येनासौ नाधिकारी तदा द्विजः ।

यथा श्रुत्वान्त्यजो वेदान्प्रत्यवैति तथा द्विजः ॥ १८ ॥

प्रत्यवैति न सन्देहः सन्ध्याङ्गुलभस्मवर्जितः ।

सम्पादनीय यत्नेन श्रौतं भस्म सदा द्विजैः ॥ १९ ॥

स्मार्तं वा तदभावे तु लौकिकं वा समाहितैः ।

यादृशं तादृशं वास्तु पवित्रं भस्म सन्ततम् ॥ २० ॥

धारणीयं प्रयत्नेन द्विजैः सन्ध्यादिकर्मसु ।

न संविशन्ति पापानि भस्मनिष्ठे ततः सदा ॥ २१ ॥

कर्तव्यमपि यत्नेन ब्राह्मणैर्भस्मधारणम् ।
 मध्याङ्गुलित्रयेणैव स्वदक्षिणकण्ठस्य तु ॥ २२ ॥
 षडङ्गुलायतं मानमपि याधिकमानकम् ।
 नेत्रयुग्मप्रमाणेन भाले दीप्तं त्रिपुण्ड्रकम् ॥ २३ ॥
 कदाचिद्दृढस्मना कुर्यात्स रुद्रो नात्र संशयः ।
 अकारोऽनामिका प्रोक्त उकारो मध्यमाङ्गुलिः ॥ २४ ॥
 मकारस्तर्जनी तस्मात् त्रिपुण्ड्रं त्रिगुणात्मकम् ।
 त्रिपुण्ड्रं मध्यमातर्जन्यनामाभिरनुलोमतः ॥ २५ ॥
 अत्र ते कथयाम्येनमितिहासं पुरातनम् ।
 कदाचिदथ दूर्वासाः पितृलोकं गतोऽभवत् ॥ २६ ॥
 भस्मसन्दिग्धसर्वाङ्गो रुद्राक्षाभरणान्वितः ।
 शिव शङ्कर सर्वात्मग्रीमातर्जगदम्बिके ॥ २७ ॥
 नामानीति गृणन्नुच्यैस्तापसानां शिष्यामणिः ।
 कव्यवाडाद्यस्ते तु प्रत्युत्थानाभिवादनैः ॥ २८ ॥
 आसनाद्युपयारैश्च सम्मानं बहु यच्छिरे ।
 नानाकथाभिरन्योन्यं सम्भाषाञ्चच्छिरे तदा ॥ २९ ॥
 तस्मिंस्तु समये कुम्भीपाकस्थानां तु पापिनाम् ।
 घोरः समभवच्छब्दो ङा ङताः स्मेतिवादिनाम् ॥ ३० ॥
 मृताः स्मेति वदन्त्येके दग्धाः स्मेति परे जगुः ।
 छिन्नाः स्मेति विभिन्नाः स्मेत्येवं रोदनकारिणः ॥ ३१ ॥
 श्रुत्वा तं करुण शब्दं दुःषितो मुनिराङ् लृष्टि ।
 पप्रच्छ पितृनाथांस्तास्तेषां शब्दोऽयमित्यपि ॥ ३२ ॥
 ते समूयुर्मुनेऽत्रैव पुरी संयमनी परा ।
 वर्तते यमराऽत्र पापिनां भोगदायकः ॥ ३३ ॥
 नानादृष्टैः कालरूपैः कृष्णवर्णैर्भयङ्करैः ।
 सखितोऽत्रैव तत्पुर्यां नायको विद्यतेऽनघ ॥ ३४ ॥
 तत्र कुण्डान्यनेकानि पापिनां भोगदानि य ।
 षडशीतिर्घोररूपैर्दृष्टैः परिवृतानि य ॥ ३५ ॥

तत्र भुष्यतमं कुण्डं कुम्भीपाकाभिधं मडत् ।
 वर्तते तद्गतानां य यातनानां तु वर्णनम् ॥ ३६ ॥
 कर्तुं न शक्यते कैश्चिदपि वर्षशतैरपि ।
 ये शिवद्रोहिणः सन्ति तथा देवीविनिन्दकाः ॥ ३७ ॥
 ये विषद्रोहिणः सन्ति पतन्त्यत्रैव ते मुने ।
 ये वेदनिन्दकाः सन्ति सूर्यस्य य गणेशितुः ॥ ३८ ॥
 ब्राह्मणानां द्रोहिणो ये पतन्त्यत्रैव ते मुने ।
 कामाचारश्च ये सन्ति तप्तमुद्राङ्गिताश्च ये ॥ ३९ ॥
 त्रिशूलधारिणो ये य पतन्त्यत्रैव ते मुने ।
 मातृपितृगुरुज्येष्ठपुराणस्मृतिनिन्दकाः ॥ ४० ॥
 ये धर्मदूषकाः सन्ति पतन्त्यत्रैव ते मुने ।
 तेषामयं महाघोरः शब्दः श्रवणदासुराः ॥ ४१ ॥
 श्रूयतेऽस्माभिरनिशं वैराग्यं यच्छ्रुतेर्भवित् ।
 एति तेषां वयः श्रुत्वा मुनिराट् तद्दिदृक्षया ॥ ४२ ॥
 उत्थाय यत्नितस्तूर्णं यथौ कुण्डसमीपतः ।
 अवाङ्मुषो ददृशाघस्तस्मिन्नेव क्षणे मुने ॥ ४३ ॥
 तत्रत्यानां पापिनां तु स्वर्गाधिकमभूत्सुभम् ।
 उसन्ति केचिद्वायन्ति नृत्यन्ति य तथापरे ॥ ४४ ॥
 परस्परं रमन्ते तेऽत्युन्मत्ताः सुभवर्धनात् ।
 मृदङ्गमुरजावीणाढक्काङ्कुम्भिनिस्वनाः ॥ ४५ ॥
 समुद्भूतास्तु मधुराः पञ्चमस्वरभूषिताः ।
 वसन्तवल्लीपुष्पाणां सुगन्धमरुतो ववुः ॥ ४६ ॥
 मुनिस्तु यदितो दृष्ट्वा यमदूताश्च विस्मिताः ।
 शीघ्रं ते कथयामासुर्धर्मराजय वेदिने ॥ ४७ ॥
 महाराज महाश्चर्यमधुनैवाभवद्विभो ।
 स्वर्गाद्यधिकं सौम्यं कुम्भीपाकस्थपापिनाम् ॥ ४८ ॥
 निमित्तं नैव जानीमः कस्माद्विदमभूद्विभो ।

यकिताः स्म वयं सर्वे प्राप्ता देव त्वदन्तिकम् ॥ ४८ ॥
 निशम्य दूतवाणीं तां धर्मराट् शीघ्रमुत्थितः ।
 मडामखिषमाद्भो यथौ ते यत्र पापिनः ॥ ५० ॥
 तां वार्तां प्रेषयामास दूतद्वारामरावतीम् ।
 श्रुत्वा तां देवराजोऽपि प्राप्नो देवगणैः सख ॥ ५१ ॥
 भ्रमलोकात्पद्मजोऽपि वैकुण्ठाद्विष्टरश्रवाः ।
 तत्तल्लोकाश्च दिकपालाः समाजग्मुर्गणैः सख ॥ ५२ ॥
 परिवार्य स्थिताः सर्वे कुम्भीपाकमितस्ततः ।
 अपश्यंस्तद्गताञ्जुवान्स्वर्गाधिकसुभान्त्वितान् ॥ ५३ ॥
 यकिता येव ते सर्वे न विदुस्तस्य कारणम् ।
 अखो पापस्य भोगार्थं कुण्डमेतद्विनिर्मितम् ॥ ५४ ॥
 तत्र सौभ्यं यदा जातं तदा पापात्तु किं भयम् ।
 उच्छिन्ना वेदमर्यादा परमेशकृता कथम् ॥ ५५ ॥
 भगवान् स्वस्य सङ्गुल्यं वितथं कृतवान्कथम् ।
 आश्चर्यमेतदाश्चर्यमेतदित्येव भाषिणः ॥ ५६ ॥
 तटस्था अबवन्सर्वे न विदुस्तत्र कारणम् ।
 अेतस्मिन्नन्तरे शौरिः सम्मन्थ्य विबुधादिभिः ॥ ५७ ॥
 यथौ कैश्चित्सुरगणैः सखितः शङ्करालयम् ।
 पार्वत्या सखितं देवं कोटिकन्धर्पसुन्दरम् ॥ ५८ ॥
 रमणीयतमाङ्गं तं लावण्यभनिमद्भुतम् ।
 सदा षोडशवर्षीयं नानालङ्कारभूषितम् ॥ ५९ ॥
 नानागणैः परिवृतं लावयन्तं परां शिवाम् ।
 ददर्श चन्द्रमौलिं स यतुर्वेदं ननाम ख ॥ ६० ॥
 वृत्तान्तं कथयामास यमत्कृतमतिस्फुटम् ।
 अेतस्य कारणं देव न जानीमः कथञ्चन ॥ ६१ ॥
 वद तत्कारणं देव सर्वज्ञोऽसि यतः प्रभो ।
 विष्णुवाक्यं तदा श्रुत्वा प्रसन्नमुभपङ्कजः ॥ ६२ ॥

उवाच मधुरं वाङ्मयं मेघगम्भीरया गिरा ।
 शृणु विष्णो तन्निमित्तं नाश्चर्यं त्वत्र विद्यते ॥ ६३ ॥
 भस्मनो मडिमैवायं भस्मना ङिं भवेन्न छि ।
 कुम्भीपाकं गतो द्रष्टुं दुर्वासाः शैवसम्मतः ॥ ६४ ॥
 अवाङ्मुष्णो ददृशाधिस्तदा वायुवशाद्धरे ।
 भालभस्मकण्ठास्तत्र पतिता दैवयोगतः ॥ ६५ ॥
 तेन जातमिदं सर्वं भस्मनो मडिमा त्वयम् ।
 एतः परं तु तत्तीर्थं पितृलोकनिवासिनाम् ॥ ६६ ॥
 भविष्यति न सन्देहो यत्र स्नात्वा सुष्णी भवेत् ।
 पितृतीर्थं तु तन्नाम्नाप्यत उर्ध्वं भविष्यति ॥ ६७ ॥
 मल्लिङ्गस्थापनं तत्र कार्यं देव्याश्च सत्तम ।
 पूजयिष्यन्ति ते तत्र पितृलोकनिवासिनः ॥ ६८ ॥
 त्रैलोक्ये यानि तीर्थानि तत्र श्रेष्ठमिदं भवेत् ।
 पित्रीश्वरीपूजया तु त्रैलोक्यं पूजितं भवेत् ॥ ६९ ॥
 श्रीनारायण उवाच ।
 एति देववयः श्रुत्वा देवं भूर्ध्नां प्रणम्य य ।
 तदनुज्ञां समादाय ययौ देवान्तिकं हरिः ॥ ७० ॥
 तत्सर्वं कथयामास कारणं शङ्करोदितम् ।
 साधु साध्विति ते प्रोच्युरमरा मौलियालनैः ॥ ७१ ॥
 शशंसुर्भस्ममाहात्म्यं हरिभ्रज्ज्मादयः सुराः ।
 पितरश्चैव सन्तुष्टास्तीर्थलाभात्परन्तप ॥ ७२ ॥
 तत्तीर्थतीरे लिङ्गं य देव्या मूर्तिं यथाविधि ।
 स्थापयामासुरमराः पूजयामासुरवडम् ॥ ७३ ॥
 तत्र ये प्राणिनोऽभूवन्पापभोगार्थमास्थिताः ।
 ते विमानं समारुढ्य गताः कैलासमण्डलम् ॥ ७४ ॥
 नाम्ना भद्रगण्ठास्ते तु वसन्त्यद्यापि तत्र छि ।
 पुनश्च दूरदेशे तु कुम्भीपाको विनिर्मितः ॥ ७५ ॥
 निरुद्धं शैवगमनं देवैस्तत्र तु तद्दिनात् ।

ॐति ते सर्वमाप्यातं भस्ममाहात्म्यमुत्तमम् ॥ ७६ ॥

नातः परतरं किञ्चिदधिकं विद्यते मुने ।

उर्ध्वपुण्ड्रविधिं यैवाप्यधिकारिविभेदतः ॥ ७७ ॥

प्रवक्ष्ये मुनिशार्दूल वैष्णवागमलोकनात् ।

उर्ध्वपुण्ड्रप्रमाणानि द्विव्यान्यङ्गुलिभेदतः ॥ ७८ ॥

वर्णाभिमन्त्रेवांश्च प्रवक्ष्यामि कृत्वानि य ।

पर्वताग्रे नदीतीरे शिवक्षेत्रे विशेषतः ॥ ७९ ॥

सिन्धुतीरे य वल्मीके तुलसीमूलमाश्रिते ।

मृद्वे अेतास्तु सङ्ग्राह्या वर्जयेदन्यमृत्तिकाः ॥ ८० ॥

श्यामं शान्तिकरं प्रोक्तं रक्तं वश्यकरं भवेत् ।

श्रीकरं पीतमित्याहुर्धर्मदं श्वेतमुच्यते ॥ ८१ ॥

अङ्गुष्ठः पुष्टिदः प्रोक्तो मध्यमायुष्करी भवेत् ।

अनामिकात्रया नित्यं मुक्तिदा य प्रदेषिनी ॥ ८२ ॥

अेतैरङ्गुलिभेदैस्तु कारयेन्न नपैः स्पृशेत् ।

वर्तिदीपावलिङ्गतिं वेणुपत्राङ्गतिं तथा ॥ ८३ ॥

पद्मस्य मुकुलाकारं तथा कुर्यात्प्रयत्नतः ।

मत्स्यकूर्माङ्गुतिं वापि शङ्खाकारं ततः परम् ॥ ८४ ॥

दशाङ्गुलिप्रमाणं तु उत्तमोत्तममुच्यते ।

नवाङ्गुलं मध्यमं स्यादष्टाङ्गुलमतः परम् ॥ ८५ ॥

सप्तषट्पञ्चभिः पुण्ड्रं मध्यमं त्रिविधं स्मृतम् ।

यत्तुस्त्रिद्व्यङ्गुलैः पुण्ड्रं कनिष्ठं त्रिविधं भवेत् ॥ ८६ ॥

ललाटे केशवं विद्यान्नारायणमथोदरे ।

माधवं हृदि विन्यस्य गोविन्दं कण्ठकूपके ॥ ८७ ॥

उदरे दक्षिणे पार्श्वे विष्णुरित्यभिधीयते ।

तत्पार्श्वबाहुमध्ये य मधुसूदनमेव य ॥ ८८ ॥

त्रिविक्रमं कण्ठिशो वामकुक्षौ तु वामनम् ।

श्रीधरं बाहुके वामे हृषीकेशं तु कण्ठे ॥ ८९ ॥

पृष्ठे य पद्मनाभं तु ककुद्दामोदरं स्मरेत् ।
 द्वादशैतानि नामानि वासुदेवेति भूर्धनि ॥ ९० ॥
 पूजाकाले य लोमे य सायं प्रातः समाहितः ।
 नामान्युत्थार्य विधिना धारयेद्दूर्ध्वपुण्ड्रकम् ॥ ९१ ॥
 अशुचिर्वाप्यनाथारो मनसा पापमायरेत् ।
 शुचिरेव भवेन्नित्यं भूर्ध्नि पुण्ड्राङ्कितो नरः ॥ ९२ ॥
 उर्ध्वपुण्ड्रधरो मर्त्यो म्रियते यत्र कुत्रचित् ।
 श्वपाकोऽपि विमानस्थो मम लोके महीयते ॥ ९३ ॥
 अेकान्तिनो महाभागो मत्स्वर्गपविदोऽमलाः ।
 सान्तरालान्प्रकुर्वन्ति पुण्ड्रान्विष्वशुपदाङ्कतीन् ॥ ९४ ॥
 परमैकान्तिनोऽप्येवं मत्याद्वैकपरायणाः ।
 हरिद्रायूर्णसंयुक्ताञ्छूलाकारांस्तु वामलान् ॥ ९५ ॥
 अन्ये तु वैष्णवाः पुण्ड्रान्च्छिद्रानपि भक्तितः ।
 प्रकुर्वीरन्दीपपद्मवेशुपत्रोपमाङ्कतीन् ॥ ९६ ॥
 अश्छिद्रानपि सश्छिद्रान् कुर्युः डेवलवैष्णवाः ।
 अश्छिद्रकरणे तेषां प्रत्यवायो न विद्यते ॥ ९७ ॥
 अेकान्तिनां प्रपन्नानां परमैकान्तिनामपि ।
 अश्छिद्रपुण्ड्राकरणे प्रत्यवायो महात्मवेत् ॥ ९८ ॥
 उर्ध्वपुण्ड्रं तु यः कुर्याद्दण्डाकारं तु शोभनम् ।
 मध्ये छिद्रं वैष्णवाश्च नभोऽन्तैः केशवादिभिः ॥ ९९ ॥
 विमलान्यूर्ध्वपुण्ड्राणि सान्तरालानि यो नरः ।
 करोति विपुलं तत्र मन्दिरं मे करोति सः ॥ १०० ॥
 उर्ध्वपुण्ड्रस्य मध्ये तु विशाले सुमनोऽरे ।
 लक्ष्म्या साकं सडासीनो रमते विष्णुरव्ययः ॥ १०१ ॥
 निरन्तरालं यः कुर्याद्दूर्ध्वपुण्ड्रं द्विजाधमः ।
 स छि तत्र स्थितं विष्णुं श्रियं यैव व्यपोडति ॥ १०२ ॥
 अश्छिद्रमूर्ध्वपुण्ड्रं तु यः करोति विमूढधीः ।
 स पर्यायेण तानेति नरकानेकविंशतिम् ॥ १०३ ॥

ऋजूनि स्फुटपाश्र्वाणि सान्तरालानि विन्यसेत् ।
 उर्ध्वपुण्ड्राणि दण्डाब्जदीपमस्यनिभानि च ॥ १०४ ॥
 शिषोपवीतवद्धार्यमूर्ध्वपुण्ड्रं द्विजेन च ।
 विना कृताश्रेद्धिङ्गुलाः क्रियाः सर्वा मडामुने ॥ १०५ ॥
 तस्मात्सर्वेषु कार्येषु कार्यं विप्रस्य धीमतः ।
 उर्ध्वपुण्ड्रं त्रिशूलं च वर्तुलं चतुरस्रकम् ॥ १०६ ॥
 अर्धयन्द्वादिकं लिङ्गं वेदनिष्ठो न धारयेत् ।
 जन्मना लब्धजातिस्तु वेदप-थानमाश्रितः ॥ १०७ ॥
 पुण्ड्रान्तरं भ्रमाद्वापि ललाटे नैव धारयेत् ।
 भ्यातिकान्त्यादिसिद्ध्यर्थं यापि विष्ववागमादिषु ॥ १०८ ॥
 स्थितं पुण्ड्रान्तरं नैव धारयेद्वैदिको जनः ।
 तिर्यङ्त्रिपुण्ड्रं सन्त्यज्य श्रौतं कथमपि भ्रमात् ॥ १११ ॥
 ललाटे भस्मना तिर्यङ्त्रिपुण्ड्रस्य च धाराणम् ।
 विना पुण्ड्रान्तरं मोडाद्धारयन्नारकी भवेत् ॥ ११० ॥
 वेदमार्गैकनिष्ठस्तु मोलेनाप्यङ्कितो यद्वि ।
 पतत्येव न सन्देहस्तथा पुण्ड्रान्तरादपि ॥ १११ ॥
 नाङ्गुलं विग्रहे कुर्याद्भेदमार्गं समाश्रितः ।
 श्रौतधर्मैकनिष्ठानां लिङ्गं तु श्रौतमेव हि ॥ ११२ ॥
 अश्रौतधर्मनिष्ठानामश्रौतं लिङ्गमीरितम् ।
 देवता वेदसिद्ध्या यास्तासां लिङ्गं तु वैदिकम् ॥ ११३ ॥
 अश्रौततन्त्रनिष्ठा यास्तासामश्रौतमेव हि ।
 वेदसिद्धो मडादेवः साक्षात्संसारभोगकः ॥ ११४ ॥
 भक्तानामुपकाराय श्रौतं लिङ्गं दधाति च ।
 वेदसिद्धस्य विष्वगोश्च श्रौतं लिङ्गं न येतरत् ॥ ११५ ॥
 प्रादुर्भावविशेषाणामपि तस्य तदेव हि ।
 श्रौतं लिङ्गं तु विज्ञेयं त्रिपुण्ड्रोद्धूलनादिकम् ॥ ११६ ॥
 अश्रौतमूर्ध्वपुण्ड्रादि नैव तिर्यङ्त्रिपुण्ड्रकम् ।

वेदमार्गेऽकनिष्ठानां वेदोक्तेनैव वर्त्मना ॥ ११७ ॥

ललाटे भस्मना तिर्यङ्निपुण्ड्रं धार्यमेव हि ।

यस्तु नारायणं देवं प्रपन्नः परमं पदम् ।

धारयेत्सर्वदा शूलं ललाटे गन्धवारिणा ॥ ११८ ॥

इति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां

संछितायामेकादशस्कन्धे

त्रिपुण्ड्रोर्ध्वपुण्ड्रधारणविधिवर्णनं नाम पञ्चदशोऽध्यायः ॥ ११.१५ ॥

११.१६ षोडशोऽध्यायः । सन्ध्योपासननिर्मुखायाम् ।

श्रीनारायण उवाच ।

अथातः श्रूयतां पुण्यं सन्ध्योपासनमुत्तमम् ।

भस्मधारणामाढात्त्र्यं कथितं यैव विस्तरात् ॥ १ ॥

प्रातःसन्ध्याविधानं च कथयिष्यामि तेऽनघ ।

प्रातःसन्ध्यां सनक्षत्रां मध्याह्ने मध्यभास्कराम् ॥ २ ॥

ससूर्यां पश्चिमां सन्ध्यां तिस्रः सन्ध्या उपासते ।

तद्भेदानपि वक्ष्यामि शृणु देवर्षिसत्तम ॥ ३ ॥

उत्तमा तारकोपेता मध्यमा लुप्ततारका ।

अधमा सूर्यसञ्छिता प्रातःसन्ध्या त्रिधा मता ॥ ४ ॥

उत्तमा सूर्यसञ्छिता मध्यमास्तमिते रवौ ।

अधमा तारकोपेता सायंसन्ध्या त्रिधा मता ॥ ५ ॥

विप्रो वृक्षो मूलकान्यत्र सन्ध्या

वेदः शाष्वा धर्मकर्माणि पत्रम् ।

तस्मान्मूलं यत्नतो रक्षाणीयं

छिन्ने मूले नैव वृक्षो न शाष्वा ॥ ६ ॥

सन्ध्या येन न विज्ञाता सन्ध्या येनानुपासिता ।

शुभमानो भवेच्छूद्रो मृतः श्वा यैव जायते ॥ ७ ॥

तस्मान्नित्र्यं प्रकर्तव्यं सन्ध्योपासनमुत्तमम् ।

तदभावेऽन्यकर्मादावधिकारी भवेन्न हि ॥ ८ ॥

उदयास्तमयादूर्ध्वं यावत्स्याद्धटिकात्रयम् ।
 तावत्सन्ध्यामुपासीत प्रायश्चित्तं ततः परम् ॥ ८ ॥
 कालातिष्ठमणो जाते यतुर्थार्घ्यं प्रदापयेत् ।
 अथवाष्टशतं देवीं जम्बादौ तां समाचरेत् ॥ १० ॥
 यस्मिन्काले तु यत्कर्म तत्कालाधीश्वरीं च ताम् ।
 सन्ध्यामुपास्य पश्चात्तु तत्कालीनं समाचरेत् ॥ ११ ॥
 गृहे साधारणा प्रोक्ता गोष्ठे वै मध्यमा भवेत् ।
 नदीतीरे योत्तमा स्याद्देवीगोष्ठे तद्गुत्तमा ॥ १२ ॥
 यतो देव्या उपासेयं ततो देव्यास्तु सन्निधौ ।
 सन्ध्यात्रयं प्रकर्तव्यं तदानन्त्याय कल्पते ॥ १३ ॥
 अेतस्या अपरं दैवं ब्राह्मणानां च विधते ।
 न विष्णुपासना नित्या न शिवोपासना तथा ॥ १४ ॥
 यथा भवेन्महादेव्या गायत्र्याः श्रुतियोदिता ।
 सर्ववेदसारभूता गायत्र्यास्तु समर्थना ॥ १५ ॥
 ब्रह्माद्योऽपि सन्ध्यायां तां ध्यायन्ति जपन्ति च ।
 वेदा जपन्ति तां नित्यं वेदोपास्या ततः स्मृता ॥ १६ ॥
 तस्मान्सर्वे द्विजाः शाक्ता न शैवा न च वैष्णवाः ।
 आदिशक्तिमुपासन्ते गायत्रीं वेदमातरम् ॥ १७ ॥
 आयान्तः प्राणमायम्य केशवादिङ्नामभिः ।
 केशवश्च तथा नारायणो माधव अेव च ॥ १८ ॥
 गोविन्दो विष्णुरेवाथ मधुसूदन अेव च ।
 त्रिविक्रमो वामनश्च श्रीधरोऽपि ततः परम् ॥ १९ ॥
 लृषीकेशः पद्मनाभो दामोदर अतः परम् ।
 सङ्कर्षणो वासुदेवः प्रद्युम्नोऽप्यनिरुद्धकः ॥ २० ॥
 पुरुषोत्तमाधोक्षजौ च नारसिङ्गोऽप्युत्तस्तथा ।
 जनार्दन उपेन्द्रश्च हरिः कृष्णोऽन्तिमस्तथा ॥ २१ ॥
 ओङ्कारपूर्वकं नाम यतुर्विशतिसङ्ख्यया ।
 स्वाढान्तैः प्राशयेद्भारि नमोऽन्तैः स्पर्शयेत्तथा ॥ २२ ॥

केशवादित्रिभिः पीत्वा द्वाभ्यां प्रक्षालयेत्तरौ ।
 भुषं प्रक्षालयेद्द्वयाभ्यां द्वाभ्यामुन्मार्जनं तथा ॥ २३ ॥
 अेकेन पाणिं सम्प्रोक्ष्य पादावपि शिरोऽपि च ।
 सङ्घुर्षण्णादिदेवानां द्वादशाङ्गानि संस्पृशेत् ॥ २४ ॥
 दक्षिणेनोदकं पीत्वा वामेन संस्पृशेद्बुधः ।
 तावत्र शुध्यते तोयं यावद्वामेन न स्पृशेत् ॥ २५ ॥
 गोकर्णाकृतिदस्तेन माषमात्रं जलं पिबेत् ।
 ततो न्यूनाधिकं पीत्वा सुरापायी भवेद्द्विजः ॥ २६ ॥
 संछताङ्गुलिना तोयं पाणिना दक्षिणेन तु ।
 मुक्ताङ्गुष्ठकनिष्ठाभ्यां शेषेणायमनं विदुः ॥ २७ ॥
 प्राणायामं ततः कृत्वा प्राणवस्मृतिपूर्वकम् ।
 गायत्रीं शिरसा सार्धं तुरीयपदसंयुताम् ॥ २८ ॥
 दक्षिणे रेथयेद्वायुं वामेन पूरितोदरम् ।
 कुम्भेन धारयेन्नित्यं प्राणायामं विदुर्भुधाः ॥ २९ ॥
 पीडयेद्दक्षिणां नाडीमङ्गुष्ठेन तथोत्तराम् ।
 कनिष्ठानामिकाभ्यां तु मध्यमां तर्जनीं त्यजेत् ॥ ३० ॥
 रेथकः पूरकश्चैव प्राणायामोऽथ कुम्भकः ।
 प्रोच्यते सर्वशास्त्रेषु योगिभिर्यतमानसैः ॥ ३१ ॥
 रेथकः सृजते वायुं पूरकः पूरयेत्तु तम् ।
 साम्येन संस्थितिर्यत्तत्कुम्भकः परिकीर्तितः ॥ ३२ ॥
 नीलोत्पलदलश्यामं नाभिमध्ये प्रतिष्ठितम् ।
 यतुर्भुजं मलात्मानं पूरके चिन्तयेद्भ्रुवि ॥ ३३ ॥
 कुम्भके तु लृष्टि स्थाने ध्यायेत्तु कमलासनम् ।
 प्रजापतिं जगन्नाथं यतुर्वक्त्रं पितामहम् ॥ ३४ ॥
 रेथके शङ्करं ध्यायेत्त्वलाटस्थं मउेश्वरम् ।
 शुद्धस्फटिकसङ्काशं निर्मलं पापनाशनम् ॥ ३५ ॥
 पूरके विष्णुसायुज्यं कुम्भके ब्रह्मणो गतिम् ।

रेथकेन तृतीयं तु प्राप्नुयादीश्वरं परम् ॥ ३६ ॥

पौराणायमनाद्यं य प्रोक्तं देवर्षिसत्तम ।

श्रौतमायमनाद्यं य शृणु पापापलं मुने ॥ ३७ ॥

प्राणं पूर्वमुच्यार्यं गायत्रीं तु तदित्युच्यम् ।

पादाद्यौ व्याहृतीस्तिस्रः श्रौतायमनमुच्यते ॥ ३८ ॥

गायत्रीं शिरसा सार्धं जपेद्व्याहृतिपूर्विकाम् ।

प्रतिप्राणवसंयुक्तां त्रितयं प्राणसंयमः ॥ ३९ ॥

(सवक्ष्णं तु प्राणानामायां कीर्त्यतेऽधुना ।

नानापपैकशमनं महापुण्यफलप्रदम् ॥)

पञ्चाङ्गुलीभिर्नासाग्रं पीडयेत्प्राणवेन तु ।

सर्वपापहरा मुद्रा वानप्रस्थगृहस्थयोः ॥ ४० ॥

कनिष्ठानामिकाङ्गुष्ठैर्यतेश्च ब्रह्मचारिणः ।

आपो हि धेति तिसृभिः प्रोक्ष्णं स्यात्कुशोदकैः ॥ ४१ ॥

ऋगन्ते मार्जनं कुर्यात्प्रादान्ते वा समाहितः ।

नवप्राणवयुक्तेन आपो हि धेत्यनेन तु ॥ ४२ ॥

नश्येदद्यं मार्जनेन संवत्सरसमुद्भवम् ।

तत आथमनं कृत्वा सूर्यश्चेति पिबेदपः ॥ ४३ ॥

अन्तःकरणसम्भिन्नं पापं तस्य विनश्यति ।

प्राणवेन व्याहृतिभिर्गायत्र्या प्राणवाधया ॥ ४४ ॥

आपो हि धेति सूक्तेन मार्जनं यैव कारयेत् ।

उद्धृत्य दक्षिणे उस्ते जलं गोकर्णवत्कृते ॥ ४५ ॥

नीत्वा तं नासिकाग्रं तु वामकुक्षौ स्मरेदधम् ।

पुरुषं कृष्णवर्णं य ऋतं येति पठेत्ततः ॥ ४६ ॥

द्रुपदां वा ऋतं पश्चाद्दक्षिणासापुटेन य ।

श्वासमार्गोणं तं पापमानयेत्करवारिणि ॥ ४७ ॥

नावलोक्यैव तद्धारि वामभागेऽश्मनि क्षिपेत् ।

निष्पापं तु शरीरं मे सञ्जातमिति भावयेत् ॥ ४८ ॥

उत्थाय तु ततः पादौ द्वौ समौ सन्नियोजयेत् ।

જલાઞ્જલિં ગૃહીત્વા તુ તર્જન્યડ્ગુષ્ઠવર્જિતમ્ ॥ ૪૯ ॥
 વીક્ષ્ય ભાનું ક્ષિપેદ્ધારિ ગાયત્ર્યા ચાભિમન્ત્રિતમ્ ।
 ત્રિવારં મુનિશાઠ્ઠૂલ વિધિરેષોઽર્ધ્યમોચને ॥ ૫૦ ॥
 તતઃ પ્રદક્ષિણાં કુર્યાદસાવાદિત્યમન્ત્રતઃ ।
 મધ્યાહ્ને સકૃદેવ સ્યાત્સન્ધ્યયોસ્તુ ત્રિવારતઃ ॥ ૫૧ ॥
 ઈષન્નગ્રઃ પ્રભાતે તુ મધ્યાહ્ને દણ્ડવત્સ્થિતઃ ।
 આસને ચોપવિષ્ટસ્તુ દ્વિજઃ સાયં ક્ષિપેદપઃ ॥ ૫૨ ॥
 ઉદકં પ્રક્ષિપેદ્યસ્માત્તત્કારણમતઃ શૃણુ ।
 ત્રિંશત્કોટ્યો મહાવીરા મન્દેહા નામ રાક્ષસાઃ ॥ ૫૩ ॥
 કૃતધ્વા દારુણા ધોરાઃ સૂર્યમિચ્છન્તિ ખાદિતુમ્ ।
 તતો દેવગણાઃ સર્વે ઋષયશ્ચ તપોધનાઃ ॥ ૫૪ ॥
 ઉપાસતે મહાસન્ધ્યાં પ્રક્ષિપન્ત્યુદકાઞ્જલિમ્ ।
 દહ્યન્તે તેન દૈત્યાસ્તે વજ્રભૂતેન વારિણા ॥ ૫૫ ॥
 એતસ્માત્કારણાદ્વિપ્રાઃ સન્ધ્યાં નિત્યમુપાસતે ।
 મહાપુણ્યસ્ય જનનં સન્ધ્યોપાસનમીરિતમ્ ॥ ૫૬ ॥
 અર્ધ્યાડ્ગભૂતમન્ત્રોઽયં પ્રોચ્યતે શૃણુ નારદ ।
 યદુચ્યારણમાત્રેણ સાડ્ગં સન્ધ્યાકૃલં ભવેત્ ॥ ૫૭ ॥
 સોઽહમર્કોઽસ્મ્યહં જ્યોતિરાત્મા જ્યોતિરહં શિવઃ ।
 આત્મજ્યોતિરહં શુક્લઃ સર્વજ્યોતી રસોઽસ્મ્યહમ્ ॥ ૫૮ ॥
 આગચ્છ વરદે દેવિ ગાયત્રિ બ્રહ્મરૂપિણિ ।
 જપાનુષ્ઠાનસિદ્ધ્યર્થં પ્રવિશ્ય હૃદયં મમ ॥ ૫૯ ॥
 ઉત્તિષ્ઠ દેવિ ગન્તવ્યં પુનરાગમનાય ચ ।
 અર્ધેષુ દેવિ ગન્તવ્યં પ્રવિશ્ય હૃદયં મમ ॥ ૬૦ ॥
 તતઃ શુદ્ધસ્થલે નૈજમાસનં સ્થાપયેદ્બુધઃ ।
 તત્રારુણ્ય જપેત્યશ્ચાદ્વાયત્રીં વેદમાતરમ્ ॥ ૬૧ ॥
 અત્રૈવ ખેચરી મુદ્રા પ્રાણાયામોત્તરં મુને ।
 પ્રાતઃસન્ધ્યાવિધાને ચ કીર્તિતા મુનિપુડ્ગવ ॥ ૬૨ ॥

तन्नामार्थं प्रवक्ष्यामि सादरं शृणु नारद ।
चित्तं यरति भे यस्माज्जिह्वा यरति भे गता ॥ ६३ ॥
भ्रुवोरन्तर्गता दृष्टिर्मुद्रा भवति भेयरी ।
न यासनं सिद्धसमं न कुम्भसदृशोऽनिलः ॥ ६४ ॥
न भेयरीसमा मुद्रा सत्यं सत्यं य नारद ।
घण्टावत्पाणवोय्याराद्रायुं निर्जित्य यत्नतः ॥ ६५ ॥
स्थिरासने स्थिरो भूत्वा निरडङ्गारनिर्ममः ।
लक्षणं नारद मुने शृणु सिद्धासनस्य य ॥ ६६ ॥
योनिस्थानकमङ्घ्रिमूलघटितं कृत्वा दृढं विन्यसे-
न्नेद्रे पादमथैकमेव लुट्यं कृत्वा समं विग्रहम् ।
स्थाणुः संयमितेन्द्रियोऽयलदृशा पश्यन्भ्रुवोरन्तरं
तिष्ठत्येतदतीव योगिसुभदं सिद्धासनं प्रोच्यते ॥ ६७ ॥
आयातु वरदा देवी अक्षरं ब्रह्मसम्मितम् ।
गायत्री छन्दसां मातरिदं ब्रह्म जुषस्व मे ॥ ६८ ॥
यदह्ना कुरुते पापं तदह्ना प्रतिमुच्यते ।
यद्रात्र्या कुरुते पापं तद्रात्र्या प्रतिमुच्यते ॥ ६९ ॥
सर्ववर्णो महादेवि सन्ध्याविद्यै सरस्वति ।
अजरे अमरे देवि सर्वदेवि नमोऽस्तु ते ॥ ७० ॥
तेजोऽसीत्यादिमन्त्रेण देवीमावाहयेत्ततः ।
यत्कृतं त्वदनुष्ठानं तत्सर्वं पूर्णमस्तु मे ॥ ७१ ॥
ततः शापविमोक्षाय विधानं सम्यगाचरेत् ।
ब्रह्मशापस्ततो विश्वामित्रस्य य तथैव य ॥ ७२ ॥
वसिष्ठशापं छत्येत्त्रिविधं शापलक्षणम् ।
ब्रह्मणः स्मरणेनैव ब्रह्मशापो निवर्तते ॥ ७३ ॥
विश्वामित्रस्मरणतो विश्वामित्रस्य शापतः ।
वसिष्ठस्मरणेणैव तस्य शापो विनश्यति ॥ ७४ ॥
दृत्पद्ममध्ये पुरुषं प्रमाणं
सत्यात्मकं सर्वजगत्स्वरूपम् ।

ધ્યાયામિ નિત્યં પરમાત્મસંજ્ઞાં
 ચિદ્રૂપમેકં વચસામગમ્યમ્ ॥ ૭૫ ॥
 અથ ન્યાસવિધિં વક્ષ્યે સન્ધ્યાયા અડ્ગસમ્ભવમ્ ।
 ઓઙ્કારં પૂર્વવધોજયં તતો મન્ત્રાનુદીરયેત્ ॥ ૭૬ ॥
 ભૂરિત્યુક્ત્વા ચ પાદાભ્યાં નમ ઇત્યેવ ચોચ્ચરેત્ ।
 ભુવઃ પૂર્વં તુ જાનુભ્યાં સ્વઃ કટિભ્યાં નમો વદેત્ ॥ ૭૭ ॥
 મહર્નાભ્યૈ જનશ્ચૈવ હૃદયાય તતસ્તપઃ ।
 કણ્ઠાય ચ તતઃ સત્યં લલાટે પરિકીર્તયેત્ ॥ ૭૮ ॥
 અડ્ગુષ્ઠાભ્યાં તત્સવિતુસ્તર્જનીભ્યાં વરેણ્યકમ્ ।
 ભર્ગો દેવસ્ય મધ્યાધ્યાં ધીમહીત્યેવ કીર્તયેત્ ॥ ૭૯ ॥
 અનામાભ્યાં કનિષ્ઠાભ્યાં ધિયો યો નઃ પદં વદેત્ ।
 પ્રયોદયાત્કરપૃષ્ઠતલયોર્વિન્ધ્યસેત્સુધીઃ ॥ ૮૦ ॥
 બ્રહ્માત્મને તત્સવિતુર્લુદ્યાય નમસ્તથા ।
 વિષ્ણ્વાત્મને વરેણ્યં ચ શિરસે નમ ઇત્યપિ ॥ ૮૧ ॥
 ભર્ગો દેવસ્ય રુદ્રાત્મને શિખાયૈ પ્રકીર્તિતમ્ ।
 શક્ત્યાત્મને ધીમહીતિ કવચાય તતઃ પરમ્ ॥ ૮૨ ॥
 કાલાત્મને ધિયો યો નો નેત્રત્રય ઉદીરિતમ્ ।
 પ્રયોદયાચ્ચ સર્વાત્મનેઽસ્ત્રાય પરિકીર્તિતમ્ ॥ ૮૩ ॥
 અક્ષરન્યાસમેવાગ્રે કથયામિ મહામુને ।
 ગાયત્રીવર્ણસમ્ભૂતન્યાસઃ પાપહરઃ પરઃ ॥ ૮૪ ॥
 પ્રણવં પૂર્વમુચ્ચાર્ય વર્ણન્યાસઃ પ્રકીર્તિતઃ ।
 તત્કારમાદાવુચ્ચાર્ય પાદાડ્ગુષ્ઠદ્વયે ન્યસેત્ ॥ ૮૫ ॥
 સકારં ગુલ્ફયોસ્તદ્વદ્ધિકારં જડ્ઘયોર્ન્યસેત્ ।
 જાન્વોસ્તુકારં વિન્ધ્યસ્ય ઊર્વોશ્ચૈવ વકારકમ્ ॥ ૮૬ ॥
 રેકારં ચ ગુદે ન્યસ્ય ણિકારં લિડ્ગ એવ ચ ।
 કટયાં ચકારમેવાત્ર ભકારં નાભિમણ્ડલે ॥ ૮૭ ॥
 ગોકારં હૃદયે ન્યસ્ય દેકારં સ્તનયોર્ઘ્નયોઃ ।
 વકારં હૃદિ વિન્ધ્યસ્ય સ્થકારં કણ્ઠકૂપકે ॥ ૮૮ ॥

धीकारं मुष्पदेशे तु मकारं तालुदेशके ।
 छिकारं नासिकाग्रे तु धिकारं नेत्रमण्डले ॥ ८९ ॥
 भ्रूमध्ये चैव योकारं योकारं य ललाटके ।
 नकारं वै पूर्वमुष्पे प्रकारं दक्षिणे मुष्पे ॥ ९० ॥
 योकारं पश्चिममुष्पे दकारं योत्तरे मुष्पे ।
 याकारं मूर्ध्नि विन्ध्यस्य तकारं व्यापकं न्यसेत् ॥ ९१ ॥
 अेतत्र्यासविधिं केचिन्नेच्छन्ति जपतत्पराः ।
 ततो ध्यायेन्महादेवीं जगन्मातरमम्बिकाम् ॥ ९२ ॥
 भास्वज्जपाप्रसूनाभां कुमारीं परमेश्वरीम् ।
 रक्ताम्भुजासनाङ्गुढां रक्तगन्धानुलेपनाम् ॥ ९३ ॥
 रक्तमाल्याम्बरधरां यतुरास्यां यतुर्भुजाम् ।
 द्विनेत्रां सुकुसुमो मालां कुण्डिकां चैव बिल्वतीम् ॥ ९४ ॥
 सर्वाभराणसन्दीपामृग्वेदाध्यायिनीं पराम् ।
 उंसपत्रामाडवनीयमध्यस्थां ब्रह्मदेवताम् ॥ ९५ ॥
 यतुष्पदामष्टकुक्षिं सप्तशीर्षां मधेश्वरीम् ।
 अग्निवक्त्रां रुद्रशिखां विष्णुचित्तां तु भावयेत् ॥ ९६ ॥
 ब्रह्मा तु कवचं यस्या गोत्रं साङ्ख्यायनं स्मृतम् ।
 आदित्यमण्डलान्तःस्थां ध्यायेद्देवीं मधेश्वरीम् ॥ ९७ ॥
 अेवं ध्यात्वा विधानेन गायत्रीं वेदमातरम् ।
 ततो मुद्राः प्रकुर्वीत देव्याः प्रीतिकराः शुभाः ॥ ९८ ॥
 सुमुष्पं सपुटं चैव विततं विस्तृतं तथा ।
 द्विमुष्पं त्रिमुष्पं चैव यतुर्षु पञ्चकं तथा ॥ ९९ ॥
 षण्मुष्पाधोमुष्पं चैव व्यापकाञ्जलिकं तथा ।
 शकटं यमपाशं च त्रयितं सन्मुष्पोन्मुष्पम् ॥ १०० ॥
 विलम्बं मुष्टिकं चैव मत्स्यं कूर्मं वराडकम् ।
 सिंहाङ्कान्तं मडाङ्कान्तं मुद्गरं पल्लवं तथा ॥ १०१ ॥
 यतुर्विशतिमुद्राश्च गायत्र्याः सम्प्रदशयेत् ।

શતાક્ષરાં ચ ગાયત્રીં સકૃદાવર્તયેત્સુધીઃ ॥ ૧૦૨ ॥
 ચતુર્વિંશત્યક્ષરાણિ ગાયત્ર્યા કીર્તિતાનિ હિ ।
 જાતવેદસનાર્મ્ની ચ ઋચમુચ્ચારયેત્તતઃ ॥ ૧૦૩ ॥
 ચમ્બકસ્વર્યમાવૃત્ય ગાયત્રી શતવર્ણકા ।
 ભવતીયં મહાપુણ્યા સકૃજ્જપ્યા બુધૈરિયમ્ ॥ ૧૦૪ ॥
 ઓઙ્કારં પૂર્વમુચ્ચાર્ય ભૂર્ભુવઃ સ્વસ્તથૈવ ચ ।
 ચતુર્વિંશત્યક્ષરાં ચ ગાયત્રીં પ્રોચ્ચરેત્તતઃ ॥ ૧૦૫ ॥
 એવં નિત્યં જપં કુર્યાદ્બ્રાહ્મણો વિપ્રપુન્ડ્રગવઃ ।
 સ સમગ્રં ફલં પ્રાપ્ય સન્ધ્યાયાઃ સુખમેધતે ॥ ૧૦૬ ॥
 ઇતિ શ્રીમદ્દેવીભાગવતે મહાપુરાણેઽષ્ટાદશસાહસ્ર્યાં
 સંહિતાયામેકાદશસ્કન્ધે
 સન્ધ્યોપાસનનિરૂપણં નામ ષોડશોઽધ્યાયઃ ॥ ૧૧.૧૬ ॥

૧૧.૧૭ સમદશોઽધ્યાયઃ । સન્ધ્યાદિકૃત્યવર્ણનમ્ ।

શ્રીનારાયણ ઉવાચ ।
 ભિન્નપાદા તુ ગાયત્રી બ્રહ્મહત્યાપ્રણાશિની ।
 અભિન્નપાદા ગાયત્રી બ્રહ્મહત્યાં પ્રચચ્છતિ ॥ ૧ ॥
 અચ્છિન્નપાદાગાયત્રીજપં કુર્વન્તિ ચે દ્વિજાઃ ।
 અથોમુખાશ્ચ તિષ્ઠન્તિ કલ્પકોટિશતાનિ ચ ॥ ૨ ॥
 સમ્પુટૈકા ષડોઙ્કારા ગાયત્રી વિવિધા મતા ।
 ધર્મશાસ્ત્રપુરાણેષુ ઇતિહાસેષુ સુવ્રત ॥ ૩ ॥
 પચ્ચપ્રણવસંયુક્તાં જપેદિત્યનુશાસનમ્ ।
 જપસંખ્યાષ્ટભાગાન્તે પાદો જપ્યસ્તુરીયકઃ ॥ ૪ ॥
 સ દ્વિજઃ પરમો જ્ઞેયઃ પરં સાયુજ્યમાપ્રુયાત્ ।
 અન્યથા પ્રજપેદ્યસ્તુ સ જપો વિકૃલ્લો ભવેત્ ॥ ૫ ॥
 સમ્પુટૈકા ષડોઙ્કારા ભવેત્સા ઊર્ધ્વરેતસામ્ ।
 ગૃહસ્થો બ્રહ્મચારી વા મોક્ષાર્થી તુરીયાં જપેત્ ॥ ૬ ॥
 તુરીયપાદો ગાયત્ર્યાઃ પરોરજસે સાવદોમ્ ।

ध्यानमस्य प्रवक्ष्यामि जपसाङ्गकृलप्रदम् ॥ ७ ॥

दृष्टि विकसितपद्मं सार्कसोमाग्निभिम्बं

प्रणवमयमचिन्त्यं यस्य पीतं प्रकल्प्यम् ।

अचलपरमसूक्ष्मं ज्योतिराकाशसारं

भवतु मम मुद्देऽसौ सख्यिदानन्दरूपः ॥ ८ ॥

त्रिशूलयोनी सुरभिभक्षमावां य लिङ्गकम् ।

अम्बुजं य महामुद्रामिति सप्त प्रदर्शयेत् ॥ ९ ॥

या सन्ध्या सैव गायत्री सख्यिदानन्दरूपिणी ।

भक्त्या तां ब्राह्मणो नित्यं पूजयेच्च नमेत्ततः ॥ १० ॥

ध्यातस्य पूजां कुर्वीत पञ्चभिश्चोपचारकैः ।

लं पृथिव्यात्मने गन्धमर्पयामि नमो नमः ॥ ११ ॥

हमाकाशात्मने पुष्पं चार्पयामि नमो नमः ।

यं य वाय्वात्मने धूपं चार्पयामि ततो वदेत् ॥ १२ ॥

रं य वज्र्यात्मने दीपमर्पयामि ततो वदेत् ।

वमभृतात्मने तस्मै नैवेद्यमपि चार्पयेत् ॥ १३ ॥

यं रं लं वं हमिति य पुष्पाञ्जलिमर्पयेत् ।

अेवं पूजां विधायाथ यान्ते मुद्राः प्रदर्शयेत् ॥ १४ ॥

ध्यायेत्तु मनसा देवीं मन्त्रमुच्चारयेच्छनैः ।

न कम्पयेच्छिरो ग्रीवा दन्तान्नैव प्रकाशयेत् ॥ १५ ॥

विधिनाष्टोत्तरशतमष्टाविंशतिरेव वा ।

दशवारमशक्तो वा नातो न्यूनं कदाचन ॥ १६ ॥

तत उद्भासयेद्देवीमुत्तमेत्यनुवाकतः ।

न गायत्रीं जपेद्ब्रह्माञ्जलमध्ये कथञ्चन ॥ १७ ॥

यतः साग्निमुष्णी प्रोक्तेत्याहुः केचिन्महर्षयः ।

सुरभिर्ज्ञानशूर्पं य कुर्मो योनिश्च पङ्कजम् ॥ १८ ॥

लिङ्गं निर्वाणकं चैव जपान्तेऽष्टौ प्रदर्शयेत् ।

यदक्षरपदभ्रष्टं स्वरव्यञ्जनवर्जितम् ॥ १९ ॥

तत्सर्वं क्षम्यतां देवि कश्यपप्रियवादिनि ।

ગાયત્રીતર્પણં ચાતઃ કરણીયં મહામુને ॥ ૨૦ ॥
 ગાયત્રી છન્દ આખ્યાતં વિશ્વામિત્રઋષિઃ સ્મૃતઃ ।
 સવિતા દેવતા પ્રોક્તા વિનિયોગશ્ચ તર્પણે ॥ ૨૧ ॥
 ભૂરિત્યુક્ત્વા ચ ઋગ્વેદપુરુષં તર્પયામિ ચ ।
 ભુવ ઇત્યેતદુક્ત્વા ચ યજુર્વેદમથો વદેત્ ॥ ૨૨ ॥
 સ્વર્વાહૃતિં સમુક્ત્વા ચ સામવેદં સમુચ્ચરેત્ ।
 મહ ઇત્યેતદુક્ત્વાન્તેડથર્વવેદં ચ તર્પયેત્ ॥ ૨૩ ॥
 જનઃ પદાન્ત ઇતિહાસપુરાણમિતીરયેત્ ।
 તપઃ સર્વાગમં ચૈવ પુરુષં તર્પયામિ ચ ॥ ૨૪ ॥
 સત્યં ચ સત્યલોકાખ્યપુરુષં તર્પયામિ ચ ।
 ઐ ભૂર્ભૂલોકપુરુષં તર્પયામિ તતો વદેત્ ॥ ૨૫ ॥
 ભુવશ્ચેતિ ભુવલોકપુરુષં તર્પયામિ ચ ।
 સ્વઃ સ્વર્ગલોકપુરુષં તર્પયામિ તતઃ પરમ્ ॥ ૨૬ ॥
 ઓમ્ભૂરેકપદા નામ ગાયત્રીં તર્પયામિ ચ ।
 ભુવો દ્વિપદાં ગાયત્રીં તર્પયામીતિ કીર્તયેત્ ॥ ૨૭ ॥
 સ્વશ્ચ ત્રિપદાં ગાયત્રીં તર્પયામિ તતો વદેત્ ।
 ઓમ્ભૂર્ભુવઃ સ્વશ્ચેતિ તથા ગાયત્રીં ચ ચતુષ્પદામ્ ॥ ૨૮ ॥
 ઉષસીં ચૈવ ગાયત્રીં સાવિત્રીં ચ સરસ્વતીમ્ ।
 વેદાનાં માતરં પૃથ્વીમજાં ચૈવ તુ કૌશિકીમ્ ॥ ૨૯ ॥
 સાહુતિં વૈ સાર્વજિતિં ગાયત્રીં તર્પણે વદેત્ ।
 તર્પણાન્તે ચ શાન્ત્યર્થં જાતવેદસમીરયેત્ ॥ ૩૦ ॥
 માનસ્તોકેતિ મન્ત્રં ચ શાન્ત્યર્થં પ્રજપેત્સુધીઃ ।
 તતોડપિ ત્ર્યમ્બકો મન્ત્રઃ શાન્ત્યર્થઃ પરિકીર્તિતઃ ॥ ૩૧ ॥
 તચ્છંયોરિતિ મન્ત્રં ચ જપેચ્છાન્ત્યર્થમેવ તુ ।
 અતો દેવા ઇતિ દ્વાભ્યાં સર્વાડ્ગસ્પર્શનં ચરેત્ ॥ ૩૨ ॥
 સ્યોનાપૃથિવિમન્ત્રેણ ભૂમ્યૈ કુર્યાત્પ્રણામકમ્ ।
 યથાવિધિ ચ ગોત્રાદીનુચ્ચરેદ્વિજસત્તમઃ ॥ ૩૩ ॥

अेवं विधानं सन्ध्यायाः प्रातःकाले प्रकीर्तितम् ।
 सन्ध्याकर्म समाध्यान्तेऽप्यग्निहोत्रं स्वयं हुनेत् ॥ ३४ ॥
 पञ्चायतनपूजां य ततः कुर्यात्समाहितः ।
 शिवां शिवं गणपतिं सूर्यं विष्णुं तथाययेत् ॥ ३५ ॥
 पौरुषेण तु सूक्तेन व्याहृत्या वा समाहितः ।
 मूलमन्त्रेण वा कुर्याद्द्विंशत् ते षति मन्त्रतः ॥ ३६ ॥
 भवानीं तु यजेन्मध्ये तथैशान्यां तु माधवम् ।
 आग्नेय्यां गिरिजानाथं गणेशं रक्षसां द्विशि ॥ ३७ ॥
 वायव्यामर्थयेत्सूर्यमिति देवस्थितिक्रमः ।
 षोडशानुपचारांश्च षोडशगिर्भर्त्सरेन्नरः ॥ ३८ ॥
 देवीमभ्यर्च्य पुरतो यजेदन्याननुष्णमात् ।
 न देवीपूजनात्पुण्यमधिकं क्वचिदीक्ष्यते ॥ ३९ ॥
 अत अेव तु सन्ध्यासु सन्ध्योपास्तिः श्रुतीरिता ।
 नाक्षतैरर्थयेद्भिष्णुं न तुलस्या गणेश्वरम् ॥ ४० ॥
 दूर्वाभिर्नार्थयेद्दुर्गां केतकैर्न मछेश्वरम् ।
 मल्लिकाज्जातिकुसुमं कुटजं पनसं तथा ॥ ४१ ॥
 किंशुकं अकुलं कुन्डं लोभ्रं तु करवीरकम् ।
 शिंशपाऽपराजितापुष्पं अब्धूकागस्त्यपुष्पके ॥ ४२ ॥
 मदनं सिन्दुवारं य पालाशकुसुमं तथा ।
 दूर्वाङ्गुरं भिल्वदलं कुशमञ्जरिकां तथा ॥ ४३ ॥
 शल्लकीमाधवीपुष्पमर्कमन्दारपुष्पकम् ।
 केतकीं कर्णिकारं य कदम्बकुसुमं तथा ॥ ४४ ॥
 पुन्नागश्चाम्पकस्तद्भद्रद्वैयिकातगरौ तथा ।
 अेवमादीनि पुष्पाणि देवीप्रियकराणि य ॥ ४५ ॥
 गुग्गुलस्य भवेद्दूपो दीपः स्यात्तिलतैलतः ।
 कृत्वेत्यं देवतापूजां ततो मूलमनुं जपेत् ॥ ४६ ॥
 अेवं पूजां समाप्यैव वेदाभ्यासं यरेद्बुधः ।
 ततः स्वपुत्र्या कुर्वीत पोष्यवर्गार्थसाधनम् ।

तृतीयदिनभागे तु नियमेन विद्यक्षाणः ॥ ४७ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां
संछितायामेकादशस्कन्धे
सन्ध्यादिकृत्यवर्णनं नाम सप्तदशोऽध्यायः ॥ ११.१७ ॥

११.१८ अष्टादशोऽध्यायः । अष्टादशोऽध्यायः ।

नारद उवाच ।

पूजाविशेषं श्रीदेव्याः श्रोतुमिच्छामि मानद ।
येनाश्रितेन मनुजः कृतकृत्यत्वमावलेत् ॥ १ ॥

श्रीनारायण उवाच ।

देवर्षे शृणु वक्ष्यामि श्रीमत्सु पूजनक्रमम् ।
भुक्तिमुक्तिप्रदं साक्षात्समस्तापनिवारणम् ॥ २ ॥

आयम्य मौनी सङ्कल्प्य भूतशुद्ध्यादिकं यरेत् ।
मातृकान्यासपूर्वं तु षडङ्गन्यासमाचरेत् ॥ ३ ॥

शङ्खस्य स्थापनं कृत्वा सामान्यार्घ्यं विधाय च ।
पूजाद्रव्याणि यास्त्रेण प्रोक्षयेन्मतिमान्नरः ॥ ४ ॥

गुरोरनुज्ञामादाय ततः पूजां समारभेत् ।
पीठपूजां पुरा कृत्वा देवीं ध्यायेत्ततः परम् ॥ ५ ॥

आसनाद्युपचारैश्च भक्तिप्रेमयुतः सदा ।
स्नापयेत्परदेवीं तां पञ्चामृतस्रादिभिः ॥ ६ ॥

पौर्णमासीं सप्तम्यां कलशैः शतसङ्ख्यकैः ।
स्तापयेद्यो मण्डेशानीं न स भूयोऽभिजायते ॥ ७ ॥

यश्च यूतरसैरेवं स्नापयेज्जगदम्भिकाम् ।
वेदपारायणं कृत्वा रसेनेक्षुद्भवेन वा ॥ ८ ॥

तद्गुणं न त्यजेन्नित्यं रमा यैव सरस्वती ।
यस्तु द्राक्षारसेनैव वेदपारायणं चरन् ॥ ९ ॥

अभिषिञ्चेन्मण्डेशानीं सङ्कुटुम्भो नरोत्तमः ।
रसरेणुप्रमाणं च देवीलोके महीयते ॥ १० ॥

कर्पूरागुरुकाशमीरकस्तूरीपङ्कपङ्किलैः ।
 सलिलैः स्नापयेद्देवीं वेदपारायात्रां यस्न् ॥ ११ ॥
 भस्मीभवन्ति पापानि शतजन्मार्जितानि य ।
 यो द्रुग्धकलशैर्देवीं स्तापयेद्भेदपाठतः ॥ १२ ॥
 आकल्पं स वसेन्नित्यं तस्मिन् वै क्षीरसागरे ।
 यस्तु दध्नाभिषिञ्चयेत्तां दधिकुल्यापतिर्भवेत् ॥ १३ ॥
 मधुना य धृतेनैव तथा शर्करयापि य ।
 स्नापयेन्मधुकुल्यादिनदीनां स पतिर्भवेत् ॥ १४ ॥
 सडस्रकलशैर्देवीं स्नापयन्भक्तितत्परः ।
 षड लोके सुधी भूत्वाप्यन्यलोके सुधी भवेत् ॥ १५ ॥
 क्षौमं वस्त्रद्वयं दत्त्वा वायुलोकं स गच्छति ।
 रत्ननिर्मितभूषाणां दाता निधिपतिर्भवेत् ॥ १६ ॥
 काशमीरयन्दनं दत्त्वा कस्तूरीभिन्दुभूषितम् ।
 तथा सीमन्तसिन्दूरं यरणेऽलक्तपत्रकम् ॥ १७ ॥
 छन्द्रासने समाश्रितो भवेद्देवपतिः परः ।
 पुष्पाणि विविधान्याहुः पूजाकर्माणि साधवः ॥ १८ ॥
 तानि दत्त्वा यथालाभं कैलासं लभते स्वयम् ।
 भित्त्वपत्राण्यमोघानि यो दधात्यरशक्तये ॥ १९ ॥
 तस्य द्रुपं कदाचिञ्च क्वचिञ्च न भविष्यति ।
 भित्त्वपत्रत्रये रक्तयन्त्रेण तु संल्लिभेत् ॥ २० ॥
 मायाभीजत्रयं यत्नात्सुस्फुटं यातिसुन्दरम् ।
 मायाभीजादिकं नाम यत्तुर्थान्तं समुच्यरेत् ॥ २१ ॥
 नमोऽन्तं परया भक्त्या देवीयराण्यङ्कुजे ।
 समर्पयेन्महादेव्यै कोमलं तस्य पत्रकम् ॥ २२ ॥
 य अेवं कुरुते भक्त्या मनुत्वं लभते हि सः ।
 यस्तु कोटिदलैरेवं कोमलैरतिनिर्भलैः ॥ २३ ॥
 पूजयेद्भुवनेशानीं ब्रह्माण्डाधिपतिर्भवेत् ।
 कुन्दपुष्पैर्नवीनैस्तु लुलितैरष्टगन्धतः ॥ २४ ॥

कोटिसङ्घ्यैः पूजयेत्तु प्राजापत्यं लभेद्भ्रुवम् ।
 मल्लिकामालतीपुष्पैरष्टगन्धेन लोलितैः ॥ २५ ॥
 कोटिसङ्घ्यैः पूजया तु जायते स यतुर्मुखाः ।
 दशकोटिभिरप्येवं तैरेव कुसुमैर्मुने ॥ २६ ॥
 विष्णुत्वं लभते मर्त्या यत्सुरेष्वपि दुर्लभम् ।
 विष्णुनैतद्ग्रतं पूर्वं कृतं स्वपदलब्धये ॥ २७ ॥
 शतकोटिभिरप्येवं सूनात्मत्वं व्रजेद्भ्रुवम् ।
 व्रतमेतत्पुरा सम्यक्कृतं भक्त्या प्रयत्नतः ॥ २८ ॥
 तेन व्रतप्रभावेण छिरण्योदरतां व्रजेत् ।
 जपाकुसुमपुष्पस्य बन्धूककुसुमस्य च ॥ २९ ॥
 दाडिमीकुसुमस्यापि विधिरेष उदीरितः ।
 अेवमन्यानि पुष्पाणि श्रीदेव्यै विधिर्नार्पयेत् ॥ ३० ॥
 तस्य पुण्यफलस्यान्तं न जानातीश्वरोऽपि सः ।
 तत्तद्दूतद्वैः पुष्पैर्नामसाहस्रसङ्घ्यया ॥ ३१ ॥
 समर्पयेन्महादेव्यै प्रतिवर्षमतन्द्रितः ।
 य अेवं कुरुते भक्त्या महापातकसंयुतः ॥ ३२ ॥
 उपपातकयुक्तोऽपि मुख्यते सर्वपातकैः ।
 देहान्ते श्रीपदाम्भोजं दुर्लभं देवसत्तमैः ॥ ३३ ॥
 प्राप्नोति साधकवरो मुने नास्त्यत्र संशयः ।
 कृष्णागुरुं सकर्पूरं यन्नेन समन्वितम् ॥ ३४ ॥
 सिल्लकं याज्यसंयुक्तं गुग्गुलेन समन्वितम् ।
 धूपं दधान्महादेव्यै येन स्याद्भूपितं गुडम् ॥ ३५ ॥
 तेन प्रसन्ना देवेशी दधाति भुवनत्रयम् ।
 दीपं कर्पूरभाण्डैश्च दधादेव्यै निरन्तरम् ॥ ३६ ॥
 सूर्यलोकमवाप्नोति नात्र कार्या विचारणा ।
 शतदीपांस्तथा दधात्सहस्रान्वा समाहितः ॥ ३७ ॥
 नैवेद्यं पुरतो देव्याः स्थापयेत्पर्वताकृतिम् ।

लेख्यैश्चोष्यैस्तथा पेयैः षड्रसैस्तु समाहितैः ॥ ३८ ॥

नानाङ्गलानि दिव्यानि स्वादूनि रसवन्ति य ।

स्वर्णपात्रस्थितान्नानि दद्याद्देव्यै निरन्तरम् ॥ ३९ ॥

तृमायां श्रीमहादेव्यां भवेत्तृभं जगत्त्रयम् ।

यतस्तदात्मकं सर्वं रज्जौ सर्पो यथा तथा ॥ ४० ॥

ततः पानीयकं दद्यात्शुभं गङ्गाजलं मलयम् ।

कर्पूरवालासंयुक्तं शीतलं कलशस्थितम् ॥ ४१ ॥

ताम्बूलं य ततो देव्यै कर्पूरशकलान्वितम् ।

अेलालवङ्गसंयुक्तं मुष्णसौगन्ध्यदायकम् ॥ ४२ ॥

दद्याद्देव्यै महाभक्त्या येन देवी प्रसीदति ।

मृदङ्गवीणाभुरजठक्काद्गुन्दुम्बिनिःस्वनैः ॥ ४३ ॥

तोषयेज्जगतां धार्त्रीं गायनैरतिमोहनैः ।

वेदपारायणैः स्तोत्रैः पुराणादिभिरप्युत ॥ ४४ ॥

छत्रं य यामरे द्वे य दद्याद्देव्यै समाहितः ।

राजोपचारान् श्रीदेव्यै नित्यमेव समर्पयेत् ॥ ४५ ॥

प्रदक्षिणां नमस्कारं कुचादिव्या अनेकधा ।

क्षमापयेज्जगद्धार्त्रीं जगदम्बां मुहुर्मुहुः ॥ ४६ ॥

सकृत्स्मरणा मात्रेण यत्र देवी प्रसीदति ।

अेतादृशोपचारैश्च प्रसीददत्र कः स्मयः ॥ ४७ ॥

स्वभावतो भवेन्माता पुत्रेऽतिकरुणावती ।

तेन भक्तौ कृतायां तु वक्तव्यं किं ततः परम् ॥ ४८ ॥

अत्र ते कथयिष्यामि पुरावृत्तं सनातनम् ।

भृङ्गद्रथस्य राजर्षेः प्रियं भक्तिप्रदायकम् ॥ ४९ ॥

यङ्गवाकोऽभवत्पक्षी क्वचिद्देशे हिमालये ।

भ्रमन्नानाविधान्देशान्ययौ काशीपुरं प्रति ॥ ५० ॥

अन्नपूर्णांमहास्थाने प्रारब्धवशतो द्विजः ।

जगाम लीलया तत्र कर्णलोभादनाथवत् ॥ ५१ ॥

कृत्वा प्रदक्षिणामेकां जगाम स विडायसा ।
 देशान्तरं विडायैव पुरीं मुक्तिप्रदायिनीम् ॥ ५२ ॥
 कालान्तरे ममारासौ गतः स्वर्गपुरीं प्रति ।
 भुभुजे विषयान्सर्वान् दिव्यरूपधरो युवा ॥ ५३ ॥
 कल्पद्रयं तथा भुङ्क्त्वा पुनः प्राप भुवं प्रति ।
 क्षत्रियाणां कुले जन्म प्राप सर्वोत्तमोत्तमम् ॥ ५४ ॥
 भृङ्क्ष्वेति नाम्नाभूत्प्रसिद्धः क्षितिमण्डले ।
 मडायज्वा धार्मिकश्च सत्यवादी जितेन्द्रियः ॥ ५५ ॥
 त्रिकालज्ञः सार्वभौमो यमी परपुरञ्जयः ।
 पूर्वजन्मस्मृतिस्तस्य वर्तते दुर्लभा भुवि ॥ ५६ ॥
 एति श्रुत्वा किंवदन्तीं मुनयः समुपागताः ।
 कृतातिथ्या नृपेन्द्रेण विष्टरेषूपुरेव ते ॥ ५७ ॥
 पप्रच्छुर्मुनयः सर्वे संशयोऽस्ति मडात्रुप ।
 केन पुण्यप्रभावेण पूर्वजन्मस्मृतिस्तव ॥ ५८ ॥
 त्रिकालज्ञानमेवापि केन पुण्यप्रभावतः ।
 ज्ञानं तवेति तज्ज्ञातुमागताः स्म तवान्तिकम् ॥ ५९ ॥
 वद निर्व्याजया वृत्त्या तदस्माकं यथातथम् ।
 श्रीनारायण उवाच ।
 एति तेषां वयः श्रुत्वा राजा परमधार्मिकः ॥ ६० ॥
 उवाच सकलं ब्रह्मन् त्रिकालज्ञानकारणम् ।
 श्रूयतां मुनयः सर्वे मम ज्ञानस्य कारणम् ॥ ६१ ॥
 यङ्क्वाकः स्थितः पूर्वं नीयथोनिगतोऽपि वा ।
 अज्ञानतोऽपि कृतवानन्नपूर्णाप्रदक्षिणाम् ॥ ६२ ॥
 तेन पुण्यप्रभावेण स्वर्गे कल्पद्रयस्थितिः ।
 त्रिकालज्ञानताप्यस्मिन्नभूज्जन्मनि सुप्रताः ॥ ६३ ॥
 को वेद जगदम्भायाः पदस्मृतिङ्गलं क्रियत् ।
 स्मृत्वा तन्मडिमानं तु पतन्त्यश्रूणि मेऽनिशम् ॥ ६४ ॥
 धिगस्तु जन्म तेषां वै कृतघ्नानां तु पापिनाम् ।

ये सर्वमातरं देवीं स्वोपास्यां न भजन्ति हि ॥ ६५ ॥

न शिवोपासना नित्या न विष्णुपासना तथा ।

नित्योपास्तिः परा देव्या नित्या श्रुत्यैव योद्विता ॥ ६६ ॥

किं मया बहु वक्तव्यं स्थाने संशयवर्जिते ।

सेवनीयं पदाम्भोजं भगवत्या निरन्तरम् ॥ ६७ ॥

नातः परतरं किञ्चिदधिकं जगतीतले ।

सेवनीया परा देवी निर्गुणा सगुणाथवा ॥ ६८ ॥

श्रीनारायण उवाच ।

एति तस्य वयः श्रुत्वा राजर्षेर्धार्मिकस्य च ।

प्रसन्नहृदयाः सर्वे गताः स्वस्वनिकेतनम् ॥ ६९ ॥

अेवम्प्रभावा सा देवी तत्पूजायाः क्वलं क्रियत् ।

अस्तीति केन प्रष्टव्यं वक्तव्यं वा न केनचित् ॥ ७० ॥

येषां तु जन्मसाकृत्यं तेषां श्रद्धा तु जायते ।

येषां तु जन्मसाकृत्यं तेषां श्रद्धा न जायते ॥ ७१ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां

संछितायामेकादशस्कन्धे देवीमालात्म्ये

बृहद्रथकथानकं नामाष्टादशोऽध्यायः ॥ ११.१८ ॥

११.१८ अेकोनविंशोऽध्यायः । मध्याह्नसन्ध्यावर्णनम् ।

श्रीनारायण उवाच ।

अथातः श्रुयतां ब्रह्मन् सन्ध्यां माध्याह्निकीं शुभाम् ।

यद्दनुष्मन्तोऽपूर्वं जायतेऽत्युत्तमं क्वलम् ॥ १ ॥

सावित्रीं युवतीं श्वेतवर्णां चैव त्रिलोचनाम् ।

वरदां चाक्षमालाढ्यां त्रिशूलाभयडस्तकाम् ॥ २ ॥

वृषाड्ढां यजुर्वेदसंछितां रुद्रदेवताम् ।

तमोगुणयुतां चैव भुवर्लोकव्यवस्थिताम् ॥ ३ ॥

आदित्यमार्गसञ्चारकर्त्रीं मायां नमाम्यहम् ।

आदित्येवीमथ ध्यात्वाऽऽयमनादि च पूर्ववत् ॥ ४ ॥

અથ ચાર્ધ્યપ્રકરણં પુષ્પાણિ ચિનુયાત્તતઃ ।
 તદલાભે બિલ્વપત્રં તોયેન મિશ્રયેત્તતઃ ॥ ૫ ॥
 ઊર્ધ્વં ચ સૂર્યાભિમુખં ક્ષિપ્ત્વાર્ધ્યં પ્રતિપાદયેત્ ।
 પ્રાતઃસન્ધ્યાદિવત્સર્વમુપસંહારપૂર્વકમ્ ॥ ૬ ॥
 મધ્યાહ્ને કેચિદિચ્છન્તિ સાવિત્રીં તુ તદિત્યુચમ્ ।
 અસમ્પ્રદાયં તત્કર્મ કાર્યહાનિસ્તુ જાયતે ॥ ૭ ॥
 કારણં સન્ધ્યોશ્ચાત્ર મન્દેહા નામ રાક્ષસાઃ ।
 ભક્ષિતું સૂર્યામિચ્છન્તિ કારણં શ્રુતિયોદિતમ્ ॥ ૮ ॥
 અતસ્તુ કારણાદ્ધિપ્રઃ સન્ધ્યાં કુર્યાત્પ્રયત્નતઃ ।
 સન્ધ્યોરુભયોર્નિત્યં ગાયત્ર્યા પ્રણવેન ચ ॥ ૯ ॥
 અમ્ભસ્તુ પ્રક્ષિપેત્તેન નાન્યથા શ્રુતિઘાતકઃ ।
 આકૃષ્ણણેનેતિ મન્ત્રેણ પુષ્પૈર્વામ્બુવિમિશ્રિતમ્ ॥ ૧૦ ॥
 અલાભે બિલ્વદૂર્વાદિપત્રેણોક્તેન પૂર્વકમ્ ।
 અર્ધ્યં દધાત્પ્રયત્નેન સાડ્ગં સન્ધ્યાકૃલં લભેત્ ॥ ૧૧ ॥
 અત્રૈવ તર્પણં વક્ષ્યે શ્ૃણુ દેવર્ષિસત્તમ ।
 ભુવઃ પુનઃ પૂરુષં તુ તર્પયામિ નમો નમઃ ॥ ૧૨ ॥
 યજુર્વેદં તર્પયામિ માણ્ડલં તર્પયામિ ચ ।
 હિરણ્યગર્ભં ચ તથાન્તરાત્માનં તથૈવ ચ ॥ ૧૩ ॥
 સાવિત્રીં ચ તતો દેવમાતરં સાકૃતિં તથા ।
 સન્ધ્યાં તથૈવ યુવતીં રુદ્રાણીં નીમૃજાં તથા ॥ ૧૪ ॥
 સર્વાર્થાનાં સિદ્ધિકરીં સર્વમન્ત્રાર્થસિદ્ધિદામ્ ।
 ભૂર્ભુવઃ સ્વઃ પૂરુષં તુ ઇતિ મધ્યાહ્નતર્પણમ્ ॥ ૧૫ ॥
 ઉદ્યુત્યમિતિ સૂક્તેન સૂર્યોપસ્થાનમેવ ચ ।
 ચિત્રં દેવાનામિતિ ચ સૂર્યોપસ્થાનમાચરેત્ ॥ ૧૬ ॥
 તતો જપં પ્રકુર્વાત મન્ત્રસાધનતત્પરઃ ।
 જપસ્યાપિ પ્રકારં તુ વક્ષ્યામિ શ્ૃણુ નારદ ॥ ૧૭ ॥
 કૃત્વોત્તાનૌ કરૌ પ્રાતઃ સાયં ચાઘઃ કરૌ તથા ।
 મધ્યાહ્ને હૃદયસ્થૌ તુ કૃત્વા જપમુદીરયેત્ ॥ ૧૮ ॥

पर्वद्रथमनामिड्याः कनिष्ठादिःकमेरा तु ।
 तर्जनीमूलपर्यन्तं करमाला प्रकीर्तिता ॥ १९ ॥
 गोघ्नः पितृघ्नो मातृघ्नो भ्रूणहारा गुरुतल्पगः ।
 ब्रह्मस्वक्षेत्रहारी य यश्च विप्रः सुरां पिबेत् ॥ २० ॥
 स गायत्र्या सङ्ग्रेहा पूतो भवति मानवः ।
 मानसं वायिकं पापं विषयेन्द्रियसङ्गजम् ॥ २१ ॥
 तस्त्विषं नशयति त्रीणि जन्मानि मानवः ।
 गायत्रीं यो न जानाति वृथा तस्य परिश्रमः ॥ २२ ॥
 पठेद्य यतुरो वेदान् गायत्रीं यैकतो जपेत् ।
 वेदानां यावृतेस्तद्द्वयत्रिजप उत्तमः ॥ २३ ॥
 एति मध्याह्नसन्ध्यायाः प्रकारः कीर्तितो मया ।
 अतः परं प्रवक्ष्यामि ब्रह्मयज्ञविधिक्रमम् ॥ २४ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
 संखितायामेकादशस्कन्धे
 मध्याह्नसन्ध्यावर्णनं नामैकोनविंशोऽध्यायः ॥ ११.१९ ॥

११.२० विंशोऽध्यायः । ब्रह्मयज्ञादिकीर्तनम् ।

श्रीनारायण उवाच ।
 त्रिरायम्य द्विजः पूर्वं द्विर्मार्जनमथाचरेत् ।
 उपस्पृशेत्सव्यपाणिं पादौ च प्रोक्षयेत्ततः ॥ १ ॥
 शिरसि यक्षुषि तथा नासायां श्रोत्रदेशके ।
 हृदये च तथा मौलौ प्रोक्षेत् सभ्यगाचरेत् ॥ २ ॥
 देशकालौ समुख्यार्थं ब्रह्मयज्ञमथाचरेत् ।
 द्वौ दूर्ध्वं दक्षिणे हस्ते वामे त्रीनासने सङ्कृत् ॥ ३ ॥
 उपवीते शिभायां च पादमूले सङ्कृत्सङ्कृत् ।
 विमुक्तये सर्वपापक्षयार्थं यैवमेव हि ॥ ४ ॥
 सूत्रोक्तदेवताप्रीत्यै ब्रह्मयज्ञं करोम्यहम् ।

ગાયત્રીં ત્રિજંપેત્યૂર્વં ચાગ્નિમીળે તતઃ પરમ્ ॥ ૫ ॥
 યદ્દુગેતિ તતઃ પ્રોચ્ય અગ્નિર્વે ઇતિ કીર્તયેત્ ।
 અથ મહાવ્રતં ચૈવ પન્થા એતચ્ચ કીર્તયેત્ ॥ ૬ ॥
 અથાતઃ સંહિતાયાશ્ચ વિદા મઘવદિત્યપિ ।
 મહાવ્રતસ્યેતિ તથા ઇષે ત્યોર્જે ઇતીવ હિ ॥ ૭ ॥
 અગ્ન આયાહિ ચેત્યેવં શન્તો દેવીરિતીતિ ચ ।
 અથ તસ્ય સમાપ્નાયો વૃહ્ધિરાદૈજિતીવ હિ ॥ ૮ ॥
 અથ શિક્ષાં પ્રવક્ષ્યામિ પગ્ચસંવત્સરેતિ ચ ।
 મયરસતજભનેત્યેવ ગૌર્ભા ઇત્યેવ કીર્તયેત્ ॥ ૯ ॥
 અથાતો ધર્મજિજ્ઞાસા અથાતો બ્રહ્મ ઇત્યપિ ।
 તચ્ચંચોરિતિ ચ પ્રોચ્ય બ્રહ્મણે નમ ઇત્યપિ ॥ ૧૦ ॥
 તર્પણં ચૈવ દેવાનાં તતઃ કુર્યાત્પ્રદક્ષિણમ્ ।
 પ્રજાપતિશ્ચ બ્રહ્મા ચ વેદા દેવાસ્તથર્ષયઃ ॥ ૧૧ ॥
 સર્વાણિ ચૈવ છન્દાંસિ તથોડુારસ્તથૈવ ચ ।
 વષટ્કારો વ્યાહૃતયઃ સાવિત્રી ચ તતઃ પરમ્ ॥ ૧૨ ॥
 ગાયત્રી ચૈવ યજ્ઞાશ્ચ ધાવાપૃથિવી ઇત્યપિ ।
 અન્તરિક્ષં ત્વહોરાત્રાણિ ચ સાહૃખ્યા અતઃ પરમ્ ॥ ૧૩ ॥
 સિદ્ધાઃ સમુદ્રા નદીશ્ચ ગિરયશ્ચ તતઃ પરમ્ ।
 ક્ષેત્રૌષધિવનસ્પત્યો ગન્ધર્વાપ્સરસસ્તથા ॥ ૧૪ ॥
 નાગા વયાંસિ ગાવશ્ચ સાધ્યા વિપ્રાસ્તથૈવ ચ ।
 યક્ષા રક્ષાંસિ ભૂતાનીત્યેવમન્તાનિ કીર્તયેત્ ॥ ૧૫ ॥
 અથો નિવીતી ભૂત્વા ચ ઋષીન્સન્તર્પયેદપિ ।
 શતરિન્નો માધ્યમાશ્ચ ગૃત્સમદસ્તથૈવ ચ ॥ ૧૬ ॥
 વિશ્વામિત્રો વામદેવોઽત્રિર્ભરદ્વાજ એવ ચ ।
 વસિષ્ઠશ્ચ પ્રગાથશ્ચ પાવમાન્યસ્તતઃ પરમ્ ॥ ૧૭ ॥
 ક્ષુદ્રસૂક્તા મહાસૂક્તાઃ સનકશ્ચ સનન્દનઃ ।
 સનાતનસ્તથૈવાત્ર સનત્કુમાર એવ ચ ॥ ૧૮ ॥

कपिलासुसिनामानौ वोढलिः पञ्चशीर्षकः ।
 प्राचीनावीतिना तस्य कर्तव्यमथ तर्पणम् ॥ १९ ॥
 सुमन्तुर्जैमिनिर्वैशाम्पायनः पैलसूत्रयुक् ।
 भाष्यभारतपूर्व य मडाभारत इत्यपि ॥ २० ॥
 धर्माचार्या इमे सर्वे तृप्यन्तिवति य कीर्तयेत् ।
 जानन्ति बाढविगार्ग्यगौतमाश्रैव शाकलः ॥ २१ ॥
 बाभ्रव्यमाडुव्ययुतोमाडुडुकेयस्ततः परम् ।
 गार्गी वायङ्मनी चैव वडवा प्रातिथेयिका ॥ २२ ॥
 सुलभायुक्तमैत्रेयी कडोलश्च ततः परम् ।
 कौषीतकं मडाकौषीतकं वै तर्पयेत्ततः ॥ २३ ॥
 भारद्वाजं य पैङ्ग्यं य मडापैङ्ग्यं सुयज्ञकम् ।
 साङ्ख्यायनमैतरेयं मडैतरेयमेव य ॥ २४ ॥
 बाष्कलं शाकलं चैव सुजातवडुत्रमेव य ।
 औदवाडिं य सौजामिं शौनकं याश्वलायनम् ॥ २५ ॥
 ये यान्ये सर्व आचार्यास्ते सर्वे तृप्तिमाप्नुयुः ।
 ये डे यास्मत्कुले जाता अपुत्रा गोत्रिणो मृताः ॥ २६ ॥
 ते गृह्णन्तु मया दत्तं वस्त्रनिष्पीडनोदकम् ।
 अेवं ते ब्रह्मयज्ञस्य विधिरुक्तो मडामुने ॥ २७ ॥
 यश्चायं कुरुते ब्रह्मयज्ञस्य विधिमुत्तमम् ।
 सर्ववेदाङ्गपाठस्य कृलमाप्नोति साधकः ॥ २८ ॥
 वैश्वदेवं ततः कुर्यान्नित्यश्राद्धं तथैव य ।
 अतिथिभ्योऽन्नदानं य नित्यमेव समाचरेत् ॥ २९ ॥
 गोत्रासं य ततो दत्त्वा भुञ्जत ब्राह्मणैः सह ।
 अह्णस्तु पञ्चमे भागे प्रकुयदितदुत्तमम् ॥ ३० ॥
 इतिडासपुराणाथैः षष्ठसप्तमकौ नयेत् ।
 अष्टमे लोकयात्रा तु बडिः सन्ध्यां ततः पुनः ॥ ३१ ॥
 अथ सायन्तनीं सन्ध्यां प्रवक्ष्यामि मडामुने ।
 यदनुष्ठानमात्रेण मडामाया प्रसीदति ॥ ३२ ॥

आयम्य प्राणानायम्य साधकः स्थिरमानसः ।
 बद्धपद्मासनो योगी सायङ्काले स्थिरो भवेत् ॥ ३३ ॥
 श्रुतिस्मृत्यादिकर्मादौ सगर्भः प्राणसंयमः ।
 अगर्भो ध्यानमात्रं तु स यामन्त्रः प्रकीर्तितः ॥ ३४ ॥
 भूतशुद्ध्यादिकं कृत्वा नान्यथा कर्म कीर्तितम् ।
 सलक्ष्णो देवतां ध्यात्वा पूरकुम्भकरेयकैः ॥ ३५ ॥
 ध्यानं प्रकुर्यात्सन्ध्यायां सायङ्काले विद्यक्षणः ।
 वृद्धां सरस्वतीं देवीं कृष्णाङ्गीं कृष्णवाससम् ॥ ३६ ॥
 शङ्खचक्रगदापद्महस्तां गरुडवाहनाम् ।
 नानारत्नसङ्घोषां क्वाणभञ्जोरमेभवात् ॥ ३७ ॥
 अनर्घ्यरत्नमुकुटां तारुडारावलीयुताम् ।
 ताटङ्कुबद्धमाणिक्यकान्तिशोभिकपोलकाम् ॥ ३८ ॥
 पीताम्बरधरां देवीं सख्खिदानन्दरूपिणीम् ।
 सामवेदेन सङ्घितां संयुतां सत्त्ववर्त्मना ॥ ३९ ॥
 व्यवस्थितां य स्वर्लोके आदित्यपञ्चगामिनीम् ।
 आवाहयाम्यहं देवीमायान्तीं सूर्यमाण्डलात् ॥ ४० ॥
 अेवं ध्यात्वा य तां देवीं सन्ध्यासङ्कल्पमाचरेत् ।
 आपो ङि छेति मन्त्रेण अग्निश्चेति तथैव य ॥ ४१ ॥
 विदध्यादायमनकं शेषं पूर्ववदीरितम् ।
 गायत्रीमन्त्रमुच्ययार्थं श्रीनारायणप्रीतये ॥ ४२ ॥
 अर्घ्यं दद्याद्य सूर्याय साधकः शुद्धमानसः ।
 उभौ पादौ समौ कृत्वा हस्ते धृत्वा जलाञ्जलिम् ॥ ४३ ॥
 देवं ध्यात्वा माण्डलस्थं क्षिपेदर्घ्यं ततः क्रमात् ।
 अर्घ्यं दधातु यो नीरे मूढात्मा ज्ञानवर्जितः ॥ ४४ ॥
 उल्लङ्घ्य स्मृतिमन्त्रांश्च प्रायश्चित्ती भवेद्द्विजः ।
 ततः सूर्यमुपस्थायाप्यसावादित्यमन्त्रतः ॥ ४५ ॥
 गायत्र्याश्च जपं कुर्यादुपविश्य ततो बृसीम् ।

सडस्रं वा तदर्थं वा श्रीदेवीध्यानपूर्वकम् ॥ ४६ ॥
 यथा प्रातः पुनस्तद्द्रष्टुपस्थानादिकं चरेत् ।
 सायं सन्ध्यातर्पणे च ङमेण परिकीर्तयेत् ॥ ४७ ॥
 वसिष्ठो ऋषिरेवात्र सरस्वत्याः प्रकीर्तितः ।
 देवता विष्णुरुपा सा छन्दश्चैव सरस्वती ॥ ४८ ॥
 सायङ्कालीनसन्ध्यायास्तर्पणे विनियोगकः ।
 स्वरित्युक्त्वा च पुरुषं सामवेदं तथैव च ॥ ४९ ॥
 मण्डलं येति सम्प्रोच्य ङिरण्यगर्भकं तथा ।
 तथैव परमात्मानं ततोऽपि च सरस्वतीम् ॥ ५० ॥
 वेदमातरमेवात्र सङ्कृतिं तद्भवेव च ।
 सन्ध्यां वृद्धां तथा विष्णुरुपिणीमुषसीं तथा ॥ ५१ ॥
 निर्मृञ्चं च तथा सर्वसिद्धीनां कारिणीं तथा ।
 सर्वमन्त्राधिपतिकां भूर्भुवः स्वश्च पूरुषम् ॥ ५२ ॥
 षत्येवं तर्पणं कार्यं सन्ध्यायाः श्रुतिसम्मतम् ।
 सायं सन्ध्याविधानं च कथितं पापनाशनम् ॥ ५३ ॥
 सर्वदुःखहरं व्याधिनाशकं मोक्षदं तथा ।
 सदाचारेषु सन्ध्यायाः प्राधान्यं मुनिपुङ्गव ।
 सन्ध्यायरातो देवी भक्ताभीष्टं प्रयच्छति ॥ ५४ ॥
 षति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाडस्यां
 संछितायामेकादशस्कन्धे
 ब्रह्मयज्ञादिकीर्तनं नाम विंशोऽध्यायः ॥ ११.२० ॥

११.२१ अेकविंशोऽध्यायः । गायत्रीपुरश्चरणाविधिकथनम् ।

श्रीनारायण उवाच ।
 अथातः श्रूयतां ब्रह्मन् गायत्र्या पापनाशनम् ।
 पुरश्चरणकं पुण्यं यथैष्टकलदायकम् ॥ १ ॥
 पर्वताग्रे नदीतीरे बिल्वमूले जलाशये ।
 गोष्ठे देवालयेऽश्वत्थे उद्याने तुलसीवने ॥ २ ॥

पुण्यक्षेत्रे गुरोः पार्श्वे चित्तैकाग्रस्थलेऽपि य ।
 पुरश्चरणाङ्गमन्त्री सिध्यत्येव न संशयः ॥ ३ ॥
 यस्य कस्यापि मन्त्रस्य पुरश्चरणाभारमेत् ।
 व्याहृतित्रयसंयुक्तां गायत्रीं यायुतं जपेत् ॥ ४ ॥
 नृसिंहार्कवराडाणां तान्त्रिकं वैदिकं तथा ।
 विना जप्त्वा तु गायत्रीं तत्सर्वं निष्फलं भवेत् ॥ ५ ॥
 सर्वे शाक्ता द्विजः प्रोक्ता न शैवा न च वैष्णवाः ।
 आदिशक्तिमुपासन्ते गायत्रीं वेदमातरम् ॥ ६ ॥
 मन्त्रं संशोध्य यत्नेन पुरश्चरणातत्परः ।
 मन्त्रशोधनपूर्वाङ्गमात्मशोधनमुत्तमम् ॥ ७ ॥
 आत्मतत्त्वशोधनाय त्रिलक्षं प्रजपेद्बुधः ।
 अथवा यैकलक्षं तु श्रुतिप्रोक्तेन वर्त्मना ॥ ८ ॥
 आत्मशुद्धिं विना कर्तुर्जपडोमादिकाः क्रियाः ।
 निष्फलास्तास्तु विज्ञेयाः कारणं श्रुतियोदितम् ॥ ९ ॥
 तपसा तापयेद्दुःखं पितृदेवांश्च तर्पयेत् ।
 तपसा स्वर्गमाप्नोति तपसा विन्दते भुवत् ॥ १० ॥
 क्षत्रियो ब्राह्मवीर्येण तरेदापद्य आत्मनः ।
 धनेन वैश्यः शूद्रस्तु जपडोमैर्द्विजोत्तमः ॥ ११ ॥
 अतमेव तु विप्रेन्द्र तपः कुर्यात्प्रयत्नतः ।
 शरीरशोषणं प्राहुस्तापसास्तप उत्तमम् ॥ १२ ॥
 शोधयेद्विधिमार्गेण कृच्छ्रयान्द्रायणादिभिः ।
 अथान्नशुद्धिकरणं वक्ष्यामि शृणु नारद ॥ १३ ॥
 अयाचितोऽञ्जशुक्लाभ्यभिक्षावृत्तियतुष्टयम् ।
 तान्त्रिकैर्वैदिकैश्चैवं प्रोक्तान्नस्य विशुद्धता ॥ १४ ॥
 भिक्षान्नं शुद्धमानीय कृत्वा भागयतुष्टयम् ।
 ऐकं भागं द्विजेभ्यस्तु गोत्रासस्तु द्वितीयकः ॥ १५ ॥
 अतिथिभ्यस्तृतीयस्तु तदूर्ध्वं तु स्वभार्ययोः ।
 आश्रमस्य यथा यस्य कृत्वा ग्रासविधिं कृमात् ॥ १६ ॥
 आदौ क्षिप्त्वा तु गोमूत्रं यथाशक्ति यथाकमम् ।

तद्दूर्ध्वं ग्राससङ्ख्या स्याद्दानप्रस्थगृहस्थयोः ॥ १७
कुक्कुटाण्डप्रभाणं तु ग्रासमानं विधीयते ।
अष्टौ ग्रासा गृहस्थस्य वनस्थस्य तदर्धकम् ॥ १८
ब्रह्मचारी यथेष्टं य गोमूत्रं विधिपूर्वकम् ।
प्रोक्षाणं नववारं य षड्वारं य त्रिवारकम् ॥ १९
निश्छिद्रं य करं कृत्वा सावित्रीं य तद्वित्ययम् ।
मन्त्रमुच्चार्य मनसा प्रोक्षाणे विधिरुच्यते ॥ २०
यौरो वा यद्वि याण्डालो वैश्यः क्षत्रस्तथैव य ।
अन्नं दद्यात्तु यः कश्चिदधमो विधिरुच्यते ॥ २१
शूद्रान्नं शूद्रसम्पर्कं शूद्रेण य सडाशनम् ।
ते यान्ति नरकं घोरं यावच्चन्द्रद्विवाकरौ ॥ २२
गायत्रीच्छन्दो मन्त्रस्य यथासङ्ख्याक्षराणि य ।
तावत्त्वक्षाणि कर्तव्यं पुरश्चरणकं तथा ॥ २३
द्वात्रिंशल्लक्षमानं तु विश्वामित्रमतं तथा ।
शुवलीनो यथा दैवः सर्वकर्मसु न क्षमः ॥ २४
पुरश्चरणलीनस्तु तथा मन्त्रः प्रकीर्तितः ।
ज्येष्ठाषाढौ भाद्रपदं पौषं तु मलमासकम् ॥ २५
अङ्गारं शनिवारं य व्यतीपातं य वैधृतिम् ।
अष्टमीं नवमीं षष्ठीं यतुर्थीं य त्रयोदशीम् ॥ २६
यतुर्दशीममावास्यां प्रदोषं य तथा निशाम् ।
यमाग्निरुद्रसर्पेन्द्रवसुश्रवाणजम्भम् ॥ २७
मेघकर्कतुलाकुम्भान्मकरं यैव वर्जयेत् ।
सर्वाण्येतानि वर्ज्यानि पुरश्चरणकर्मणि ॥ २८
यन्द्रतारानुकूले य शुक्लपक्षे विशेषतः ।
पुरश्चरणकं कुर्यान्मन्त्रसिद्धिः प्रजायते ॥ २९
स्वस्तिवाचनकं कुर्यान्नान्दीश्राद्धं यथाविधि ।
विप्रान्सन्तर्ष्य यत्नेन भोजनाच्छादनादिभिः ॥ ३०
आरभेत्तु ततः पश्चादनुष्ठानपुरःसरम् ।
प्रत्यङ्मुपः शिवस्थाने द्विजश्चान्यतमे जपेत् ॥ ३१
काशीपुरी य केदारो महाकालोऽथ नासिकम् ।
त्र्यम्बकं य महाक्षेत्रं पञ्च दीपा षमे लुवि ॥ ३२
सर्वत्रैव छि दीपस्तु कूर्मासनमिति स्मृतम् ।

प्रारम्भदिनमारभ्य समाप्तिदिवसावधि ॥ ३३
 न न्यूनं नातिरिक्तं यं जपं कुर्याद्दिने दिने ।
 नैरन्तर्येण कुर्वन्ति पुरश्चर्यां मुनीश्वराः ॥ ३४
 प्रातरारभ्य विधिवज्जपेन्मध्यदिनावधि ।
 मनःसंहरणं शौचं ध्यानं मन्त्रार्थचिन्तनम् ॥ ३५
 गायत्रीश्छन्दो मन्त्रस्य यथासङ्ख्याक्षराणि य ।
 तावद्वल्लक्षणाणि कर्तव्यं पुरश्चरणाकं तथा ॥ ३६
 जुहुयात्तद्दशांशेन सधृतेन पयोऽन्धसा ।
 तिलैः पत्रैः प्रसूनैश्च यवैश्च मधुरान्वितैः ॥ ३७
 कुर्याद्दशांशतो ङोमं ततः सिद्धो भवेन्मनुः ।
 गायत्री यैव संसेव्या धर्मकामार्थमोक्षदा ॥ ३८
 नित्ये नैमित्तिके काम्ये त्रितये तु पश्याणः ।
 गायत्र्यास्तु परं नास्ति षड् लोके परत्र य ॥ ३९
 मध्याह्नमित्तमुद्गं मौनी त्रिःस्नानार्थनतत्परः ।
 जले लक्षत्रयं धीमाननन्यमानसङ्घियः ॥ ४०
 कर्मणा यो जपेत्पश्चात्कर्मभिः स्वेच्छयापि वा ।
 यावत्कार्यं न सिध्येत्तु तावत्कुर्याज्जपादिकम् ॥ ४१
 सामान्यकाम्यकर्मार्थं यथावद्विधिरुच्यते ।
 आदित्यस्योदये स्नात्वा सडस्रं प्रत्यहं जपेत् ॥ ४२
 आयुरारोग्यमैश्वर्यं धनं यं लभते ध्रुवम् ।
 षण्मासं वा त्रिमासं वा वर्षान्ते सिद्धिमाप्नुयात् ॥ ४३
 पद्मानां लक्ष्मिणेन धृताक्तानां हुताशने ।
 प्राप्नोति निम्बिलं मोक्षं सिध्यत्येव न संशयः ॥ ४४
 मन्त्रसिद्धिं विना कर्तुर्जपलोमादिकाः क्रियाः ।
 काम्यं वा यद्वि वा मोक्षः सर्वं तनिष्कलं भवेत् ॥ ४५
 पञ्चविंशतिलक्षेण दध्ना क्षीरेण वा हुतात् ।
 स्वदेहे सिध्यते जन्तुर्मर्लर्षीणां मतं तथा ॥ ४६
 अष्टाङ्गयोगसिद्ध्या यं नरः प्राप्नोति यत्कलम् ।
 तत्कलं सिद्धिमाप्नोति नात्र कार्या विचारणा ॥ ४७
 शक्तो वापि त्वशक्तो वा आहारं नियतं यरेत् ।
 षण्मासात्तस्य सिद्धिः स्याद्गुरुभक्तिरतः सदा ॥ ४८
 ऐकान्तं पञ्चगव्याशी यैकान्तं मारुताशनः ।

अेकादं ब्राह्मणान्नाशी गायत्रीजपकृद्भवेत् ॥ ४८
 स्नात्वा गङ्गादितीर्थेषु शतमन्तर्जले जपेत् ।
 शतेनापस्ततः पीत्वा सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ ५०
 यान्द्रायणादिकृच्छ्रस्य हलं प्राप्नोति निश्चितम् ।
 राजा वा यदि वा विप्रस्तपः कुर्यात्स्वके गृहे ॥ ५१
 गृहस्थो ब्रह्मचारी वा वानप्रस्थोऽथवापि य ।
 अधिकारपरत्वेन हलं यज्ञाद्विपूर्वकम् ॥ ५२
 श्रौतस्मार्तादिकं कर्म क्रियते भोक्षकाङ्क्षिभिः ।
 साग्निकश्च सदाचारो विद्मद्भिश्च सुशिक्षितः ॥ ५३
 ततः कुर्यात्प्रयत्नेन हलमूलोदकादिभिः ।
 भिक्षात्रं शुद्धमश्रीयाद्यैः आसा-स्वयं भुजेत् ॥ ५४
 अेवं पुरश्चरणाकं कृत्वा मन्त्रसिद्धिमवाप्नुयात् ।
 देवर्षे यदनुष्ठानादारिद्यं विलयं व्रजेत् ।
 यच्छ्रुत्वापि य पुण्यानां महतीं सिद्धिमाप्नुयात् ॥ ५५
 इति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
 संखितायामेकादशस्कन्धे
 गायत्रीपुरश्चरणाविधिकथनं नामैकविंशोऽध्यायः ॥ ११.२१ ॥

११.२२ द्वाविंशोऽध्यायः । वैश्वदेवादिविधिनिर्ूपणम् ।

श्रीनारायण उवाच ।
 अथातः श्रूयतां ब्रह्मन् वैश्वदेवविधानकम् ।
 पुरश्चर्याप्रसङ्गेन ममापि स्मृतिमागतम् ॥ १ ॥
 देवयज्ञो ब्रह्मयज्ञो भूतयज्ञस्तथैव य ।
 पितृयज्ञो मनुष्यस्य यज्ञश्चैव तु पञ्चमः ॥ २ ॥
 पञ्चसूना गृहस्थस्य युल्वी पेषाण्युपस्करः ।
 कण्डाणी योदकुम्भश्च तेषां पापस्य शान्तये ॥ ३ ॥
 न युल्व्यां नायसे पात्रे न भूमौ न य ञ्परिरे ।
 वैश्वदेवं प्रकुर्वीत कुण्डे वा स्थण्डिलेऽपि वा ॥ ४ ॥
 न पाणिना न शूर्पेण न य मेध्याञ्जिनादिभिः ।

मुभेनोपधमेदग्निं मुभादेव व्यजायत ॥ ५ ॥

पटकेन भवेद्व्याधिः शूर्पेण धननाशनम् ।

पाणिना मृत्युमाप्नोति कर्मसिद्धिर्मुभेन तु ॥ ६ ॥

कृत्वैर्दधिघृतैः कुर्यान्मूलशाकोदकादिभिः ।

अलाभे येन केनापि काष्ठमूलतृणादिभिः ॥ ७ ॥

जुडुयात्सर्पिषाभ्यक्तं तैलक्षारविवर्जितम् ।

दध्यक्तं वा पायसाक्तं तदभावेऽम्भसापि वा ॥ ८ ॥

शुष्कैः पर्युषितैः कुष्ठी उच्छिष्टेन द्विषां वशी ।

रुक्षैर्द्ररिद्रतां याति क्षारं डुत्वा प्रजत्यधः ॥ ९ ॥

अङ्गारान्भस्ममिश्रांस्तु निर्लृत्योत्तरतोऽनलात् ।

जुडुयाद्द्वैश्वदेवं तु न क्षारादिविमिश्रितम् ॥ १० ॥

अकृत्वा वैश्वदेवं तु यो भुङ्क्ते मूढधीर्द्विजः ।

स मूढो नरकं याति कालसूत्रमवाक्यिराः ॥ ११ ॥

शाकं वा यद्वि वा पत्रं मूलं वा यद्वि वा कृलम् ।

सङ्कल्पयेद्यदाहारं तेनाग्नौ जुडुयादपि ॥ १२ ॥

अकृते वैश्वदेवे तु भिक्षौ भिक्षार्थमागते ।

उद्धृत्य वैश्वदेवार्थं भिक्षां दत्त्वा विसर्जयेत् ॥ १३ ॥

वैश्वदेवकृतं दोषं शक्तो भिक्षुर्व्यपोडितुम् ।

न तु भिक्षुकृतं दोषं वैश्वदेवो व्यपोडति ॥ १४ ॥

यतिश्च ब्रह्मचारी य पक्वान्नस्वामिनावुभौ ।

तयोरन्नमदत्त्वा तु भुङ्क्त्वा चान्द्रायणं चरेत् ॥ १५ ॥

वैश्वदेवानन्तरं य गोत्रासं प्रतिपादयेत् ।

तद्विधानं प्रवक्ष्यामि शृणु देवर्षिपूजित ॥ १६ ॥

सुरभिर्वैष्णवी माता नित्यं विष्णुपदे स्थिता ।

गोत्रासं य मया दत्तं सुरभे प्रतिगृह्यताम् ॥ १७ ॥

गोभ्यश्च नम षत्येव पूजां कृत्वा गवेऽर्पयेत् ।

गोत्रासेन तु गोमाता सुरभिः सम्प्रसीदति ॥ १८ ॥

ततो गोदोडनं कालं तिष्ठेय्यैव गृह्याद्गणो ।
 अतिथिर्यस्य भग्नाशो गृह्यात्प्रतिनिवर्तते ॥ १९ ॥
 स तस्मै दृष्टुं दत्त्वा पुण्यमादाय गच्छति ।
 माता पिता गुरुर्भ्राता प्रजा दासः समाश्रितः ॥ २० ॥
 अब्यागतोऽतिथिश्चाग्निरेते पोष्या उदाहृताः ।
 अेवं ज्ञात्वा तु यो मोडान्न करोति गृह्याश्रमम् ॥ २१ ॥
 तस्य नायं तु न परो लोको भवति धर्मतः ।
 यत्कलं सोमयागेन प्राप्नोति धनवान्द्विजः ॥ २२ ॥
 सम्यक् पञ्चमहायज्ञैर्दरिद्रस्तेन याप्नुयात् ।
 अथ प्राणाग्निहोत्रं तु वक्ष्यामि मुनिपुङ्गव ॥ २३ ॥
 यज्ञज्ञात्वा मुख्यते जन्तुर्जन्ममृत्युजरादिभिः ।
 परिज्ञानेन मुख्यन्ते नराः पातककिल्बिषैः ॥ २४ ॥
 विधिना भुज्यते येन मुख्येत् स ऋणत्रयात् ।
 कुलान्युद्धरते विप्रो नरकानेकविंशतिम् ॥ २५ ॥
 सर्वयज्ञाङ्गलप्राप्तिः सर्वलोकेषु गच्छति ।
 हृत्पुण्डरीकमरणोर्मनो मन्थानसंज्ञकम् ॥ २६ ॥
 वायुरज्जवा मथेदग्निं यक्षुरध्वर्युरेव य ।
 तर्जनीमध्यमाङ्गुष्ठैः प्राणस्यैवाहुतिं क्षिपेत् ॥ २७ ॥
 मध्यमानामिकाङ्गुष्ठैरपानस्याहुतिं क्षिपेत् ।
 कनिष्ठानामिकाङ्गुष्ठैर्व्यानस्य तदनन्तरम् ॥ २८ ॥
 कनिष्ठातर्जन्यङ्गुष्ठैरुदानस्याहुतिं क्षिपेत् ।
 सर्वाङ्गुलैर्गुह्यैः समानस्याहुतिं क्षिपेत् ॥ २९ ॥
 स्वाढान्तान्प्रणवाद्यांश्च नाममन्त्रांश्च वै पठेत् ।
 मुषे थाडवनीयस्तु हृदये गार्हपत्यकः ॥ ३० ॥
 नाभौ य दक्षिणाग्निः स्यादधः सभ्यावसथ्यकौ ।
 वाग्धोता प्राण उद्गाता यक्षुरध्वर्युरेव य ॥ ३१ ॥
 मनो ब्रह्मा भवेच्छ्रोत्रमाग्नीध्रस्थान अेव य ।
 अलङ्कारः पशुश्चात्र प्राणवः पथ हरितम् ॥ ३२ ॥

बुद्धिश्च पत्नी सम्प्रोक्ता यदधीनो गृडाश्रमी ।
 उरो वेदित्तु रोमाणि दर्भाः स्युः सुक्खुवौ करौ ॥ ३३ ॥
 प्राणमन्त्रस्य च ऋषी रुद्रमवर्णः क्षुधाग्निः ।
 देवतादित्य अेवात्र गायत्रीश्चन्द उच्यते ॥ ३४ ॥
 प्राणाय च तथा स्वाहा मन्त्रान्ते कीर्तयेदपि ।
 छन्दमादित्यदेवाय न ममेति वदेदपि ॥ ३५ ॥
 अपानमन्त्रस्य तथा गोक्रीरधवलाङ्गतिः ।
 श्रद्धाग्निऋषिरेवात्र सोमो वै देवता स्मृता ॥ ३६ ॥
 उष्णिकश्चन्दस्तथापानाय स्वाहेत्यपि कीर्तयेत् ।
 सोमायेदं च न ममेत्यत्रोडः परिकीर्तितः ॥ ३७ ॥
 व्यानमन्त्रस्य थाप्यातोऽम्बुजवर्णोऽनुताशनः ।
 ऋषिरुक्तो देवताग्निः सुष्ठु चन्द ईरितम् ॥ ३८ ॥
 व्यानाय च तथा स्वाहाग्नेयेदं न ममेत्यपि ।
 उदानमन्त्रस्य तथा शङ्खगोपसवर्णकः ॥ ३९ ॥
 ऋषिरग्निः समाप्यातो वायुर्वै देवता स्मृता ।
 बृहतीश्चन्द आप्यातमुदानाय च पूर्ववत् ॥ ४० ॥
 वायवे येदं न मम अेवं वैवोच्यरेद् द्विजः ।
 सामानवायुमन्त्रस्य विद्युद्गर्षो विरूपकः ॥ ४१ ॥
 ऋषिरग्निः समाप्यातः पर्जन्यो देवता मता ।
 पङ्क्तिश्चन्दः समाप्यातं सामानाय च पूर्ववत् ॥ ४२ ॥
 पर्जन्यायेदमित्युक्त्वा षष्ठीं यैवाहुतिं क्षिपेत् ।
 वैश्वानरो महानग्निः ऋषिर्वै परिकीर्तितः ॥ ४३ ॥
 गायत्रीश्चन्द आप्यातं देवस्त्वात्मा भवेदपि ।
 स्वाहान्तो मन्त्र आप्यातः परमात्मन उच्यरेत् ॥ ४४ ॥
 छन्दं न मम येत्येवं ज्ञातं प्राणाग्निदोत्रकम् ।
 अेतज्ज्ञात्वा विधिं कृत्वा ब्रह्मभूयाय कल्पते ।
 प्राणाग्निदोत्रविधैयं सङ्क्षेपात्कथिता हि ते ॥ ४५ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
संछितायामेकादशस्कन्धे
वैश्वदेवादिविधिनिरूपणं नाम द्वाविंशोऽध्यायः ॥ ११.२२ ॥

११.२३ त्रयोविंशोऽध्यायः । तप्तकृष्णदिलक्ष्णवर्णानम् ।

श्रीनारायण उवाच ।
अमृतापिधानमित्येवमुच्यार्थ साधकोत्तमः ।
उच्छिष्टभाग्यः पात्रात्र दद्यादन्ते विवक्षणः ॥ १ ॥
ये के यास्मत्सुले जाता दासदास्योऽनकाङ्क्षिणः ।
ते सर्वे तृमिमायान्तु मया दत्तेन भूतले ॥ २ ॥
रौरवेऽपुण्यनिलये पद्मार्बुदनिवासिनाम् ।
अर्थिनामुदकं दत्तमक्षय्यमुपतिष्ठतु ॥ ३ ॥
पवित्रग्रन्थिमुत्सृज्य मण्डले भुवि निक्षिपेत् ।
पात्रे तु निक्षिपेद्यस्तु स विप्रः पङ्क्तिदूषकः ॥ ४ ॥
उच्छिष्टस्तेन संस्पृष्टः शुना शूद्रेण च द्विजः ।
उपोष्य रजनीमेकां पञ्चगव्येन शुध्यति ॥ ५ ॥
अनुच्छिष्टेन संस्पृष्टैः स्नानमेव विधीयते ।
अेकाहुतिप्रदानेन कोटियज्ञफलं लभेत् ॥ ६ ॥
पञ्चभिः पञ्चकोटीनां तदनन्तफलं स्मृतम् ।
प्राणान्निष्ठोत्रवेत्रे यो ज्यत्रदानं करोति च ॥ ७ ॥
दातुश्चैव तु यत्पुण्यं भोक्तुश्चैव तु यत्फलम् ।
प्राप्तस्ततौ तदेव द्वावुभौ तौ स्वर्गगामिनौ ॥ ८ ॥
सपवित्रकरो भुङ्क्ते यस्तु विप्रो विधानतः ।
ग्रासे ग्रासे फलं तस्य पञ्चगव्यसमं भवेत् ॥ ९ ॥
पूजाकालत्रये नित्यं जपस्तर्पणमेव च ।
डोमो ब्राह्मणभुक्तिश्च पुरश्चरणमुच्यते ॥ १० ॥
अधःशयानो धर्मात्मा जितकोधो जितेन्द्रियः ।
लघुमिष्टछिताशी च विनीतः शान्तचेतसा ॥ ११ ॥

नित्यं त्रिषवणस्नायी नित्यं स शुभभाषणः ।
 स्त्रीशूद्रपतितत्रात्यनास्तिकोच्छिष्टभाषणम् ॥ १२ ॥
 याएडावभाषणं यैव न कुर्यान्मुनिसत्तम ।
 नत्वा नैव य भाषेत जपडोमार्यनादिषु ॥ १३ ॥
 मैथुनस्य तथालापं तद्गोष्ठीमपि वर्जयेत् ।
 कर्मणा मनसा वाया सर्वावस्थासु सर्वदा ॥ १४ ॥
 सर्वत्र मैथुनत्यागो ब्रह्मचर्यं प्रयक्षते ।
 राज्ञश्चैव गृहस्थस्य ब्रह्मचर्यमुदाहृतम् ॥ १५ ॥
 ऋतुस्तातेषु दारेषु सङ्गतिर्या विधानतः ।
 संस्कृतायां सवर्णायामृतुं दृष्ट्वा प्रयत्नतः ॥ १६ ॥
 रात्रौ तु गमनं कार्यं ब्रह्मचर्यं हरेत्र तत् ।
 ऋणत्रयमसंशोध्य त्वनुत्पाद्य सुतानपि ॥ १७ ॥
 तथा यज्ञाननिष्ठ्वा य मोक्षमिच्छन्नजत्यधः ।
 अजागलस्य यज्जन्म तज्जन्म श्रुतियोदितम् ॥ १८ ॥
 अतः कार्यं तु विप्रेन्द्र ऋणत्रयविशोधनम् ।
 ते देवानामृषीणां य पितृणामृषिणस्तथा ॥ १९ ॥
 ऋषिभ्यो ब्रह्मचर्येण पितृभ्यस्तु तिलोदकैः ।
 मुख्येद्यज्ञेन देवेभ्यः स्वाश्रमं धर्ममाचरेत् ॥ २० ॥
 क्षीराडारी इलाशी वा शाकाशी वा उविष्यभुङ्क्ते ।
 भिक्षाशी वा जपेद्भिद्रान्कृच्छ्रयान्द्रायणादिकृत् ॥ २१ ॥
 लवणं क्षारमम्लं य गृञ्जनं कांस्यभोजनम् ।
 ताम्बूलं य द्विभुक्तं य दृष्टवासः प्रमत्तनम् ॥ २२ ॥
 श्रुतिस्मृतिविरोधं य जपं रात्रौ विवर्जयेत् ।
 वृथा न कालं गमयेद्भूतस्त्रीस्वापवाहतः ॥ २३ ॥
 गमयेद्देवतापूजास्तोत्रागमविलोकनैः ।
 भूशय्या ब्रह्मचारित्वं मौनचर्यां तथैव य ॥ २४ ॥
 नित्यं त्रिषवणस्नानं शूद्रकर्मविवर्जनम् ।
 नित्यपूजा नित्यदानमानन्दस्तुतिकीर्तनम् ॥ २५ ॥

नैमित्तिकार्थनं यैव विश्वासो गुरुदेवयोः ।
 जपनिष्ठस्य धर्मा ये द्वादशैते सुसिद्धिदाः ॥ २६ ॥
 नित्यं सूर्यमुपस्थाय तस्य याभिमुभो जपेत् ।
 देवताप्रतिमादौ वा वल्लौ वाभ्यर्च्य तन्मुभः ॥ २७ ॥
 स्नानपूजाजपध्यानडोमतर्पणतत्परः ।
 निष्कामो देवतायां य सर्वकर्मनिवेदकः ॥ २८ ॥
 अेवमादौश्च नियमान्पुरश्चरणाङ्क्यरेत् ।
 तस्माद्द्विजः प्रसन्नात्मा जपडोमपरायणः ॥ २९ ॥
 तपस्यध्ययने युक्तो भवेद्भूतानुक्रमकः ।
 तपसा स्वर्गमाप्नोति तपसा विन्दते भडत् ॥ ३० ॥
 तपोयुक्तस्य सिध्यन्ति कर्माणि नियतात्मनः ।
 विद्वेषणं संडरणं मारणं रोगनाशनम् ॥ ३१ ॥
 येन येनाथ ऋषिणा यदर्थं देवताः स्तुताः ।
 स स कामः समृद्ध्येत तेषां तेषां तथा तथा ॥ ३२ ॥
 तानि कर्माणि वक्ष्यामि विधानानि य कर्मणाम् ।
 पुरश्चरणमादौ य कर्मणां सिद्धिकारकम् ॥ ३३ ॥
 स्वाध्यायाभ्यसनस्यादौ प्राजापत्यं यरेद्द्विजः ।
 केशश्मश्रुलोमनभान् वापयित्वा ततः शुचिः ॥ ३४ ॥
 तिष्ठेदडनि रात्रौ तु शुचिरासीत वाग्यतः ।
 सत्यवादी पवित्राणि जपेद्व्याडृतयस्तथा ॥ ३५ ॥
 ज्येकाराधास्तु ता जम्वा सावित्री य तदित्यृथम् ।
 आपो छि छेति सूक्तं य पवित्रं पापनाशनम् ॥ ३६ ॥
 पुनन्त्यः स्वस्तिमत्यश्च पावमान्यस्तथैव य ।
 सर्वत्रैतत्प्रयोक्तव्यमादावन्ते य कर्मणाम् ॥ ३७ ॥
 आसडस्रादाशताद्वाप्यादशादथवा जपेत् ।
 अकारं व्याडृतीस्तिस्मः सावित्रीमथवायुतम् ॥ ३८ ॥
 तर्पयित्वाद्भिराचार्यान्पूर्षीश्छन्दांसि देवताः ।

अनार्येण न भाषेत शूद्रेणापि न गर्हितैः ॥ ३९ ॥
 नापि योदक्यया वध्वा पतितैर्नान्यजैर्नृभिः ।
 न देवभ्रात्रमण्डितैर्नार्यार्यगुरुनिन्दकैः ॥ ४० ॥
 न मातृपितृविद्विष्टैर्नार्यमन्येत कञ्चन ।
 कृच्छ्राणामेष सर्वेषां विधिरुक्तोऽनुपूर्वशः ॥ ४१ ॥
 प्राजापत्यस्य कृच्छ्रस्य तथा सान्तापनस्य च ।
 पराकस्य च कृच्छ्रस्य विधिश्चान्द्रायणस्य च ॥ ४२ ॥
 पञ्चभिः पातकैः सर्वैर्दुष्कृतैश्च प्रमुच्यते ।
 तप्तकृच्छ्रेण सर्वाणि पापानि दहति क्षणात् ॥ ४३ ॥
 त्रिभिश्चान्द्रायणैः पूतो ब्रह्मलोकं समश्नुते ।
 अष्टभिर्देवताः साक्षात्पश्येत वरदास्तदा ॥ ४४ ॥
 छन्दांसि दशभिर्ज्ञात्वा सर्वान्कामान्समश्नुते ।
 त्र्यहं प्रातस्त्र्यहं सायं त्र्यहमद्यादयाचितम् ॥ ४५ ॥
 त्र्यहं परं च नाश्रीयात्प्राजापत्यं यरेद्विजः ।
 गोमूत्रं गोमयं क्षीरं दधि सर्पिः कुशोदकम् ॥ ४६ ॥
 अेकरात्रोपवासश्च कृच्छ्रं सान्तापनं स्मृतम् ।
 अेकैकं त्रासमश्रीयादहानि त्रीणि पूर्ववत् ॥ ४७ ॥
 त्र्यहं योपवसेदित्थमतिकृच्छ्रं यरेद्विजः ।
 अेवमेव त्रिभिर्युक्तं महासान्तापनं स्मृतम् ॥ ४८ ॥
 तप्तकृच्छ्रं यरन्विप्रो जलक्षीरघृतानिलान् ।
 प्रतित्र्यहं पिबेद्दुष्णान्सकृत्स्नायी समाहितः ॥ ४९ ॥
 नियतस्तु पिबेदापः प्राजापत्यविधिः स्मृतः ।
 यतात्मनोऽप्रमत्तस्य द्वादशाहमभोजनम् ॥ ५० ॥
 पराको नाम कृच्छ्रोऽयं सर्वपापप्रणोदनः ।
 अेकैकं तु त्रयोत्पिण्डं कृष्ये शुक्ले च वर्धयेत् ॥ ५१ ॥
 अमावास्यां न भुञ्जत अेवं चान्द्रायणे विधिः ।
 उपस्पृश्य त्रिषवणमेतव्यान्द्रायणं स्मृतम् ॥ ५२ ॥

यतुरः प्रातरश्रीयाद्विप्रः पिण्डात्कृताहिकः ।
 यतुरोऽस्तमिते सूर्ये शिशुयान्द्रायणं स्मृतम् ॥ ५३ ॥
 अष्टावष्टौ समश्रीयात्पिण्डान्मध्यन्दिने स्थिते ।
 नियतात्मा उविष्यस्य यतियान्द्रायणं प्रतम् ॥ ५४ ॥
 अेतद्द्रुद्रास्तथादित्या वसवश्च यरन्ति हि ।
 सर्वे कुशविनो देवा मरुतश्च भुवा सः ॥ ५५ ॥
 अेकैकं समरात्रेण पुनाति विधिवत्कृतम् ।
 त्वगसृक्पिशितास्थीनि मेदोमज्जवसास्तथा ॥ ५६ ॥
 अेकैकं समरात्रेण शुध्यत्येव न संशयः ।
 अेभिर्न्रतैर्विपूतात्मा कर्म कुर्वीत नित्यशः ॥ ५७ ॥
 अेवं शुद्धस्य कर्माणि सिध्यन्त्येव न संशयः ।
 शुद्धात्मा कर्म कुर्वीत सत्यवादी जितेन्द्रियः ॥ ५८ ॥
 ष्टान्कामांस्ततः सर्वांसिप्राप्नोति न संशयः ।
 त्रिरात्रमेवोपवसेद्रहितः सर्वकर्मणः ॥ ५९ ॥
 त्रीणि नक्तानि वा कुर्यात्ततः कर्म समारभेत् ।
 अेवं विधानं कथितं पुरश्चर्याङ्गलप्रदम् ॥ ६० ॥
 गायत्र्याश्च पुरश्चर्यां सर्वकामप्रदायिनी ।
 कथिता तव देवर्षे महापापविनाशिनी ॥ ६१ ॥
 आदौ कुर्यात्प्रतं मन्त्री देवशोधनकारकम् ।
 पुरश्चर्यां ततः कुर्यात्समस्तङ्गलभागभवेत् ॥ ६२ ॥
 ष्टति ते कथितं गुड्यं पुरश्चर्याविधानकम् ।
 अेतत्परस्मै नो वाच्यं श्रुतिसारं यतः स्मृतम् ॥ ६३ ॥
 ष्टति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां
 संछितायामेकादशस्कन्धे
 तमङ्कृष्णादिलक्षणावर्णनं नाम त्रयोविंशोऽध्यायः ॥ ११.२३ ॥

११.२४ यतुर्विशोऽध्यायः । प्रातश्चिन्तनम् ।

नारद उवाच ।

नारायण महाभाग गायत्र्यास्तु समासतः ।

शान्त्यादिकान्प्रयोगांस्तु वदस्व करुणानिधे ॥ १ ॥

श्रीनारायण उवाच ।

अतिगुह्यमिदं पृष्टं त्वया ब्रह्मन्तनूद्भव ।

न कस्यापि य वक्तव्यं दृष्टाय पिशुनाय च ॥ २ ॥

अथ शान्तिः पयोऽक्ताभिः समिद्धभिर्जुडुयाद् द्विजः ।

शभीसमिद्धभिः शाम्यन्ति भूतरोगग्रहादयः ॥ ३ ॥

आर्द्राभिः क्षीरवृक्षस्य समिद्धभिर्जुडुयाद् द्विजः ।

जुडुयाच्छकलैर्वापि भूतरोगादिशान्तये ॥ ४ ॥

जलेन तर्पयेत्सूर्यं पाणिभ्यां शान्तिमाप्नुयात् ।

जानुदग्ने जले जप्त्वा सर्वान्दोषाञ्छमं नयेत् ॥ ५ ॥

कण्ठदग्ने जले जप्त्वा मुख्येत्प्राणान्तिकाद्भवयात् ।

सर्वेभ्यः शान्तिकर्मभ्यो निमज्जयाप्सु जपः स्मृतः ॥ ६ ॥

सौवर्णो राजते वापि पात्रे ताम्रमयेऽपि वा ।

क्षीरवृक्षमये वापि निर्मले मृगमयेऽपि वा ॥ ७ ॥

सडस्रं पञ्चगव्येन हुत्वा सुज्वलितेऽनले ।

क्षीरवृक्षमयैः काष्ठैः शेषं सम्पादयेच्छनैः ॥ ८ ॥

प्रत्याहुतिं स्मृशञ्जप्त्वा सडस्रं पात्रसंस्थितम् ।

तेन तं प्रोक्षयेद्देशं कुशैर्मन्त्रमनुस्मरन् ॥ ९ ॥

भलिं किरंस्ततस्तस्मिन्ध्यायेत्तु परदेवताम् ।

अभियारसमुत्पन्ना कृत्या पापं य नश्यति ॥ १० ॥

दिवभूतपिशाचाधान् यद्यैवं कुरुते वशे ।

गृहं ग्रामं पुरं राष्ट्रं सर्वं तेभ्यो विमुच्यते ॥ ११ ॥

निष्पने मुच्यते तेभ्यो लिष्पने मध्यतोऽपि य ।

मण्डले शूलमालिष्य पूर्वोक्ते य क्रमेऽपि वा ॥ १२ ॥

अभिमन्त्र्य सडस्रं तन्निष्पनेत्सर्वशान्तये ।

सौवर्णं राजतं वापि कुम्भं ताम्रमयं च वा ॥ १३ ॥

भृष्टमयं वा नवं द्रव्यं सूत्रवेष्टितमव्रणम् ।
स्थण्डिले सैकते स्थाप्य पूरयेन्मन्त्रविज्जलैः ॥ १४ ॥

द्विगुण्य आहुत्य तीर्थानि यतसृष्यो द्विजोत्तमैः ।
ओलायन्धनकर्पूरजातीपाटलमल्लिकाः ॥ १५ ॥

भिव्यपत्रं तथा कान्तां देवीं ग्रीडियवांस्तिलान् ।
सर्षपान्क्षीरवृक्षाणां प्रवालानि च निक्षिपेत् ॥ १६ ॥

सर्वाण्यभिधिधायैव कुशकूर्यसमन्वितम् ।
स्नातः समाहितो विप्रः सलस्रं मन्त्रयेद् बुधः ॥ १७ ॥

दृक्षु सौरानधीयीरन्मन्त्रान्विप्रास्त्रयीविदः ।
प्रोक्षयेत्पायथेदेनं नीरं तेनाभिषिञ्चयेत् ॥ १८ ॥

भूतरोगाभियारेभ्यः स निर्मुक्तः सुभी भवेत् ।
अभिषेकेण मुच्येत मृत्योरास्यगतो नरः ॥ १९ ॥

अवश्यं कारयेद्द्विद्वान्राजा दीर्घं जिञ्जुविषुः ।
गावो देयाश्च ऋत्विग्भ्य अभिषेके शतं मुने ॥ २० ॥

दक्षिणा येन वा तुष्टिर्यथाशक्त्याथवा भवेत् ।
जपेदश्रत्थमालभ्य मन्धवारं शतं द्विजः ॥ २१ ॥

भूतरोगाभियारेभ्यो मुच्यते भडतो भयात् ।
गुडूच्याः पर्वविच्छिन्नाः पयोऽक्ता जुडुयाद् द्विजः ॥ २२ ॥

अेवं मृत्युञ्जयो डोमः सर्वव्याधिविनाशनः ।
आम्रस्य जुडुयात्पत्रैः पयोऽक्तैर्ज्वरशान्तये ॥ २३ ॥

वयाभिः पयसाक्ताभिः क्षयं हुत्वा विनाशयेत् ।
मधुत्रितयडोमेन राजयक्ष्मा विनश्यति ॥ २४ ॥

निवेद्य भास्करायान्नं पायसं डोमपूर्वकम् ।
राजयक्ष्माभिभूतं च प्राशयेच्छान्तिमाप्नुयात् ॥ २५ ॥

लताः पर्वसु विच्छिद्य सोमस्य जुडुयाद् द्विजः ।
सोमे सूर्येण संयुक्ते पयोऽक्ताः क्षयशान्तये ॥ २६ ॥

कुसुमैः शङ्खवृक्षस्य हुत्वा कुष्ठं विनाशयेत् ।
 अपस्मारविनाशः स्यादपामार्गस्य तद्गुलैः ॥ २७ ॥
 क्षीरवृक्षसमिद्धोमाद्गुन्मादोऽपि विनश्यति ।
 औद्गुम्बरसमिद्धोमादतिमेघः क्षयं व्रजेत् ॥ २८ ॥
 प्रमेहं शमयेद्भुत्वा मधुनेक्षुरसेन वा ।
 मधुत्रितयडोमेन नयेच्छान्तिं मसूरिकाम् ॥ २९ ॥
 कपिलासर्पिषा हुत्वा नयेच्छान्तिं मसूरिकाम् ।
 उद्गुम्बरवटाश्वत्थैर्गोगजश्वामयं हरेत् ॥ ३० ॥
 पिपीलिमधुवल्मीके गृहे जाते शतं शतम् ।
 शमीसमिद्भिरन्नेन सर्पिषा जुहुयाद् द्विजः ॥ ३१ ॥
 तद्दुत्थं शान्तिमायाति शेषैस्तत्र बलिं हरेत् ।
 अब्रस्तनितभूकम्पालक्ष्याद्यौ वनवेतसः ॥ ३२ ॥
 समाहं जुहुयादेवं राष्ट्रे राजयं सुधी भवेत् ।
 यां दिशं शतजप्तेन लोष्ठेनाभिप्रताडयेत् ॥ ३३ ॥
 ततोऽग्निमारुतारिभ्यो भयं तस्य विनश्यति ।
 मनसैव जपेदेनां बद्धो मुच्येत बन्धनात् ॥ ३४ ॥
 भूतरोगविषादिभ्यः स्पृशञ्जम्बा विमोचयेत् ।
 भूतादिभ्यो विमुच्येत जलं पीत्वाभिमन्त्रितम् ॥ ३५ ॥
 अभिमन्त्र्य शतं भस्म न्यसेद्भूतादिशान्तये ।
 शिरसा धारयेद्भस्म मन्त्रयित्वा तदित्युया ॥ ३६ ॥
 सर्वव्याधिविनिर्मुक्तः सुधी ज्ञयेच्छतं समाः ।
 अशक्तः कारयेच्छान्तिं विप्रं दत्त्वा तु दक्षिणाम् ॥ ३७ ॥
 अथ पुष्टिं श्रियं लक्ष्मीं पुष्पैर्हुत्वापुयाद् द्विजः ।
 श्रीकामो जुहुयात्पद्मै रक्तैः श्रियमवाप्नुयात् ॥ ३८ ॥
 हुत्वा श्रियमवाप्नोति जातीपुष्पैर्नवैः शुभैः ।
 शालितद्गुलडोमेन श्रियमाप्नोति पुष्कलाम् ॥ ३९ ॥
 समिद्भिर्बिल्ववृक्षस्य हुत्वा श्रियमवाप्नुयात् ।
 बिल्वस्य शकलैर्हुत्वा पत्रैः पुष्पैः क्वैरपि ॥ ४० ॥

श्रियमाप्नोति परमां भूलस्य शकलैरपि ।
 समिद्धिर्बिर्बल्ववृक्षस्य पायसेन य सर्पिषा ॥ ४१ ॥
 शतं शतं य समाहं हुत्वा श्रियमवाप्नुयात् ।
 वाजैस्त्रिमधुरोपेतैर्दामे कन्यामवाप्नुयात् ॥ ४२ ॥
 अनेन विधिना कन्या वरमाप्नोति वाञ्छितम् ।
 रक्तोत्पलशतं हुत्वा समाहं डेम याप्नुयात् ॥ ४३ ॥
 सूर्यभिम्बे जलं हुत्वा जलस्थं डेम याप्नुयात् ।
 अन्नं हुत्वाप्नुयादन्नं ग्रीडीन्ग्रीडिपतिर्भवेत् ॥ ४४ ॥
 करीषयूर्जैर्वत्सस्य हुत्वा पशुमवाप्नुयात् ।
 प्रियङ्गुपायसाज्यैश्च भवेद्भोमादितिः प्रजा ॥ ४५ ॥
 निवेद्य भास्करायान्नं पायसं डोमपूर्वकम् ।
 भोजयेत्तद्दत्तुस्नातां पुत्रं परमवाप्नुयात् ॥ ४६ ॥
 सप्ररोडाभिराद्राभिरायुर्हुत्वा समाप्नुयात् ।
 समिद्धिः क्षीरवृक्षस्य हुत्वायुषमवाप्नुयात् ॥ ४७ ॥
 सप्ररोडाभिराद्राभी रक्ताभिर्मधुरत्रयैः ।
 ग्रीडीणां य शतं हुत्वा डेम यायुरवाप्नुयात् ॥ ४८ ॥
 सुवर्णकुण्डलं हुत्वा शतमायुरवाप्नुयात् ।
 दूर्वाभिः पयसा वापि मधुना सर्पिषापि वा ॥ ४९ ॥
 शतं शतं य समाहमपमृत्युं व्यपोडति ।
 शमीसमिद्धिभिरन्नेन पयसा वा य सर्पिषा ॥ ५० ॥
 शतं शतं य समाहमपमृत्युं व्यपोडति ।
 न्यग्रोधसमिधो हुत्वा पायसं डोमयेत्ततः ॥ ५१ ॥
 शतं शतं य समाहमपमृत्युं व्यपोडति ।
 क्षीरादारो जपेन्मृत्योः समाहाद्विजयी भवेत् ॥ ५२ ॥
 अनन्नन्वाग्यतो जप्त्वा त्रिरात्रं मुच्यते यमात् ।
 निमज्ज्याप्सु जपेदेवं सद्यो मृत्योर्विमुच्यते ॥ ५३ ॥
 जपेद् बिल्वं समाश्रित्य मासं राज्यमवाप्नुयात् ।

બિલ્વં હુત્વાપ્સુયાદ્રાજ્યં સમૂલકૃલપલ્લવમ્ ॥ ૫૪ ॥
 હુત્વા પદ્મશતં માસં રાજ્યમાપ્નોત્યકણ્ટકમ્ ।
 યવાગૂં ગ્રામમાપ્નોતિ હુત્વા શાલિસમન્વિતમ્ ॥ ૫૫ ॥
 અશ્વત્થસમિધો હુત્વા યુદ્ધાદૌ જયમાપ્સુયાત્ ।
 અર્કસ્ય સમિધો હુત્વા સર્વત્ર વિજયી ભવેત્ ॥ ૫૬ ॥
 સંયુક્તૈઃ પયસા પત્રૈઃ પુષ્પૈર્વા વેતસસ્ય ચ ।
 પાયસેન શતં હુત્વા સપ્તાહં વૃષ્ટિમાપ્સુયાત્ ॥ ૫૭ ॥
 નાભિદગ્ને જલે જન્વા સપ્તાહં વૃષ્ટિમાપ્સુયાત્ ।
 જલે ભસ્મશતં હુત્વા મહાવૃષ્ટિં નિવારયેત્ ॥ ૫૮ ॥
 પાલાશાભિરવાપ્નોતિ સમિદ્ભિર્બ્રહ્મવર્ચસમ્ ।
 પલાશકુસુમૈર્હુત્વા સર્વમિષ્ટમવાપ્સુયાત્ ॥ ૫૯ ॥
 પયો હુત્વાડડપ્સુયાન્મેધામાજ્યં બુદ્ધિમવાપ્સુયાત્ ।
 અભિમન્થ્ય પિબેદ્ બ્રાહ્મં રસં મેધામવાપ્સુયાત્ ॥ ૬૦ ॥
 પુષ્પહોમે ભવેદ્વાસસ્તન્તુભિસ્તદ્વિધં પટમ્ ।
 લવાણં મધુસમ્મિશ્રં હુત્વેષ્ટં વશમાનયેત્ ॥ ૬૧ ॥
 નયેદિષ્ટં વશં હુત્વા લક્ષ્મીપુષ્પૈર્મધુપ્લુતૈઃ ।
 નિત્યમગ્નિનાડડત્માનમભિષિગ્ચેજ્જલે સ્થિતઃ ॥ ૬૨ ॥
 મતિમારોગ્યમાયુષ્યમગ્ન્યં સ્વાસ્થ્યમવાપ્સુયાત્ ।
 કુર્યાદ્વિપ્રોડન્યમુદિશ્ય સોડપિ પુષ્ટિમવાપ્સુયાત્ ॥ ૬૩ ॥
 અથ ચારુવિધિર્માસં સહસ્રં પ્રત્યહં જપેત્ ।
 આયુષ્કામઃ શુચૌ દેશે પ્રાપ્સુયાદાયુરુત્તમમ્ ॥ ૬૪ ॥
 આયુરારોગ્યકામસ્તુ જપેન્માસદ્વયં દ્વિજઃ ।
 ભવેદાયુષ્યમારોગ્યં શ્રિયૈ માસત્રયં જપેત્ ॥ ૬૫ ॥
 આયુઃ શ્રીપુત્રદારાધાશ્વતુર્ભિશ્ચ યશો જપાત્ ।
 પુત્રદારાયુરારોગ્યં શ્રિયં વિદ્યાં ચ પગ્ન્યભિઃ ॥ ૬૬ ॥
 એવમેવોત્તરાન્કામાન્ માસૈરેવોત્તરૈર્જૈત્ ।
 એકપાદો જપેદૂર્ધ્વાબાહુઃ સ્થિત્વા નિરાશ્રયઃ ॥ ૬૭ ॥

मासं शतत्रयं विप्रः सर्वान्कामानवाप्नुयात् ।
 अेवं शतोत्तरं जप्त्वा सडस्रं सर्वमाप्नुयात् ॥ ६८ ॥
 रुद्ध्वा प्राणमपानं य जपेन्मासं शतत्रयम् ।
 यद्विच्छेत्तदवाप्नोति सडस्रात्परमाप्नुयात् ॥ ६९ ॥
 ऐकपादो जपेद्धूर्ध्वाङ्गु रुद्ध्वा निलं वशः ।
 मासं शतमवाप्नोति यद्विच्छेदिति कौशिकः ॥ ७० ॥
 अेवं शतत्रयं जप्त्वा सडस्रं सर्वमाप्नुयात् ।
 निमज्ज्याप्सु जपेन्मासं शतमिष्टमवाप्नुयात् ॥ ७१ ॥
 अेवं शतत्रयं जप्त्वा सडस्रं सर्वमाप्नुयात् ।
 ऐकपादो जपेद्धूर्ध्वाङ्गु रुद्ध्वा निराश्रयः ॥ ७२ ॥
 नक्तमश्रन् उविष्यान्नं वत्सरादृषितामियात् ।
 गीरमोघा भवेदेवं जप्त्वा संवत्सरद्वयम् ॥ ७३ ॥
 त्रिवत्सरं जपेदेवं भवेत्त्रैकालदर्शनम् ।
 आयाति भगवान्देवश्चातुःसंवत्सरं जपेत् ॥ ७४ ॥
 पञ्चभिर्वत्सरैरेवमणिमाद्विगुणो भवेत् ।
 अेवं षड्वत्सरं जप्त्वा कामरूपित्वमाप्नुयात् ॥ ७५ ॥
 सप्तभिर्वत्सरैरेवममरत्वमवाप्नुयात् ।
 मनुत्वं नवभिः सिद्धमिन्द्रत्वं दशभिर्भवेत् ॥ ७६ ॥
 ऐकादशभिराप्नोति प्राजापत्यं सुवत्सरैः ।
 ब्रह्मत्वं प्राप्नुयादेवं जप्त्वा द्वादशवत्सरान् ॥ ७७ ॥
 अेतेनैव जिता लोकास्तपसा नारदादिभिः ।
 शाकमन्ये परे मूलं कुलमन्ये पयः परे ॥ ७८ ॥
 घृतमन्ये परे सोममपरे यरुवृत्तयः ।
 ऋषयः पक्षमश्रन्ति केचिद्भैक्ष्याशिनोऽडनि ॥ ७९ ॥
 उविष्यमपरेऽश्रन्तः कुर्वन्त्येव परं तपः ।
 अथ शुद्ध्यै रडस्थानां त्रिसडस्रं जपेद् द्विजः ॥ ८० ॥
 मासं शुद्धो भवेत्स्तेयात्सुवर्णस्य द्विजोत्तमः ।
 जपेन्मासं त्रिसाडस्रं सुरापः शुद्धिमाप्नुयात् ॥ ८१ ॥

માસં જપેત્ ત્રિસાહસ્રં શુચિઃ સ્થાદ્ ગુરુતલ્પગઃ ।
 ત્રિસહસ્રં જપેન્માસં કુટીં કૃત્વા વને વસન્ ॥ ૮૨ ॥
 બ્રહ્મહા મુચ્યતે પાપાદિતિ કૌશિકભાષિતમ્ ।
 દ્વાદશાહં નિમજ્જ્યાપ્સુ સહસ્રં પ્રત્યહં જપેત્ ॥ ૮૩ ॥
 મુચ્યેરન્નહસઃ સર્વે મહાપાતકિનો દ્વિજાઃ ।
 ત્રિસાહસ્રં જપેન્માસં પ્રાણાનાયમ્ય વાગ્યતઃ ॥ ૮૪ ॥
 મહાપાતકયુક્તો વા મુચ્યતે મહતો ભયાત્ ।
 પ્રાણાયામસહસ્રેણ બ્રહ્મહાપિ વિશુદ્ધ્યતિ ॥ ૮૫ ॥
 ષટ્કૃત્વસ્ત્વભ્યસેદૂર્ધ્વં પ્રાણાપાનૌ સમાહિતઃ ।
 પ્રાણાયામો ભવેદેષ સર્વપાપપ્રણાશનઃ ॥ ૮૬ ॥
 સહસ્રમભ્યસેન્માસં ક્ષિતિપઃ શુચિતામિયાત્ ।
 દ્વાદશાહં ત્રિસાહસ્રં જપેદ્દિ ગોવધે દ્વિજઃ ॥ ૮૭ ॥
 અગમ્યાગમનસ્તેયહનનાભક્ષ્યભક્ષણે ।
 દશસાહસ્રમભ્યસ્તા ગાયત્રી શોધયેદ્ દ્વિજમ્ ॥ ૮૮ ॥
 પ્રાણાયામશતં કૃત્વા મુચ્યતે સર્વકિલ્વિષાત્ ।
 સર્વેષામેવ પાપાનાં સકુરે સતિ શુદ્ધયે ॥ ૮૯ ॥
 સહસ્રમભ્યસેન્માસં નિત્યજાપી વને વસન્ ।
 ઉપવાસસમં જપ્યં ત્રિસહસ્રં તદિત્યૃચમ્ ॥ ૯૦ ॥
 ચતુર્વિંશતિસાહસ્રમભ્યસ્તાલ્કૃચ્છ્રસંજિતા ।
 ચતુઃષ્ટિસહસ્રાણિ ચાન્દ્રાયણસમાનિ તુ ॥ ૯૧ ॥
 શતકૃત્વોઽભ્યસેન્નિત્યં પ્રાણાનાયમ્ય સન્ધ્યયોઃ ।
 તદિત્યૃચમવાપ્નોતિ સર્વપાપક્ષયં પરમ્ ॥ ૯૨ ॥
 નિમજ્જ્યાપ્સુ જપેન્નિત્યં શતકૃત્વસ્તદિત્યૃચમ્ ।
 ધ્યાયન્દેવીં સૂર્યરૂપાં સર્વપાપૈઃ પ્રમુચ્યતે ॥ ૯૩ ॥
 ઇતિ તે સમ્યગાખ્યાતાઃ શાન્તિશુદ્ધ્યાદિકલ્પનાઃ ।
 રહસ્યાતિરહસ્યાશ્ચ ગોપનીયાસ્ત્વયા સદા ॥ ૯૪ ॥
 ઇતિ સક્ષેપતઃ પ્રોક્તઃ સદાચારસ્ય સ્ફગ્રહઃ ।

विधिनाऽऽचरणादस्य माया दृग्वा प्रसीदति ॥ ९५ ॥

नैमित्तिकं च नित्यं च काम्यं कर्म यथाविधि ।

आचरेन्मनुजः सोऽयं भुक्तिमुक्तिफलमाप्नुयान् ॥ ९६ ॥

आचारः प्रथमो धर्मो धर्मस्य प्रभुरीश्वरी ।

ऽत्युक्तं सर्वशास्त्रेषु सदाचारकृतं मखत् ॥ ९७ ॥

आचारवान्सदा पूतः सदैवाचारवान्मसुधी ।

आचारवान्सदा धन्यः सत्यं सत्यं च नारद ॥ ९८ ॥

देवीप्रसादजनकं सदाचारविधानकम् ।

यदपि शृणुयान्मर्त्यो महासम्पत्तिसौभ्यभाक् ॥ ९९ ॥

सदाचारेण सिद्धेय्य औडिकाभुम्भिकं सुभम् ।

तदेव ते मया प्रोक्तं किमन्यच्छ्रोतुमिच्छसि ॥ १०० ॥

ऽति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां

संखितायामेकादशस्कन्धे

सदाचारनिर्घणं नाम चतुर्विंशोऽध्यायः ॥ ११.२४ ॥

॥ ऽति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणे ऐकादशस्कन्धः समाप्तः ॥

Encoded and proofread by Vishwas Bhide

---

11 Shrimaddevibhagavatamahapurane Ekadashah Skandhah

pdf was typeset on March 31, 2024

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

